

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Foster_Alan_Dean-Vetrelec.PDB

PDB Name: Foster_Alan_Dean-Vetrelec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2003
Modification Date: 14.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alan Dean Foster

VETŘELEČ

Jimu McQuadeovi,
Dobrému příteli a kolegovi
Ve výzkumu krajních možností.

1. Profesionální spáči

Musíte chápat, že to nebyli profesionální spáči. Profesionální spáči jsou dobře placení, uznávaní a velice vyhledávaní. Jako většina z nás těchto sedm spalo bez většího úsilí nebo disciplíny. Profesionální spánek, při kterém může být váš sen zaznamenán a přehrán pro pobavení ostatních, je mnohem vyhledávanější záležitostí. Vyžaduje to schopnost regulace podvědomých tvořivých impulsů a značnou dávku představivosti, což je neobyčejně těžce dosažitelná kombinace. Profesionální spáček je nejorganizovanější a zároveň nejspontánnější ze všech umělců. Křehký tkadlec myšlenek, mnohoznačný a obratný, ne jako vy nebo já. Nebo oněch sedm spáčů.

Byla to Ripleyová, která se přibližovala k dosažení toho potenciálu nejvíce ze všech. Měla trochu přirozeného talentu ke snění a více flexibility a představivosti než její společníci. Ovšem, chyběla jí opravdová inspirace a značná vyspělost myslí, vlastní všem profesionálům.

Pokud jde o organizování a doplňování skladů, v tom byla jedinečná, řadit krabice A do skladovacího prostoru B nebo porovnávat výkazy. Až teprve ve skladu její mysl začal tento záznamový systém pokulhávat. Naděje a obavy, hloubání a polovičaté výplody se náhodně přelévaly z jedné přihrádky do druhé. Dozorčí důstojník Ripleyová potřebovala více sebekontroly. Syrové, květnaté myšlenky čekaly na své zachycení hned pod hranicí zpeněžitelnosti. Trošku více úsilí, intenzivnější sebeuvědomění a byl by z ní celkem dobrý profesionální spáček. Alespoň si to občas myslela.

Zato kapitán Dallas – přestože vypadal líně – byl organizovaný až-až, vlastně nejvíce ze všech. Ani on netrpěl nedostatkem představivosti. Důkazem toho byly jeho vousy. Do mrazáku by s vousy nikdo nešel. Nikdo kromě Dallase. Byla to součást jeho osobnosti, jak vysvětlil nejednomu ze svých zvědavých kolegů. Nechtěl se oddělit od svého archaického porostu tváře, stejně jako od kterékoliv jiné části své anatomie. Dallas byl velitelem dvou lodí: mezihvězdného remorkéru Nostromo a svého těla. Obě zůstalo ve spánku nedotčeno.

Takže vlastnil řídící schopnosti a malou dávku fantazie. Ale být profesionálním spáčkem vyžadovalo daleko více než jen malou dávku toho druhého a tento nedostatek nemohl být nahrazen neobyčejným množstvím toho prvního. Dallas nebyl vhodným materiálem na profesionálního spáče o nic víc než Ripleyová.

Kane kontroloval své činy mnohem méně než Dallas, neměl také tolik fantazie. Byl dobrým výkonným důstojníkem, ale nikdy nebude kapitánem. Výkon funkce vyžadoval určitou průbojnost, spojenou se schopností velet druhým a ani jednou z nich nebyl Kane obdařen. V porovnání s Dallasem byly jeho sny jen průsvitné, beztvaré stíny, jako byl on jen slabší, neznělou ozvěnou kapitána. Nebyl proto méně oblíbeným, ale profesionální spánek vyžadoval určitou energii navíc a Kane ji měl sotva tak akorát na každodenní život.

Parkerovy sny nebyly výbojnější, zato však méně pastorální než ty Kaneovy. Obsahovaly jen velmi málo představivosti. Byly úzce zaměřeny a jen zřídka se zabývaly věcmi člověka. Co se taky dalo čekat od lodního strojníka. Jednoznačné, občas nehezke sny. V bdělosti se tento hluboko zasutý odpad projevoval jen občas, při podráždění nebo zlosti. Většina bahna a opovržení, fermentující na dně cisterny jeho duše, byla dobře skryta. Jeho společníkům nikdy nebylo dáno zahlédnout Parkera plujícího na povrchu a ani záblesk toho, co bublalo a vřelo uvnitř.

Lambertová patřila spíše k inspiracím spáčů než k spáčům samotným. V hyper-spánku byly její neúnavné představy plné mezi systémových vazeb a faktorů zatížení, zrušených z obav o dostatek paliva. I do těchto snových struktur se občas vkradla představivost, ale nikdy způsobem, který by ostatním bouřil krev.

Parker a Brett si občas představovali, jak se jejich systémy spojují s jejím. Přemítali o faktorech zatížení a vesmírných pozicích způsobem, který by přivedl Lambertovou k zuřivosti, kdyby o něm ovšem věděla. Takové nepřistojné myšlenky si nechávali sami pro sebe, bezpečně ukryté ve fantaziích a snech, aby ji nenaštvali. Nebylo žádoucí rozzlobit Lambertovou. Jako navigátor Nostroma měla přímou zodpovědnost za jejich bezpečný návrat a to byla nejvíce

vzrušující a žádoucí kombinace, jakou si muž mohl představit.

Brett byl veden jako strojní technik. Elegantní způsob jak vyjádřit, že oplývá stejnou inteligencí a schopnostmi jako Parker, že se mu jen nedostává let. Při pohledu zvenčí tvořili tihle dva podivný, nerovný a naprosto odlišný pár. A přece společně žili a hladce fungovali. Velkou zásluhu na úspěchu jejich přátelství a společné práce měl především Brett, který se nikdy nepokoušel vetřít do Parkerova vnitřního soukromí. Technik byl natolik vážný a flegmatický jako Parker výřečný a roztržitý. Hodiny a hodiny by mohl Parker žvanit na téma "výpadek mikročipového obvodu", proklínaje jeho původ až k prvopočátku hmoty, ze které byl vyroben. Brett by jen prohodil trpělivě: "Jasně." Pro Brettův znamenal jedině slovo mnohem víc než jen prohlášení nebo názor. Bylo to potvrzení sebe sama. Mlčení mu připadalo jako nejčistší forma komunikace. Výřečnost je vlastností bláznů.

A pak tam byl ještě Ash. Vědecký důstojník, ale to nedělalo jeho sny tak legračními. Nemyslím vesele legračními, spíš ujetými. Jeho sny patřily v celé posádce k těm nejlépe organizovaným. Právě u něj se nejvíce ze všech přibližovaly jeho stavu bdělosti. Ashovy sny neobsahovaly absolutně žádný sebeklam.

Jestli jste doopravdy znali Ashe, tak vás to nepřekvapilo. Ne že by ho někdo ze šestičlenné posádky doopravdy znal. Sám pro sebe nebyl Ash žádnou hádankou. Řekl by vám, proč se nestal profesionálním spáčem, kdybyste se ho zeptali. Nikoho ale ani nenapadlo se ptát, navzdory faktu, že vědecký důstojník pokládal profesionální spánek za fascinující více než kdokoliv z nich.

Jo, a taky tam byl kocour. Dones. Naprosto obyčejná kočka domácí, anebo – v tomto případě – lodní. Dones byl pořádný žlutý macek neurčitěho původu a nezávislého vzezření. Měl dlouholeté zkušenosti s vesmírným cestováním a s výstřednostmi lidí, kteří tím vesmírem cestovali. I on spal svůj studený spánek a snil prostě sny o teplých, tmavých koutech a myších, omezených gravitací.

Ze všech spáčů na palubě se on jediný cítil spokojeně, třebaže nebyl bez viny.

Byla ostuda, že nikdo z nich nezískal kvalifikaci profesionálního spáče, protože během své práce měli na spaní času více než tucet profesionálů, navzdory zpomalení jejich snění mrazem. Nezbytnost učinila snění jejich hlavním koníčkem. V hlubokém vesmíru nemohla posádka dělat nic jiného, než spát a snít. I kdyby zůstali amatéři navždy, už dávno získali způsobilost.

Bylo jich sedm. Sedm tichých spáčů v honbě za noční můrou.

Třebaže měl určitý druh vědomí, Nostromo nespál. Neměl to zapotřebí, stejně jako nepotřeboval konzervující účinek mrazáků. Jestli snil, musel být takový úlet krátký a letný, protože nikdy nespál. Setrval v činnosti a zajišťoval, aby jeho hybernované lidské doplňky měly vždycky malý náskok před číhající smrtí, která se mrazivého spánku držela jako velký šedý žralok lodí na moři.

Důkazy Nostromovy neutuchající mechanické bdělosti byly všude na lodi, v tichém bzukotu a světle, jež tvořily dech této umělé bytosti. Ta bdělost prostupovala celé plavidlo a napřahovala senzory, aby zkontrolovala každý okruh, každý trám. Vnější čidla monitorovala tep vesmíru. A zachytila určitou elektromagnetickou anomálii.

Jedna část Nostromova mozku byla zvlášť určena na zkoumání příčin anomálií. Informaci pečlivě přežvýkala, zjistila, že má záhadnou chuť, otestovala výsledky analýz a přinesla rozhodnutí. Podřimující mašinérie byla aktivizována, spící okruhy se pustily do kontroly průtoku elektronů. Na oslavu tohoto rozhodnutí se rozblikaly girlandy zářivých světél, známka života probuzeného mechanického dechu.

Ozvalo se pípání, třebaže je zatím mohly rozpoznat pouze umělé bubínky. Tento zvuk nebyl na Nostromu k slyšení už hezky dlouho a znamenal jedině: něco se dělo.

2. Probuzení

Mezi tímto probouzejícím se zmatkem blikání, pípání a vzájemně komunikujících přístrojů se nacházela speciální, kovová místnost. Leželo v ní sedm sněhově bílých kokonů z kovu a plastu.

Kabinou zazněl nový zvuk, explozivní nádech, který ji naplnil čerstvou, dýchatelnou atmosférou. Lidská rasa se ráda přemísťuje v takových pozicích. Věří, že jim malá, kovová božstva, jakým byl Nostromo, obstarají životodárný dech, když to ona sama neumí.

Smysly této položivoucí elektronické bytosti právě testovaly nově vypouštěný vzduch a prohlásily jej dostačujícím pro udržení života v těch mrňavých lidských organismech. Rozzářila se dodatečná světla, sepnuly se další obvody. Bez slavnostních fanfár se víka sedmi kulek rozevřela a housenky uvnitř se zase jednou vzbouzely do jasu.

Spatřeno po náhlém přerušení jejich snů, těchto sedm členů posádky Nostroma imponovalo dokonce ještě méně než v hyper-spánku. Především proto, že byli úplně promočeni prezervující kryospánkovou kapalinou, která plnila a obklopovala jejich těla. Jakkoliv analeptický, každý sliz je prostě slizký.

A pak také byli nazí a kapalina byla jen chabá náhražka zešťihlujících a tvarujících účinků umělé kůže, zvané šaty.

"Ježíši," zamumlala Lambertová, když s odporem stírala tekutinu ze svých ramen a boků, "mně je ale zima!" Výkročila z rakve, která místo smrti přechovávala život, a šmátrala v přihrádce. Ručníkem, který tam nešla; začala odstraňovat průhledný sirup ze svých nohou.

"Do prdele, proč tady nemůže Matka trochu zatopit, než nás vybalí?" Sušila teď svoje chodidla a marně vzpomínala, kde nechala svoje šaty.

"Dobře víš proč." Parkera příliš zaměstnávalo jeho vlastní lepkavé a unavené tělo, než aby se obtěžoval očumováním nahaté navigátorky. "To je politika Společnosti. Úspora energie, která se pak vykazuje jako zisk. Nač zbytečně plejtvat teplem na zahřívání sekce s mrazákama, dyž se dá vyčkávat do poslední sekundy. A kromě toho, dycky je ti zima po probuzení z hyper-spánku. Víš přece, jak hluboko v mrazáku klesá tvoje vnitřní teplota."

"Jo, já vím, ale stejně. Je mi zima." Brblala, třebaže věděla, že má Parker pravdu, ale nechtěla to přiznat. Neměla strojníka nikdy moc v lásce.

K čertu, Matko, pomyslela si, když viděla husí kůži na své ruce, naval trochu tepla!

Dallas se pomalu zbavoval posledních stop toho kryospánkového svinstva a zkoušel necivět na něco, co ostatní nemohli spatřit. Všiml si toho ještě dřív, než se zvedl z mrazáku. Loď se postarala, aby to tak bylo.

"Práce nás pěkně rychle zahřeje." Lambertová bručela něco nesrozumitelného. "Všichni na svá stanoviště.

Předpokládám, že víte, za co jste placeni. Kromě spaní."

Nikdo se neusmál, ani se neobtěžoval s komentářem. Parker se přes místnost podíval na svého panáka, který ještě seděl v mrazáku. "Brý ráno. Tak už sme se vyhajali?"

"Jo."

"Jaké štěstí." To byla Ripleyová. Protáhla se – na rozdíl od ostatních s jistou ladností. "Je dobře vědět, že náš vrchní řečník je užvaněný jako vždy."

Brett se pousmál a mlčel. Byl upovídaný asi jako mašiny, které obsluhoval, čili vůbec ne, a v sedmičlenné rodině posádky to byl obvyklý vtip. V takové chvíli se smáli s ním, ne jemu.

Dallas dělal kliky, lokty souběžně s podlahou; dlaně před hrudníkem. Líbilo se mu, že jeho dlouho nepoužívané svaly neprotestují. Mysl mu poutalo blikající žluté světlo, výmluvnější než jakýkoliv hlas. Tím malým ďábelským kyklopem barvy slunce mu loď vzkazovala, že je vzbudila kvůli něčemu jinému, než je konec cesty. Už teď přemýšlel, co by to mohlo být.

Ash se posadil a bez výrazu hleděl kolem. Podle jeho obličeje by se dalo usuzovat, že je stále pohroužen v hyper-spánku. "Připadám si jako mrtvý." Pozoroval Kanea. Výkonný důstojník zíval, probuzen jen napůl. Ash došel k závěru, že výkonný důstojník miluje hyper-spánek a kdyby to bylo možné, strávil by celý život jako narkoleptik.

Aniž by znal názor vědeckého důstojníka, Parker na něj pohlédl a vesele řekl: "Taky vypadáš jako mrtvej."

Uvědomoval si, že ani jeho vlastní rysy nevyhlížejí o nic lépe. Hyper-spánek unavoval pokožku stejně jako svalstvo. Jeho pozornost se obrátila ke Kaneově rakvi. Ten se konečně posadil.

"Je hezké být zpátky." Zamrkal.

"Nemysli si, že ti to uvěříme, dyž ti trvá tak dlouho; než se probereš."

Kane vypadal dotčeně: "To je zatracená pomluva, Parkere. Jsem prostě trochu pomalejší než vy, to je všechno."

"Jo." Strojník to nehodlal rozmazávat a otočil se ke kapitánovi. Ten byl zabrán do studia čehosi, na co Parker neviděl.

"Než přistanem, možná bysme mohli znovu probrat otázku prémie."

Brett projevil slabé známky nadšení, poprvé od chvíle; kdy se probudil: "Jasně."

Parker pokračoval, zatímco si natahoval boty: "Brett a já si myslíme; že si zasluhujeme celej podíl. Celkový prémie za úspěšný dokončení, plus plat a úroky."

Aspoň vím, že hluboký spánek strojníkům neublížil, myslel si Dallas unaveně. Teprve pár minut při vědomí a už si stěžují.

"Vy dva dostanete, co máte ve smlouvě. Ani víc, ani míň, jako každé z nás."

"Každé dostane víc než my," namítl Brett měkce. Pro něj to znamenalo pořádný proslov. Ať tak nebo tak, na kapitána to stejně nemělo žádný vliv. Dallas teď neměl kdy na triviality nebo slovní půtky. Ta blikající světla vyžadovala jeho plnou pozornost a vylučovala myšlenky na cokoliv jiného.

"Každé si zaslouží víc než vy. Stěžujte si u pokladníka Společnosti, jestli chcete. A teď už dost."

"Stěžujte si Společnosti," nešťastně mumlal Parker, zatímco sledoval Brett, který vyskočil ze své kukly a utíral si nohy.

"Stejně tak si můžem stěžovat na lampárně."

"Vyjde to nastejno." Brett ověřoval slabé kontrolky na svém mrazáku. Stěží při vědomí, nahý a nasáklý kapalinou, se už pouštěl do práce. Byl z lidí, kteří můžou i několik dní chodit se zlomenou nohou, ale nejsou schopni ignorovat tekoucí záchod.

Dallas zamířil k centrální počítačové kabině a zavolal přes rameno: "Ať se jeden z vás vtipálků postará o kočku."

Byla to Ripleyová, kdo vyzvedl schlíplou, nažloutlou hmotu z boxu. Tvářila se dotčeně. "Neměl bys ho tak přehlížet," něžně pohladila nasáklé zvíře. "Není to součást vybavení. Jones je člen posádky jako kdokoliv z nás."

"Dokonce víc než někteří." Dallas se díval za Parkerem a Brettem, kteří už oblečení mířili ke strojovně. "Aspoň nenaplníje těch prvních pár hodin na palubě stížnostmi na plat a diety."

Ripleyová odcházela s kočkou, zabalenou do suché tlusté osušky. Jones nervózně mručel a důstojně se olizoval. Nebyl to jeho první hyper-spánek, přesto prozatím toleroval tu potupu být nesen.

Dallas se doutíral. Přejel po sadě tlačítek na svém kokonu. Zásuvka vyklouzla tiše a skoro bez tření. Měl v ní šaty a pár osobních drobností.

Zatímco se strojl, přiloudal se Ash a stoupl si vedle něj. Hlas vědeckého důstojníka zněl tiše.

"Matka chce s tebou mluvit," zašeptal a kývnul na žluté světlo, které blikalo na spuštěné konzole vedle nich.

"Hned jsem si toho všimnul." Dallas si natáhl tričko. "Jasně žlutá. Upozornění, ne přímý varování. Neříkej to ostatním: Jestli je něco špatně, brzy se to dozví." Vklouzl do hnědé bundy a nechal ji rozepnutou.

"Ať už je to cokoliv, nemůže být zas tak zle," řekl s nadějí v hlase Ash a mávnul směrem k blikajícím světlům. "Je tam žlutá, ne červená."

"Zatím." Dallas nebyl optimista. "Raději bych se vzbudil s pěknou trávově zelenou." Pokrčil rameny a pokusil se o stejně nadějný tón jako Ash: "Možná se pokazil Šéfkuchař. Mohlo by to být požehnání vzhledem k tomu, čemu on říká jídlo."

Chtěl se usmát, ale neuspěl. Nostromo nebyl lidská bytost. Se svou posádkou nevtipkoval a nevzbudil by je z hyper-spánku žlutým světlem bez zatraceně dobrého důvodu. Rozbitý Šéfkuchař se do toho nepočítal.

Ale co. Po několika měsících spánku neměl právo si stěžovat, jestliže se po něm požadovalo pár hodin zapocení...

Centrální počítačová kabina se jen málo lišila od ostatních prostor na palubě Nostromu. Odzbrojující kaleidoskop

světél, obrazovek, údajů a čísel vyvolával dojem divokého mejdanu, pořádaného tuctem opilých vánočních stromků. V měkce polstrovaném, tvarovaném křesle Dallas přemýšlel jak dál. Ash se usadil naproti databance a pracoval s klávesnicí tak rychle a snadně, jak by nikdo od člověka právě probuzeného z kryospánku nečekal. Schopnost vědeckého důstojníka ovládat přístroje byla nepřekonatelná:

Byl to zvláštní talent, který mu Dallas často záviděl. Ještě stále grogy po následcích kryospánku vyvolal primárními daty vstup do programu. Hesla zmateně projížděla obrazovkou, než se posléze konečně ustálila do podoby srozumitelného textu. Dallas prověřil jeho formulaci, byla naprosto standardní.

UKAŽ POZOROVANOU FUNKCI, KTERÁ VYVOLALA POHOTOVOST.

Loď to shledala přijatelným a Matka okamžitě odpověděla. ADRESÁŘ POZOROVANÝCH FUNKCÍ.

Sloupce informací se řadily ke kontrole pod tímto výrazným titulkem.

Dallas procházel dlouhý, drobně vytištěný seznam, a když našel; co potřeboval, napsal: POHOTOVOST – PRIORITNÍ INFORMACE.

POZOROVANÁ FUNKCE PŘIPRAVENA K PROŠETŘENÍ, odpověděla Matka. Mozky počítačů nebyly programovány k výmluvnosti. Matka nebyla žádnou výjimkou.

Dallasovi to nevadilo. Na konverzaci neměl náladu. Krátce vyťukal CO SE DĚJE, MATKO?, a čekal...

Že by můstek Nostromu byl nějak prostorný, se rozhodně nedalo říci. Byl spíše o něco méně klaustrofobní než ostatní kabiny a místnosti, ale o moc ne. Pět tvarovaných křesel očekávalo své případné uživatele. Na ovládacích panelech poblikávala trpělivě světla a početné obrazovky různých tvarů a velikostí rovněž čekaly na příchod lidských bytostí, které už jim řeknou, co mají ukazovat. Široký můstek by byl drahá lehkomyšlnost vzhledem k tomu, že nehybná posádka trávila většinu letu v mrazících. Byl striktně určen pro práci, ne pro zábavu. Lidé, kteří zde pracovali, to věděli stejně tak dobře jako stroje.

Vzduchotěsné dveře tiše zajely do zdi. Vešel Kane, těsně následovaný Ripleyovou, Lambertovou a Ashem.

Vstoupili na svá stanoviště za konzolami s lehkostí a familiárností starých přátel, vítajících se po dlouhém odloučení.

Páté křeslo zůstalo volné a setrvává tak, dokud se Dallas nevrátí ze svého tête-à-tête s Matkou, Nostromovou databází.

Předzívka odpovídala, nebyla žádným žertem. Lidé obvykle zvážněli, mluvilo-li se o stroji, který byl zodpovědný za jejich životy. Ze své strany počítač přijal tento titul se stejnou vážností, třebaže bez citového zabarvení.

Jejich obleky byly uvolněné jako jejich těla, vyrobeny jako náhodná napodobenina lodní uniformy. Každý odrážel osobnost svého majitele. Zmačkané blůzy a kalhoty, oblečené po letech dlouhého skladování. Přesně tak jako postavy, které obepínaly.

První zvuk, vydaný na můstku po velice dlouhé době, vyjadřoval pocity všech přítomných; třebaže mu nemohli porozumět. Ripleyová postavila Jonese na zem a on zamňoukal. Pak začal příst a když se usadila do křesla s vysokým opěradlem, mazlivě se jí otíral o kotníky.

"Zapoj nás." Kane prověřoval svoji konzolu, očima hladil přístroje, zatímco Ripleyová a Lambertová spojovaly nezbytné spínače a mačkaly potřebná tlačítka.

Vypukla vizuální horečka, jak se nová světla a barvy míhaly přes panely a obrazovky. Vyvolávalo to pocit, že přístroje mají radost z návratu svých organických součástí a těší se, že při první příležitosti předvedou ukázkou svých možností.

Na obrazovce před Kanem se objevila aktuální čísla a hesla. Porovnával je s těmi, jež mu pevně utkvěla v paměti.

"Zatím to nevypadá špatně. Přihrej sem něco zajímavějšího."

Prsty Lambertové tančily arpeggio na nahuštěném shluku ovladačů. Po celém obvodu můstku oživily panoramatické obrazovky, většina jich visela ze stropu dolů, aby na ně bylo snadněji vidět. Navigátorka pohlédla na nejbližší z nich a vzápětí se zamračila. Dost z toho, na co hleděla, se dalo předpokládat. Většina ale ne. To nejdůležitější, očekávaný tvar, který měl dominovat jejich výhledu, chyběl. Byl tak důležitý, že popíral normalitu všeho ostatního.

"Kde je Země?"

Pečlivě prověřuje svou obrazovku, Kane rozpoznával jen tmou, potřísněnou hvězdami, a jinak už nic. I kdyby připustili možnost, že se dostali z hyperprostoru příliš brzy, jejich domovská soustava by přece měla být na obrazovce. Ale po Slunci, stejně jako po Zemi, nebylo ani památky.

"Ty jsi navigátor, Lambertová. Tak mi to řekni."

Byla tam centrální hvězda, umístěná uprostřed početných obrazovek. Ale nebylo to Slunce. Zabarvení neodpovídalo, ani počítačem zvětšené body, které hvězdu obíhaly. Byly podivné, nevyhovovaly tvarem, velikostí ani počtem.

"To není naše soustava," Ripleyová tupě pronesla to, co bylo každému jasné.

"Možná je problém v orientaci a ne ve hvězdách." Kane nezněl přesvědčivě ani sám sobě. "Stává se, že loď vyletí z hyperprostoru obrácený zádi k svému cíli. Mohla by to být Centauri v maximálním zvětšení. Potom je Slunce za námi. Než začneme panikařit, měli bychom se na to podívat." Nedodal už, že systém na obrazovce připomínal Centauri asi stejně tak jako Sluneční soustavu.

Kamery připevněné na trupu lodi se tiše pohybovaly ve vakuu vesmíru, pátrající v té nekonečnosti po hřejivých náznacích Země. Sekundární kamery na Nostromově nákladu, monstrózním shromáždění obrovských forem a tvarů, se také připojily k hledání. Obyvatele z dřívějších časů by velice překvapilo zjištění, že Nostromo táhne značné množství surové ropy skrze prázdnotu mezi hvězdami. Měl svou vlastní, automatizovanou rafinerii, která bez ustání pracovala.

Až se Nostromo vrátí na oběžnou dráhu kolem Země, budou už z této ropy vyhotoveny konečné petrochemické výrobky. Takové metody byly nezbytné. Třebaže lidstvo už dávno vyvinulo nádherné, funkční náhražky energie, učinilo tak teprve poté, co nenasytní jedinci vycucli poslední kapky ropy z vysušené Země.

Fúze a solární energie poháněly všechny lidské stroje, ale produkty petrochemie nenahradily. Například fúzi poháněné továrny nedokázaly vyrábět plasty. Moderní světy by spíše mohly existovat bez energie než bez plastů. A to byl

důvod existence Nostromova nákladu strojů a odporné, černé, trpělivě zpracovávané tekutiny. Bylo to možná historicky nemístné, zato ale komerčně výnosné.

Jediná soustava, kterou kamery zachytily, byla ta uprostřed obrazovek, s náhrdelníkem planet, který zatím neuměli identifikovat, a s neznámou hvězdou. Kane, a ještě méně Lambertová, nepochybovali o tom, že Nostromo vybral tento systém jako jejich – bezprostřední zastávku.

Přesto mohlo jít o chybu v čase, ne v prostoru. Sluneční soustava možná byla umístěna někde v dálce za touto hvězdou. Existoval jen jeden způsob, jak to zjistit.

"Spoj se s dopravní kontrolou." Kane se kousnul do rtu: "Jestli od nich cokoliv uslyšíme, budeme vědět, že jsme ve správném kvadrantu, a jestli je Slunce nablízku, dostaneme odpověď z některé vnější základny."

Prsty Lambertové přejížděly množství ovladačů. "Tady Nostromo, obchodní remorkér pro hluboký vesmír, registrační číslo jedna–osm–nula–dva–čtyři–šest, na cestě k Zemi, s nákladem surové ropy a odpovídající rafinerií. Volám dopravní kontrolu Antarktica. Slyšíte mě? Přepínám."

Odpovědi jim byl jen slabý, nepřerušovaný sykot vzdálených sluncí z reproduktoru. Jones, usazený u nohou Ripleyové, předl v harmonii s hvězdami.

Lambertová to zkusila znovu: "Obchodní remorkér pro hluboký vesmír Nostromo volá dopravní kontrolu Slunce/Antarktica. Máme problémy s určením pozice. Toto je prioritní volání, prosím, odpovězte." Opět se ozval jen nervózní praskot hvězd. Lambertová vypadala ustaraně. "Mayday, mayday, remorkér Nostromo volá Sluneční dopravní kontrolu nebo jakoukoliv loď v doslechu. Mayday. Odpovězte."

Bezodůvodné volání o pomoc (Lambertová věděla, že nejsou v bezprostředním ohrožení) zůstalo bez odpovědi nebo komentáře. Odradilo ji to, vypnula vysílačku, ale přijímač nechala otevřený na všech kanálech pro případ, že by náhodou letěla kolem nějaká vysílající loď.

"Věděla jsem, že nemůžeme být poblíž naší soustavy," zamumlala Ripleyová, "ten prostor znám." Kývla směrem k obrazovce, visící nad jejím stanovištěm: "Tohle určitě není v blízkosti Slunce, a my tedy taky ne."

"Zkoušej to dál," nařídil jí Kane. Otočil se zpátky k Lambertové: "Tak kde teda jsme? Máš už nějaké údaje?"

"Počkej chvíli, jo? To není jen tak. Jsme tam, kde lišky dávají dobrou noc."

"Zkoušej to dál."

"Pracuju na tom."

Několik minut intenzivního pátrání a spolupráce s počítačem jí stáhlo rty do tenkého úšklebku uspokojení. "Našla jsem to... a nás taky. Jsme kousíček od Zeta II Reticuli. Nedosáhli jsme ani vnějšího obydleného prstence. Jsme příliš vzdáleni z dosahu navigačního majáku."

"Do prdele, tak co tady děláme?" vztekal se Kane. "Jestli je s lodí všechno v pořádku a ještě nejsme doma, tak proč nás Matka rozmrazila?"

Byla to jen shoda náhod, a ne přímá odpověď na jeho úvahy, že se v tom okamžiku hlasitě a naléhavě rozezněl jeden z varovných signálů...

Na zádi Nostroma se nacházela rozsáhlá místnost, zaplněná z větší části složitou a mocnou mašinérií. Tady tlouklo srdce lodí, rozsáhlý pohonný systém, který umožňoval plavidlu zakřivovat prostor, ignorovat čas a vyplazovat svůj kovový jazyk na Einsteina... a jen mimochodem napájel stroje, které udržovaly křehkou lidskou posádku naživu.

V přední části tohoto předoucího, masivního komplexu byla skleněná kostka, průhledný pupínek na povrchu hyper–pohonného ledovce. Uvnitř, umístění v aerodynamických křeslech, spočívali dva muži. Byli zodpovědní za zdraví a pohodlí hnacího systému a s touto situací byli oba spokojeni. Starali se o něj a on se staral o ně.

Většinou se ale dokonale postaral sám o sebe; což jim umožňovalo trávit čas příjemnými projekty, které za něco stály, jako například popíjením piva a vykládáním prasečinek. Teď byla řada na Parkerovi. Po sté omílal historku o strojnickém uční a bordelu ve stavu beztlíže. Nebyla to špatná historka, vždycky se jí povedlo dostat jedno nebo dvě zahihňání z nemluvného Brett a dunivý smích ze samotného vypravěče.

"... a tak se ta madam vrhla ke mně, celá ustrašená a vztekla zároveň," vykládal strojník, "a trvala na tom, abysme tam šli a zachránili toho chudáka.. Vsadím se, že nevěděl, co ho tam čeká." A jako vždycky zařval smíchy.

"Přece si pamatuješ, jak to tam vypadá. Jen čtyry stěny, podlaha a strop, všechno překrytý zrcadla a žádná postel. Jen ta sametová síť uprostřed pokoje, aby vomezila tvoje pohyby a aby ses netlouk vo zeď, a nulová gravitace." Potřásl nesouhlasně hlavou, jak na to vzpomínal.

"To teda není místo na blbnutí pro amatéry, to panečku ne! Toho kluka k tomu asi vyhecovala jeho posádka."

"Podle toho, co mi ta holka vyprávěla, dyž se pak myla, šlo jim to ze začátku dobře. Ale pak se začali točit a von zpanikařil. Nešlo to zastavit, vona to zkoušela, ale na to musí bejt dva. Bylo to téma zrcadla, kerý mu rozházely orientaci a částečně taky tím otáčením, že se vyblil z podoby." Parker polknul další hlt piva. "V životě sem neviděl takovej binec. A vsadil bych se, že eště furt čistí ty zrcadla."

"Jo." Brett se spokojeně pousmál.

Parker si klidně hověl a nechával pomalu odeznívat vzpomínky ze své mysli. Zanechaly po sobě příjemně lascivní pocit. Nepřítomně otočil klíčem na své konzole. Objevilo se vděčně zelené světélko a zůstalo tam.

"Jaký máš světlo?"

"Zelený," nahlásil Brett poté, co opakoval postup se svými přístroji.

"Já taky." Parker studoval bublinky v pivu. Teprve pár hodin po hyperspánku a už se nudí. Strojovna pracovala samostatně a s velkou výkonností a vzbuzovala v něm pocit vlastní zbytečnosti.

Kromě Brett nebylo nikoho, kdo by se tam s ním hádal, ale nemůžeš rozvíjet opravdu osvěžující debatu s člověkem, který mluví jen ve slabikách. Celá věta by pro něj znamenala učiněná muka.

"Pořád si myslím, že Dallas neustále ignoruje naše stížnosti," pokusil se. "Možná, že nemůže zařídít ty celkový prémie,

ale je to kapitán. Dyby chtěl, moh by podat žádost nebo aspoň za nás dva ztratit pár slov. To by hodně pomohlo." Studoval obrazovku. Ukazovala čísla v kladných hodnotách nalevo a záporných napravo. Prostředkem vedla červená fluorescentní čára, určující nulu, a dělila údaje na dvě rovnoměrné části.

Parker by pokračoval ve svých historkách a stížnostech, kdyby se nad nimi nerozeznělo monotónní volání signálu.

"Jéžiš, co zas. Člověk se nestihne ani uvelebit, aby se mu sem někdo nesral."

"Jasně." Brett se naklonil dopředu, aby lépe slyšel, když si reproduktor v dálce odkašlal.

Byl to hlas Ripleyové: "Hlaste se v jídelně."

"Nemůže to být voběd, večeře taky ne," Parker byl zmaten. "Buď se chystáme vykládat náklad anebo..." tázavě pohlédl na svého parťáka.

"Brzy to zjistíme," řekl Brett.

Cestou do jídelny Parker s nechutí zkoumal už nepřilíš čisté zdi koridoru C: "Rád bych věděl, proč voní nikdy nepřídou sem dolů. Tady je to vopravdová práce."

"Ze stejného důvodu, pro který máme jen půlku jejich honoráře. Náš čas patří jim, tak to vidí."

"No, já ti teda něco povím. Smrdí to." Parker ho nenechal na pochybách, že má na mysli jiný zápach než ten, kterým nasáklý stěny koridoru...

3. Volání o pomoc

Třebaže jídelna ani v nejmenším neoplývala komfortem, aspoň se do ní všichni vešli. Vzhledem k tomu, že jen zřídka kdy jídávali pohromadě (vždycky pohotový Šéfkuchař nenápadně podporoval individualitu ve stravovacích návycích), místnost nebyla uzpůsobena k pohodlnému stolování sedmi lidí. Přeslapovali z nohy na nohu, tlačili se, postrkovali a snažili se nejt si vzájemně na nervy. .

Parker a Brett nevypadali zrovna šťastně, a ani se nepokoušeli to nějak skrýt. Jedinou útěchu jim přinášelo vědomí, že stroje jsou v naprostém pořádku a že – ať už byli vzbuzeni pro cokoli – nenesli za to žádnou odpovědnost. Ripleyová je obeznámila se znepokojivou absencí jejich předpokládaného místa určení.

Parker si říkal, že by se všichni měli vrátit do hyperspánku, což byl přinejmenším zmatený a nepříjemný proces, a tiše nadával pod vousy. Odmítal všechno, co jej oddalovalo od výplatního šeku na konci cesty:

"Vím, že jsme nedorazili ke Slunci, kapitáne," Kane promluvil za všechny, kteří vyčkávavě hleděli na Dallase. "jsme pěkně daleko od domova a loď přesto uznala za vhodné nás probudit z hyper-spánku. Je načase zjistit proč."

"Taky si myslím," souhlasil Dallas pohotově. "Jak jistě všichni víte," řekl důležitě, "Matka je programována tak, aby přerušila let a vytáhla nás z hyperprostoru a hyper-spánku, jestliže nastane určitá situace." Efektivně se odmlčel a dodal: "Stalo se."

"Musí to být hodně důležité." Lambertová pozorovala Jonese, hrajícího si s blikajícími kontrolkami. "To přece víš. Není snadné probrat z hyper-spánku celou posádku. Vždycky existuje určité riziko."

"No to mi vyprávěj." Parker to zamumlal tak tiše, že jej kromě Bretta nikdo neslyšel.

"Určitě vás potěší," pokračoval Dallas, "když řeknu, že stav nouze, kvůli kterému jsme byli probuzeni, nemá co dělat s Nostromem. Matka hlásí dokonalou kondici." Přecpanou jídelnou zaznělo několik ulehčených "amen".

"Problém spočívá v něčem jiném – konkrétně v neevidované soustavě, do které jsme nedávno vstoupili. Právě se přibližujeme k planetě, která nás zaujala." Pohlédl na Ashe, který to kývnutím potvrdil. "Zachytili jsme vysílání z neznámého zdroje. Zní to zkomoleně, zřejmě Matce chvíli trvalo, než to rozluštila, ale je to definitivně volání o pomoc."

"Ale to přece nedává smysl," Lambertová vypadala zmateně. "Volání o pomoc je ze všech standardních vysílání nejsrozumitelnější a nejjednodušší. Proč by Matka měla mít nějaký problém s interpretací?"

"Matka si myslí, že toto je všechno možný, jenom ne standardní vysílání. Je to akustický majákový signál, opakující se ve dvanáctisekundových intervalech. Na tom není nic neobvyklého. Každopádně, Matka věří, že ten signál nemá lidského původce."

Tohle už tedy vyvolalo polekaný šepot. Když opadlo první vzrušení, pokračoval: "Matka si není jistá. A to je něco, čemu zas nerozumím já. Ještě nikdy jsem se nesetkal s počítačem, který by vykazoval známky zmatenosti. Hloupost, to ano, ale zmatek nikdy. To je opravdu poprvé. Věř, že jde o volání o pomoc a proto nás vytáhla z hyper-spánku, to je to podstatný."

"No a?" ozval se s obdivuhodným klidem Brett. Kane odpověděl jen s nepatrnou dávkou podráždění v hlase: "Ale no tak, člověče. Znáš přece svou příručku. Podle paragrafu B2 Zákoníku Společnosti jsme povinni poskytnout jakoukoliv možnou pomoc a podporu v podobných situacích. Ať už to volání má lidského původce nebo ne."

Parker naštvaně kopnul do podlahy. "Jéžiš. Nerad to říkám, ale sme obchodní remorkér s velkým, těžko manévrovatelným nákladem. Žádná zasraná záchranná jednotka. Tenhle druh povinností není v naší smlouvě." Trochu obživnul. "Ovšem, jestli je s takovou prací spojená nějaká finanční odměna..."

"Měl by sis tu svou smlouvu přečíst." Ash to přednesl tak úhledně jako hlavní počítač, který byl jeho pýchou.

"Jakékoliv systematické vysílání, indikující možnost inteligentního původu, musí být prozkoumáno. A to pod pokutou celkového platu se všemi příplatky za inkriminovanou plavbu. Ani slovo o prémiech za pomoc v nouzi."

Parker znovu nakopnul podlahu, ale už mlčel. Ani on ani Brett se nepokládali za hrdiny. Cokoliv, co dokáže donutit loď k přistání na cizím světě, se může zachovat stejným způsobem i k nim. Ne, že by měli nějaký důkaz, že onen neznámý volatel byl k přistání donucen, ale protože v tom drsném vesmíru byl realistou, měl sklony k pesimismu.

Brett tu odbočku považoval jenom za zpoždění své výplaty.

"Jdeme do toho a tím to hasne," Dallas je přejel pohledem. Měl těch dvou už plné zuby. Z těch odboček se nijak neradoval a stejně jako oni se těšil na návrat a vylodění, ale byly časy, kdy vypouštění přetlaku hraničilo s neposlušností.

"Jasně," prohodil cynicky Brett. "Jasně co?"

Strojník nebyl žádný blbec. Kombinace Dallasova tónu a výrazu obličeje mu dala srozumitelně najevo, aby přibrzdil.

"Jasně... jdeme na to." Dallas z něj nespouštěl oči, a tak s úsměvem dodal: "Pane."

Kapitán obrátil zlostně přimhouřené oči k Parkerovi, ale jeho vztek už vprchal.

"Můžeme tam přistát?" otázal se Ashe. "Někdo to už zkusil."

"Přesně na to jsem se ptal," řekl s důrazem. "Přistát je příhodnej výraz. Označuje souhrn úspěšně vykonaných funkcí, jejichž výsledkem je měkký a bezpečný kontakt lodí a tvrdého povrchu. Máme tu volání o pomoc. A to znamená situaci, který se nedá říkat potěšitelná. Jdem tam a zjistíme, co se děje... ale budeme našlapovat tiše a v ponožkách."

Na můstku zářil kartografický stůl. Dallas, Kane a Ripleyová stáli kolem něj, Lambertová seděla na svém stanovišti.

"Tady to je," Dallas ukázal prstem na svítící bod na stole. Rozhlédl se kolem sebe: "Je tady něco, co chci, abyste slyšeli."

Vrátili se na svá místa a on kývnul Lambertové. Její prsty ležely na jednom ze spínačů. "O.K. Pusť to. Pozor na hlasitost."

Navigátorka zapnula spínač. Můstek se zaplnil statickým praskotem a šumem. Tyto se náhle vytratily a pak je nahradil zvuk, z kterého Kaneovi běhal mráz po zádech a Ripleyové naskočila husí kůže. Trval dvanáct sekund a pak jej vystřídala opět statika.

"Dobrý bože," Kaneovi se protáhl obličej.

Lambertová vypnula reproduktory. Můstek opět patřil lidem.

"Co to k čertu je?" Ripleyová vypadala, jakoby měla něco ošklivého v talíři. "Nezní to jako volání o pomoc, aspoň jsem takové ještě neslyšela."

"Tak to nazvala Matka," řekl Dallas. "Označit to za cizí se zdá být příliš skromný."

"Možná je to hlas," Lambertová se odmlčela, uvažila svoje právě vyřčená slova s jejich důsledky jako nepříjemná a tvářila se, že nic neřekla.

"Brzy se to dovíme. Zjistila jsi, odkud to pochází?"

"Našla jsem ten sektor na planetě." Lambertová se vděčně otočila ke svému pultu s úlevou, že se může zabývat matematikou a zahnat znepokojivé myšlenky.

"Jsme dostatečně blízko."

"Matka by nás nevytáhla z hyper-spánku, kdybysme nebyli," zamumlala Ripleyová.

"Vychází to ze stoupání, šest minut a dvacet sekund, sklon minus třicet devět stupňů, dvě sekundy."

"Ukaž mi celou tu věc na obrazovce."

Navigátorka zmáčkla řadu tlačítek. Jedna z vnějších obrazovek na můstku zablikala a ukázala jim jasnou skvrnu.

"Vysoké albedo. Můžeš to přiblížit?"

"Ne, musí nám to stačit z téhle dálky. Vždyť to právě dělám." Obrazovka okamžitě zaostřila na světelný bod, odkrývající nenápadný, trochu zploštělý tvar posazený v prázdnotě.

"Vtipálku," v Dallasově hlase nebylo stopy po zlosti. "Jseš si jistá, že je to ono? Je tady pěkně narváno."

"Rozhodně je to ono. Jen planetoid. Asi tak dvanáct set kilometrů, víc určitě ne."

"Nějaká rotace?"

"Jo. Kolem dvou hodin. Pracuji na číslech. Za deset minut to budu vědět přesněji."

"Zatím to stačí. Jaká je gravitace?"

Lambertová studovala údaje: "Nula celá osmdesát šest. Musí to být pěkně hustá hmota."

"Neříkej to Parkerovi a Brettovi," pronesla Ripleyová. "Budou si myslet, že je to samý těžký kov a odvandrují někam sondovat dřív, než zjistíme, kdo je náš neznámý vysílatel."

Ash byl méně prozaický. "Dá se po tom chodit." Všichni se sesedli, aby vypracovali plán vstupu na oběžnou dráhu...

Nostromo se přibližoval k malému světu, táhnouc za sebou obří náklad tanku a rafinérie.

"Přibližujeme se nejvyššímu orbitálnímu bodu. Odpočet. Dvacet vteřin. Devatenáct, osmnáct..." Lambertová pokračovala, zatímco její kolegové nepřetržitě pracovali.

"Obrat o devadesát dva stupně doprava," oznámil Kane striktním tónem.

Otáčející se remorkér a rafinérie předváděly masivní piruetu v nekonečném prostoru. Záblesk sekundárních raket na chvíli osvětlil záď remorkéru.

"Jsme na rovníkové oběžné dráze," hlásil Ash. Pod nimi se nezáujatě otáčel maličký svět.

"Chci údaje o EC tlaku."

Ash zkontroloval měření a promluvil, aniž by se otočil k Dallasovi: "Tři celé čtyři, pět lomeno N, druhá od mocnina M... kolem pěti psí, pane."

"Dej mi vědět, jestli se to změní!"

"Bojiš se, že by nadměrné manévrování mohlo oslabit CMGS kontrolu, až budeme zaměstnání jinde?"

"Jo."

"Kontroly CMGS jsou redukovány přes DAS/DCS. Provedeme zvětšení TACSem a budeme to sledovat skrze ATMDK a počítačový mezičlánek. Pomůže ti to?"

"O dost." Ash byl podivín. Takový studený čumák, ale neobyčejně kompetentní. Nic jej nemohlo překvapit. Dallas si připadal velice bezpečně s tímto vědeckým důstojníkem, který ho podporoval a sledoval jeho rozhodnutí. "Připrav se na odpoutání od platformy." Zmáčknul spínač a promluvil do malého mikrofonu. "Strojovna, připravit k odpoutání."

"Vyrovnání na pravo i levoboku svítí zeleně," ohlásil Parker bez jakéhokoliv náznaku svého obvyklého sarkasmu.

"Zelená pro odpojení pupeční šňůry," doplnil Brett.

"Dostáváme se přes čáru," informovala je všechny Lambertová. "Vcházíme do temné poloviny." Tmavá linie pod

nimi rozdělovala hustá oblaka, zanechávajíc je zářivě svítící na jedné straně a černé jak vnitřek hrobu na druhé. "Už je to tady, je to tady. Připravte se." Lambertová postupně mačkala spínače. "Připravte se. Patnáct sekund... deset... pět... čtyři... tři... dva... Jedna. Hotovo. "Odpoutat," rozkázal stroze Dallas. Mezi Nostromem a těžkopádným nákladem rafinérie se ukázaly drobné obláčky plynu. Dvě uměle vytvořené konstrukce, jedna malá a obydlená, druhá obrovská a pustá, od sebe pomalu odlouvaly. Dallas pozorně sledoval celý průběh na obrazovce.

"Odpojení ukončeno," zvolala Ripleyová po krátké pauze.

"Odchylky vyrovnány." Kane se svalil do svého křesla a několik sekund relaxoval: "Všechno v pořádku. Odpojení proběhlo bez problémů. Žádné škody."

"Souhlasí," připojila se Lambertová.

"Tady taky," dodala Ripleyová s úlevou.

Dallas pohlédl na svou navigátorku: "Jseš si jistá, že jsme ji zanechali na pevný oběžný dráze? Nechci, aby celý ty dvě miliardy tun spadly a shořely, zatímco se budeme šťourat tam dole. Atmosféra není dost hustá na to, aby nám dělala bezpečnej deštník."

Lambertová procházela výpočty: "Aspoň rok tady vydrží v pohodě, pane."

"Dobře. Peníze jsou v bezpečí a naše krky s nimi. Sestupujem. Připravte se na průnik atmosférou." Pět lidí zaujatě pracovalo, každý obeznámen se svým úkolem. Kocour Jones seděl na okně a sledoval přibližující se mraky.

"Klesáme." Pozornost Lambertové se soustředila na konkrétní údaje: Padesát tisíc metrů. Dolů. Dolů. Čtyřicet devět tisíc. Vstupujeme do atmosféry."

Dallas sledoval svou přístrojovou desku a pokoušel se ohodnotit a vtisknout do paměti nejméně tucet stále se měnících veličin. Cestování hlubokým vesmírem bylo otázkou věrnosti vlastním přístrojům, zatímco Matce ponechávali tu těžší část práce. Let atmosférou byl něco úplně jiného. Tady pro změnu pracoval pilot, a ne počítač.

Hnědé a šedivé mraky se dotýkaly spodku lodi. "Opatrně. Tam dole to vypadá ošklivě."

Jak typické pro Dallase, pomyslela si Ripleyová. Někde pod nimi, v tom ponuře zabarveném pekle, vysílala jiná loď své nelidské a strašidelné volání o pomoc. Ten svět nebyl v záznamech, takže museli začínat od takových prkotin, jako byly zvláštnosti atmosféry, povrch a podobně. A přece, pro Dallase to vypadalo jen "ošklivě". Často ji udivovalo, proč se člověk tak kompetentní plahočí po vesmíru na takovém křápu, jakým je Nostromo.

Kdyby mohla číst jeho myšlenky, odpověď by ji překvapila. Měl to rád.

4. Přistání

"Vertikální klesání propočteno a zaneseno. Trošku poopravím kurs," informovala je Lambertová. "Máme ho. Kurs pevný, míříme přímo k cíli."

"Rozumím. Jak se náš zaměřovač vyrovná v takovém počasí se sekundárním pohonem?"

"Zatím se nám daří, pane. Ale dokud se nedostaneme pod ty mraky, nic není jisté. Jestli se pod ně vůbec můžeme dostat."

"To mi stačí." Zamračil se na údaje na obrazovce a dotknul se tlačítka. Data se změnila k lepšímu. "Dej mi vědět, jestli ho začneme ztrácet."

"Provedu." Remorkér udeřil do čehosi neviditelného. Neviditelného pro oči, ale ne pro přístroje. Poskočil jednou, dvakrát, třikrát a pak se v těch hustých chomáčích tmavého mraku přece jen uvelebil. Za lehkost, s jakou to zvládl, bylo třeba složit hold navigátorským zkušenostem Lambertové a pilotnímu umění Dallase.

Ale dlouho to netrvalo. V tomto oceánu vzduchu vířily silné proudy. Cloumaly klesající lodí.

"Turbulence." Ripleyová zápasila se svými přístroji.

"Dej nám navigační a přistávací světla." Dallas se pokoušel o orientaci v maelstromu, který zatemňoval jejich vnější obrazovky.

"Snad rozeznáme něco vizuálně."

"Ty přístroje nic nenahradí," řekl Ash. "V tomhle ne."

"Nic nenahradí ani maximální pohon. Každopádně se ale chci podívat."

Mocná světla Nostroma se rozzářila. Pronikala mraky jen slabě, neumožnila tak jasný výhled, jak si Dallas přál. Ale aspoň rozsvítila tmavé obrazovky a tak vnesla světlo na můstek i do myslí lidí na něm. Lambertové už to tolik nepřipadalo jako přímá cesta do pekla.

Parker a Brett nemohli spatřit tu příkrývku mračen tam venku, ale vycítili ji. Strojovna se náhle otřásla, cukla opačným směrem a znovu se otřásla.

Parker tiše klel. "Co to bylo? Slyšels to?"

"Jo." Brett nervózně studoval výpis. "Tlak v přívodu tří klesá. Asi jsme ztratili štít." Přejížděl tlačítka. "Jo. Trojka je pryč. Do přívodu se dostal prach."

"Zavři to! Zavři to!"

"Co si myslíš, že dělám?"

"Paráda. Takže máme plnou rezervu prachu."

"Neměl by to být problém... aspoň doufám." Brett naladil kontrolu. "Obejdu trojku a vyfouknu ten prach tam, odkud přišel."

"Ale škoda už se stala." Parker nechtěl ani pomyslet na to; co mohla provést přítomnost navátého pisku s přívodovou izolací. "Kudy to ksakru letíme? Skrz mraky nebo šutry? Vsadím se, že jestli se nerozbijem, tak dojde ke zkratu v nákejších důležitějších vobvodech."

Pětice na můstku neměla tušení o toku nadávek ve strojovně, zaměstnávaly ji pokusy přistát s remorkérem někde poblíž

zdroje signálu.

"Přibližujeme se k místu vysílání," Lambertová zkoumala údaje, "Přibližujeme se na dvacet pět kilometrů. Dvacet. Deset, pět..."

"Zpomaluju a otáčím." Dallas nalehnul na kormidlo.

"Přesnej kurs: tři stupně a čtyři minuty vpravo." Řídil se těmito instrukcemi. "Mám to. Jsme pět kilometrů od cíle a začínáme kroužit."

"Zužuju okruh." Dallas se znovu dotknul kormidla.

"Tři kilometry. Dva." Lambertová zněla drobet vzrušeně, ale jestli to způsobilo nebezpečí, nebo blízkost zdroje signálu, Dallas nevěděl. "Teď jsme přímo nad tím."

"Dobrá práce, Lambertová. Ripleyová, jak to vypadá s povrchem? Najdi místo k přistání."

"Pracuji na tom, pane." Zkusila několik panelů, ale údaje byly nepřijatelné a její nechuť nad nimi narůstala. Dallas se snažil udržet loď v jejím okruhu nad cílem, zatímco Ripleyová bojovala o přehled nad neviditelným povrchem.

"Vizuální kontakt nemožný."

"To vidíme," zavrčel Kane. "Nebo spíš nevidíme." Nesmělé náznaky informací, které poskytovaly přístroje, mu na dobré náladě nepřidaly. Dávaly tušit naprostou bezútěšnost, nepřátelskou a jalovou poušť.

"Radar je z toho úplně vedle." Ripleyová si přála, aby elektronika reagovala na klení stejně pohotově jako lidé. "Sonar není o nic lepší. Infračervená taky ne. Počkejte, zkusím ultrafialovou. Tak vysoké spektrum by to už nemělo ovlivňovat." V ten moment se kritický údaj konečně objevil na obrazovce a téměř ihned jej následoval jasný sled hesel a počítačový diagram.

"Zabralo to."

"Tak kam přistanem?"

Ripleyová nyní vypadala naprosto uvolněně: "Řekla bych, že kamkoliv chceme. Výpočty hlásí rovnou plochu. Naprosto rovnou."

Dallasovu mysl zaplnily vize hladké lávy, vlažné a klamně tenké kůrky, ukrývající žhavé peklo. "Jo, ale co je ta plocha zač? Voda, sliz, písek? Kane, udělej s tím něco. Potřebujeme vědět víc. Spustím se ještě níž, abysme odstranili většinu toho rušení. Jestli je to rovný, můžu se přiblížit bez větších problémů."

Kane si pohrával s ovládací deskou. "Monitoruji. Analýza aktivována. Pořád se to ruší."

Dallas nechal loď opatrně klesat k povrchu. "Rušení trvá, ale zjasňuje se to."

Další sestup. Lambertová sledovala měření. Ještě stále byli dostatečně vysoko pro bezpečný únik, ale při téhle rychlosti by se situace mohla radikálně změnit, kdyby došlo k poruše lodních motorů, nebo k něčemu podobnému. A rychlost se snížit už nedala. Za takového větru by to znamenalo kritickou ztrátu kontroly.

"Zjasňuje se to, zjasňuje... mám to!" Sledoval závěry počítače a vrstevnice snímané sonarem. "Kdysi to muselo žhavit, ale teď už ne. A podle analýz pěkně dlouho. Je to tu většinou samý čedič, trocha rhyolitu a sem tam nánosy lávy. Teď je všechno už vychladlé a pevné. Žádné známky tektonické aktivity." Použil další přístroje, aby hlouběji pronikl do tajemství kůry tohoto mrňavého světa.

"Žádné významnější rozsedliny, ani pod námi, ani v okolí. Vypadá to jako příjemné místo pro přistání."

Dallas chvíli přemýšlel: "Jseš si jistě tím složením povrchu?"

"Je to příliš staré, než aby to bylo cokoliv jiného." Výkonný důstojník zněl trochu popuzeně: "Samozřejmě jsem porovnal stáří a složení. Myslíš si snad, že bych riskoval přistání na vulkánu?"

"Dobrá, dobrá. Omlouvám se. Jen jsem se ptal. Bez map a signální věže jsem nepřistával od školních dob. Trochu mě to znervózňuje."

"To nás všechny," dodala pohotově Lambertová.

"Jsme připraveni?" Nikdo neprotestoval. "Tak ji posadíme. Začnu se spouštět ve spirále, nakolik mi to ten vítr dovolí, a zkusím se přiblížit co nejvíc. Ale ty pozorně sleduj ten signál, Lambertová. Nerad bych, abychom si sedli tý volající lodi rovnou na záda. Upozorni mě, jestli se dostanem moc blízko." Jeho hlas se rozléhal přeplněnou kajutou.

Byly učiněny opravy, vydány rozkazy a věrné elektronické služebnictvo se pustilo do jejich provedení. Nostromo se vydal po své spirálovité cestě k povrchu, každý metr té trasy zápasil se silnými větry a s nárazy černého vzduchu.

"Patnáct kilometrů a klesáme," hlásila bezbarvě Ripleyová. "Dvanáct... deset... osm." Dallas vyrovnal řízení.

"Zpomaluju. Pět... tři... dva. Jeden kilometr." Opakoval stejný postup. "Zpomaluju. Zapnout přistávací motory."

"Přistávací motory zapnuty." Kane s jistotou plnil své úkoly. "Přistávání převzato počítačem." Matka kontrolovala celý proces a můstek se zaplnil ostrým, hlasitým hukotem. Pracovala s precizností, jaké by nebyl schopen sebelepší lidský pilot.

"Přistávací trysky zapnuty," oznámil Kane.

"Vypnout motory."

Dallas provedl poslední kontrolu před přistáním a otočil několik spínačů na VYPNUTO. "Motory vypnuty. Trysky fungují bez problémů." Můstkem se rozléhal pravidelný buchot.

"Devět set metrů a klesáme." Ripleyová nespustila oči z konzoly před sebou: "Osm set. Sedm set. Šest set." Odečítala metry po stovkách, zanedlouho už po desítkách.

Na pěti metrech remorkér zaváhal. Vznášel se na přistávacích tryskách nad tmou zahaleným a bouří zmučeným povrchem.

"Spustit opěry." Dallas vyhrkl příkaz ve chvíli, kdy se Kane už připravoval k jeho splnění. Ozvalo se slabé vrčení. Z břicha lodi se jako nohy obrovského pavouka vysunuly ocelové vzpěry a toužebně se vztahovaly po skále, která ještě ležela v nedohlednu.

"Čtyři metry... ufffff!" Ripleyová si oddechla. A stejně tak Nostromo, zatímco se ocelové hnáty dotkly nepoddajné

skály.

"Jsme dole."

Něco prasklo. Snad nějaký menší obvod nebo možná nebylo přetížení dostatečně kompenzováno. Lod' se mohutně otřásla. Povrch trupu vibroval s děsivým kovovým sténáním.

"Ztrácím to! Ztrácím to!" křičel Kane, když na můstku pohasla světla. Přístroje se hlasitě dožadovaly jejich pozornosti, zatímco se porucha valila jako narůstající sněhová koule skrze vzájemně propojené kovové nervy Nostromu.

Parker a Brett si právě otvírali další kartón pív, když otřes dosáhl do strojovny. Sada trubek, usazených ve tvarovaném stropě, náhle vybuchla. Ze tří panelů ve skleněné kontrolní krychli vyšlehly plameny, sousední tlakový ventil se nadmul a vybuchl.

Světlo zmizelo. Šátrali v temnotě po baterkách, Parker se pokoušel nalézt kontrolu, ovládací náhradní generátor, jenž jim poskytoval energii při poruše hlavního zdroje.

Na můstku vládl organizovaný zmatek. Když utichly poslední výkřiky a otázky, byla to Lambertová, kdo vyslovil nejzákladnější myšlenku: "Sekundární generátor měl už dávno naskočit." Zvedla se a pořádně se udeřila kolenem o svůj panel.

"To by mě teda zajímalo, co ho zdrželo." Kane hmatl po stěně, ke které se přisunul. Náhradní přístávací ovládací... tady. Jeho prsty přejížděly po známých výčnících. Zadní uzávěr... tady. Vedle by měl být... jeho ruka nahnátla pohotovostní svítidlo a rozsvítla ji. V kalném svitu se objevily siluety, ne nepodobné duchům.

S pomocí Kaneova světla našli Dallas a Lambertová svoje svítidly. Tři paprsky se spojily, aby dostatečně osvětlily prostor k práci.

"Co se stalo? Proč to ten sekundární nepřevzal? A co způsobilo ten zkrat?"

Ripleyová zmáčkla interkom: "Strojovna, co se děje? Jak na tom jsme?"

"Mizerně." Parker byl zaměstnaný, ustaraný a našťvaný zároveň. Pozadí jeho slov tvořil vzdálený bzukot, zněl jako tření křidel obrovského brouka. Zvuk klesal a stoupal, jakoby měl mluvící problém udržet se v dosahu mikrofonu.

"Zasranej prach v motorech, to se děje. Dostal se tam při tom přistávání. Asi sme to nestihli včas zavřít a vyčistit. Ten zkrat tady způsobil voheň."

"A pořádně," byl Brettův jediný příspěvek do konverzace. Hlas měl tou vzdáleností velice tichý.

Nastala pauza, z reproduktorů se ozývalo jen šumění chemických hasicích lahví. "Máme ucpaný ventily," vysvětlil Brett zvědavým posluchačům. "Jsme pořádně přehřátý, myslím, že shořel celej jeden článek. Kristepane, tady se to všechno rozpadá..."

Dallas pohlédl na Ripleyovou. "Ti dva vypadej dost zaměstnaně. Ať mi někdo odpoví na to hlavní. Něco ruplo.

Zatraceně, doufám, že to bylo tam dole u nich, ale možná to je ještě horší. Poškodil se trup?" Zhluboka se nadechl: "A jestli jo, jak moc?"

Ripleyová bleskově prověřila tlakové pohotovostní měřiče a pohled na diagramy jednotlivých kajut jí dovolil s jistotou odpovědět: "Nic nevidím. Ve všech prostorách je tlak stálý. Jestli je někde díra, tak je moc malá na to, aby byla vidět, a samoutěšňovač si s ní už poradil."

Ash zkoumal svou konzolu. Stejně jako ostatní měla i ona svůj nezávislý zdroj energie pro případ větší energetické krize, jako byla třeba tato.

"Vzduch ve všech prostorách nevykazuje žádné známky kontaminace vnější atmosférou. Myslím, že ještě těsníme, pane."

"To jsou nejlepší zprávy, jaký jsem slyšel během posledních šedesáti sekund. Kane, zapni ty z vnějších obrazovek, který jsou stále napájený."

Výkonný důstojník seřídil trojici kolenových pák. Bylo vidět slabé světélkování, jakési náznaky geologických forem, a pak už jenom tmu.

"Nic. Tam venku jsme slepí stejně jako uvnitř. Na to, abychom se mohli podívat, kde jsme, potřebujeme aspoň sekundární zdroj. Baterie nestačí ani na minimální zobrazení."

Audiosenzory vyžadovaly méně energie. Dopravily hlas tohoto světa do kajuty. Zvuk bouřlivého větru v nehybných mikrofonech stoupal a klesal, naplňoval kajutu hlukem připomínajícím hádku kytovců.

"Přála bych si přistát ve dne," Lambertová vyhlížela zatmělým oknem. "Byli bychom schopni vidět i bez přístrojů."

"Co se děje, Lambertová?" škádlil ji Kane. "Bojíš se tmy?"

Neusmála se: "Nebojím se tmy, kterou znám, ale tma, kterou neznám, mě děsí. Zvláště, když ji zaplňují zvuky, jako to volání o pomoc." Znovu obrátila svou pozornost na prachem zastíněné okno.

Její ochota vyjádřit jejich skryté obavy náladu na můstku příliš nepozvedla. Ta bývala křečovitá i v lepších časech, a jak ticho kolem stoupalo, bylo to ještě horší.

Ulevilo se jim, když Ripleyová ohlásila: "Máme znovu spojení se strojovnou." Dallas a ostatní s očekáváním sledovali její hru se zesilovačem: "Jsi tam, Parkere?"

"Jo, tady sem." Podle toho, jak to zaznělo, byl strojník příliš unaven, než aby promluvil svým běžným, sarkastickým tónem.

"Jaký je stav?" Dallas sám sobě v duchu držel palce. "Jak jste na tom s ohněm?"

"Dostali sme ho." Povzdechnul si, což v interkomu zaznělo jako uragán. "Pronikl do některého z těch starejch mazacích potrubí ve stěnách podlaží C: Chvilku to vypadalo, že budem mít pěkně sežehnutý plíce. Ale ta hořlavá vrstva byla přece jen tenčí, než sem si myslel, a shořela dřív, než nám to sežralo příliš mnoho vzduchu. Zdá se, že ten mour pude vydrhnout bez problémů."

Dallas si olíznuť rty: "A co škoda, je velká? Ta na povrchu mě nezajímá. Spíš si dělám starost, jestli nic nebrání funkčnosti a výkonu lodi."

"Tak se na to kouknem... čtyři panely sou totálně pryč." Dallas si mohl představit strojníka, jak počítá na prstech škody. "Sekundární zdroj je nepoužitelný a nejmíň tři články na dvanáctém modulu sou v háji. Se vším, co to vobnáší." Nechal svá slova doznít a dodal: "Chceš taky ty drobnosti? Dej mi tak hodinu a sepišu ti seznam."

"Na to se vykašli. Počkej chvíli." Otočil se k Ripleyové: "Zkus znovu obrazovky." Zkusila to, ale bezvysledně. Byly prázdné jako mozek pokladníka Společnosti.

"Budeme muset ještě chvíli počkat," řekl jí.

"Jsi si jist, že je to všechno?" řekla do mikrofonu. Od doby, kdy se Parker a Brett stali součástí jejich posádky, to bylo poprvé, co k nim pocítila sympatie. Lépe řečeno, kdy se ona stala součástí posádky, protože na této lodi byla služebně mladší než Parker...

"Zatím." Odkášlal si: "Teď se pokoušíme vobnovit přívod energie. Výpadek dvanáctého vobvodu to tady pěkně pokurvil. Dám vám vědět co a jak, ale nejdřív musíme zjistit, co přesně ten voheň zničil."

"A co opravy? Zvládnete to?" Dallas se v duchu přebíral Parkerovým hlášením. Nemělo by pro ně být problémem zalátat to nejnutnější, ale celkové opravy zaberou času dost. O tom, co se stalo s dvanáctým modulem, raději nyní nepřemýšlel.

"Každopádně tady to všechno nevopravíme," odpověděl Parker.

"Ani si nemyslím, že byste mohli. Rozhodně to od vás neočekávám. Ale co můžete udělat?"

"Přesměrujem některý z těch potrubí a instaluju nové ventily místo poškozených. Ty nejhorší škody budem muset vobejít, to potrubí se bez suchýho doku udělat nedá. Musíme improvizovat."

"Rozumím. Co ještě?"

"Už sem řek. Dvanáctej modul. Povím ti to na rovinu. Ztratili sme hlavní článek."

"Jak? Prach?"

"Částečně." Parker se odmlčel, prohodil něco s Brettem a pak se opět sklonil k mikrofonu: "Některý fragmenty se ve ventilech úplně spekly a tím přehřátím se to pak vznítlo. Víš přece, jak sou ty součástky citlivý. Projely rovnou skrz chrániče a podělaly celý systém."

"Můžeš s tím něco udělat?" otázal se Dallas. Systém se nějakým způsobem opravit musel. Vyměnit se nedal. "Řek bych, že jo. Brett si to myslí taky. Vyčistíme to a revakuujeme, pak se uvidí, jestli to bude držet. Když to bude po vydrhnutí těsnit, máme vyhráno. A když ne, tak na to přivaříme kovovou záplatu. Jestli je to ale prasklý po celý dýlce, pak..." Ztichnul.

"Na to teď nebudeme myslet," prohlásil Dallas.

"Zkusíme vyřešit momentální problémy a doufejme, že nic horšího nás nečeká."

"To beru."

"Jasně," dodal Brett a jeho hlas zněl i na tu dálku zaměstnaně.

"Můstek končí."

"Strojovna končí. Jo, a nenechte nám vychladnout kafe."

Ripleyová vypnula interkom a s očekáváním pohlédla na Dallase. Ten seděl a mlčky přemýšlel.

"Za jak dlouho budem funkční, Ripleyová? Za předpokladu, že se Parker nezmýlil v odhadu škod, že budou schopni opravit to nejnutnější a že ty opravy nějakou dobu vydrží?"

Studovala údaje a chvíli uvažovala: "Jestliže přesměruji to potrubí a opraví modul dvanáct aspoň natolik, aby zvládl svůj podíl přívodu energie, odhaduji to tak na patnáct až dvacet hodin."

"Nejsi špatná. Můj odhad byl osmnáct." Neusmál se sice, ale přece jen mu bylo lépe. "A co pomocné motory? Měly by být připraveny, až se nám obnoví zdroje."

"Pracuji na tom." Lambertová provedla na svých přístrojích drobné úpravy. "Až tam dole skončí, budeme připraveni." O deset minut později se rozpípal malý reproduktor na Kaneově stanovišti. Kane zkontroloval měření a spustil interkom: "Můstek. Tady Kane."

Ze vzdáleného konce lodi promluvil Parker, vyčerpaný, ale spokojený sám se sebou: "Nevím sice, jak dlouho to vydrží... některý z těch svárů sou dost fórový. Ale jestli bude všechno fungovat tak, jak by mělo, prohlídne to znovu a líp a převaříme ty spoje nafurt. Teď už by napájení mělo šlapat."

Výkonný důstojník je tedy zapnul. Na můstek se vrátilo světlo a zamrkaly dosud temné obrazovky, což zbytek posádky přijal s nadšením.

"Opět máme zdroj a osvětlení," nahlásil Kane. "Dobrá práce, vy dva."

"Každá naše práce je dobrá," opáčil Parker.

"Jasně." Soudě podle pravidelného chrčení, které tvořilo kontrast jeho obvyklé jednoslabičné odpovědi, stál Brett v těsné blízkosti vysílače.

"Moc se nevzrušujte," mírnil je Parker. "Mělo by to držet, ale nic neslibuju. Jen sme to trochu stloukli dohromady. Je u vás něco novýho?"

Kane nejdříve zavrtěl hlavou, ale pak si uvědomil, že jej Parker nevidí: "Ani ň." Vyhlédl z nejbližšího okna. Světla můstku pokrývala svou mdlou září jen nepatrný kousek povrchu. Občas bouře, která tam venku zuřila, přinesla s sebou větší zrno písku nebo kousíček kamene, od kterého se světlo odrazilo a způsobilo krátký záblesk. Ale to bylo vše.

"Jen holá skála. Není vidět moc daleko. Co se mě týče, klidně bychom mohli dřepět pět metrů od místní oázy."

"Nech si o tom zdát." Parker zahulákal cosi na Bretta a zakončil s oficiálním: "Budu ve spojení, pokud bysme měli nějaký problémy. Dejte nám vědět, kdyby něco."

"Pošlu ti pohlednici," uzavřel Kane...

5. Výstup z lodi

Pro všeobecný klid myslí by bylo lépe, kdyby stav nouze pokračoval. S návratem světla a energie a v naprosté nečinnosti na sebe pětice na můstku prázdně zírala a byla čím dál neklidnější. Na to, aby se mohli protáhnout a uvolnit, tu nebylo dost místa. Jediný chodec by zabral veškerý volný prostor. A tak se na svých stanovištích nudili, polykali enormní množství kávy dodané Šéfkuchařem a pokoušeli se myslet na něco, co by odvrátilo jejich zatraceně pracovitě mozky od nynější nepříjemné situace. Rozhodli se, že o tom, co se nacházelo tam venku, nebudou nahlas uvažovat. Pouze Ash se zdál být relativně spokojený. Měl v této chvíli jako jedinou starost duševní stav svých kolegů. Loď neskýtala žádné vhodné relaxační zařízení. Nostromo byl remorkér, pracovní plavidlo, ne výletní parník. Pokud se zrovna neplnily nezbytné povinnosti, předpokládalo se, že posádka bude trávit svůj volný čas v útulné náruči hyper-spánku. Bylo přirozené, že jejich nezaměstnaná mysl znervózní i za těch nejlepších okolností, a současné okolnosti rozhodně nepatřily k nejlepším.

Ash mohl na svém počítači bez přestání řešit teoretické problémy, aniž by se nudil. Pro něj byla bdělost stimulem. "Je nějaká reakce na naše volání?" Dallas se ve svém křesle předklonil, aby lépe viděl na svého vědeckého důstojníka. "Zkusil jsem podle příručky všechny možné typy odpovědí, včetně volné improvizace. Také jsem nechal Matku, aby vyzkoušela striktně mechanologové, kódové vysílání," Ash potřásl hlavou, vyhlížel zklamaně. "Nic než to volání o pomoc, opakované ve stejných intervalech. Všechny ostatní frekvence jsou hluché, kromě slabého, pravidelného praskání na nula celá třicet tři." Ukázal palcem nahoru.

"Matka říká, že je to charakteristický výboj centrální hvězdy tohoto světa. Jestli je tam venku kdokoliv nebo cokoliv živého, není to schopné učinit víc, než volat o pomoc."

Dallas zaklel: "Už máme plný výkon. Mrknem se, kde vlastně jsme. Rozsviť to tu."

Ripleyová poslechla. Venku za okny ožila šňůra silných světél, jako řada perel na tmavém plášti Nostroma. Vítr a prach se staly zřetelnějšími, někde ve vzduchu tvořily malé víry, jinde fučely s velkou silou daleko za linií dohledu. Z ošlehané krajiny trčely osamělé balvany. Ani stopa po něčem živém, žádný keř nebo lišej, prostě nic. Jen vítr a vířící prach v cizí noci.

"Žádná oáza," zašeptal pro sebe Kane. Pusto a prázdnost.

Dallas se zvedl a zamířil k oknu, postavil se u něho a zíral na trvajících bouři a úlomky kamene, míhající se za sklem. Zajímalo by ho, jestli vůbec někdy byl na tomto malém světě klid.

Vzhledem k tomu, jak málo znali místní podmínky, bylo možné, že Nostromo přistál uprostřed tichého, letního dne. Ale to bylo značně nepravděpodobné. Tato planeta nebyla dost velká, aby mohla vytvořit opravdu vražedné podnebí jako třeba Jupiter. Přinášelo mu jakous takous útěchu, že počasí venku už nemůže být o mnoho horší.

Vrtochy místního klimatu tvořily hlavní námět rozhovoru. "V tomhle se nedá nikam jít," poukázal Kane. "Každopádně ne za tmy."

Ash vzhlédl od svého pultu. Ani se nehnul, očividně fyzicky i duševně spokojený. Kane nechápal, jak to vydrží.

Kdyby se on občas ze svého místa nezvedl a neudělal pár kroků, asi by se zbláznil.

Ash zachytil jeho pohled a nabídnul mu pár nadějných informací: "Matka hlásí, že místní Slunce vyjde za dvacet minut. Ať se rozhodneme jít kamkoliv, nepůjdeme tam ve tmě."

"To je teda něco," uznal Dallas, chápaje se té trošky kuráže. "Jestli s náma ti volající nechtějí nebo nemůžou mluvit, budeme se po nich muset poohlídnout. Taky je možný, že ten signál vydává jen automat. Jak daleko jsme od zdroje vysílání?"

Ash procházel výsledky a k jejich ověření zapojil mapovač povrchu. "Podle toho, co nám říkají sondy, je to něco kolem tří tisíc metrů převážně rovného terénu, asi tak severovýchodně od naší pozice."

"Složení?"

"Zdá se, že odpovídá našemu předešlému měření. Všude ta stejně tvrdá skála, na jaké sedíme. Pevný čedič, s drobnými obměnami, i když se nedá vyloučit možnost, že tu a tam narazíme na velké amygdaloidální kapsy."

"Takže budeme muset dávat pozor na to, kam šlapem."

Kane v hlavě porovnával vzdálenost s kyslíkovým časem skafandru: "No aspoň že je to natolik blízko, že se tam dá dojít pěšky."

"Jo." Lambertová vypadala spokojeně. "Moc by mě neodvázalo, kdybychom museli hýbat s lodí. Přímný pád z oběžové dráhy je přece jen značně jednodušší než povrchový posun v takovém nečase."

"O.K. Takže už víme, po čem budeme chodit. Teď ještě zjistit skrz co. Ashi, dej nám podrobný rozbor atmosféry."

Vědecký důstojník se dotknul klávesnice. Na kůži Nostroma se otevřel nepatrný pór. Vyjela z něj kovová sonda, vsála do sebe minutovou dávku vzduchu a vklouzla zpět.

Vzorek byl uložen do vzduchoprázdné komory. Rafinované přístroje jej rozložily na nepatrné částice. Ty se zanedlouho objevily – ve formě čísel a symbolů – na obrazovce Ashovy konzoly.

Ash je krátce prozkoumal, požádal o zopakování rozborů a pak podal hlášení svým společníkům.

"Je to docela běžná směs. Hodně čistého dusíku, nějaký kyslík, vysoká koncentrace volného kyslíčnicku uhlíčitého.

Taky metan a amoniak, něco z toho v pevném skupenství... tam venku je zima. Dívám se ještě na stopové prvky, ale nečekal bych žádné překvapení. Všechno je to naprosto normální a zcela nedýchateľné."

"Tlak?"

"Deset na čtvrtou dynů na čtvereční centimetr. Nebude nás to brzdit, pokud ovšem vítr nezesílí."

"Co obsah vlhkosti?" zajímal se Kane. Jeho představy nadpozemské oázy braly rychle za své. "Devadesát-osm, dvojité P. Moc to vonět nebude, ale vlhké to je. Hodně vodní páry. Podivná směs. Nečekal bych, že najdu tolik vodní páry spolu s metanem. Pokud můžu radit, nepijte z místních kaluží, jestli tu nějaké jsou. Nejspíš nemají s vodou moc společného."

"Ještě něco, co bysme měli vědět?" zeptal se Dallas.

"Jen samý čedič a spousta vychladlé lávy. A studený vzduch, hodně pod čarou," doplnil informace Ash. "I kdyby vzduch byl dýchatelný, potřebujeme skafandry, abychom tu zimu zvládli. Ať už je tam venku cokoliv, je to odolné." Dallas vypadal rezignovaně: "Předpokládám, že bylo nelogický očekávat něco jiného. Úplná rajska zahrada. Je tam přesně jen tolik atmosféry, aby nám to kazilo vyhlídku. Víc by mě potěšilo, kdyby tu žádný vzduch nebyl, ale není z čeho vybírat."

"Co můžeš vědět," zafilozofoval Kane, "třeba si takhle někdo ráj představuje."

"Nemá smysl se nad tím rozčilovat," radila jim Lambertová, "mohlo to být zatraceně horší." Dívala se ven na bouři. S blízcím se úsvitem viditelně slábla.

"Každopádně dávám přednost tomuhle před nějakým plynovým obrem, kde bychom museli zápasit s větrem tři sta kilometrů v hodině za klidného počasí a s dvacetinásobnou gravitací. Aspoň můžeme ven bez stabilizátoru a nejsme závislí na generátoru. Vy lidi neumíte být vděční."

"Zvláštní, já se moc vděčná necítím," odporovala Ripleyová, "raději bych se vrátila do hyper-spánku." Jones se jí otřel o kotníky a ona se sehnula, aby jej pohladila po hřbetě. Vděčně zavrněl.

"Oáza nebo ne," řekl Kane krátce, "hlásím se dobrovolně na první průzkum. Nenechám si ujít příležitost vidět zblízka našeho tajemného trosečníka. Jeden nikdy neví, na co narazí."

"Zlato a drahokamy?" Dallas nemohl potlačit úšklebek. Výkonný důstojník byl znám jako notorický snílek.

Kane se zamračil: "A proč ne?"

"Tak jo, souhlasím." Bylo samozřejmostí, že se Dallas té výpravy zúčastní. Rozhlédl se po můstku, kdo bude dalším kandidátem: "Lambertová. Ty taky."

Nevypadala zrovna šťastně. "Skvělé. Proč já?"

"Proč ne? Jsi přece promovaný navigátor. Uvidíme, jak si povedeš venku." Popošel směrem k chodbě, pak se zastavil a jakoby mimochodem poznamenal: "A ještě něco. Pravděpodobně tu máme mrtvý vrak s vysílajícím automatem, protože kdyby někdo přežil, tak už by se dávno ozval. Ale ještě pořad nevíme, o co tu vlastně jde. Tento svět zrovna neoplývá životem, ale přesto nebudeme zbytečně riskovat. Vezmeme s sebou zbraně." Zaváhal, když k nim popošla Ripleyová.

"Loď můžou opustit maximálně tři, Ripleyová. Budeš muset počkat, než na tebe dojde řada."

"Já nejdu ven," řekla mu. "Mě se tady líbí. Jenže už jsem udělala, co se dalo. Parker a Brett budou potřebovat pomoc s jemnější prací, až začnou spravovat to potrubí ..."

Navzdory snaze chladicí jednotky remorkéru bylo ve strojovně přišerné vedro. Důvodem bylo všechno to svařování a naprostý chaos v prostoru, ve kterém pracovali. Vzduch v blízkosti termostatu zůstal svěží, ale tam, kde svářeli, se velice rychle přehříval.

Nebyla to chyba laserového svářeče. Ten vytvářel poměrně chladný paprsek, ale když se kov taval a splýval, vznikala teplota jako vedlejší produkt. Oba muži pracovali bez blůz a pot jim stékal po nahých zádech.

Ripleyová se vedle nich opírala o zeď a s pomocí podivného nástroje páčila ochranný panel. Ve světle se ukázal shluk barevných drátů a drobných geometrických forem. Dvě menší sekce byly spáleny na uhlí. Náradím vytáhla poškozené částičky a ve velké brašně, kterou si přehodila přes rameno, šátrala po odpovídajících náhradách.

V momentě, kdy vmáčkla první z článků na své místo, Parker vypnul laser. Kriticky zkoumal poslední svár. "Řek bych, že to není špatný." Otočil se, aby pohlédl na Ripleyovou. Potem zmáčený oblek se jí lepil na prsa.

"Hej, Ripleyová ... mám otázku."

Soustředěně se věnovala své práci. Do otvoru vklouzla další součástka jako nový zub do mezírky v chrupu.

"Jo? Poslouchám."

"Dostanem taky příležitost zúčastnit se toho vejletu, nebo tady budem dřepět, dokud se všechno nevopraví? Už sme obnovili energii. Ten zbytek," mávnul rukou nad omlácenou strojovnou, "je jen kosmetická záležitost. Nic, co by nemohlo pár dní počkat."

"Oba víte, jaká je odpověď." Sedla si, otřela ruce a pohlédla na ně. "Kapitán si vybral svou dvojici a hotovo. Nikdo jiný nesmí z lodi, dokud se oni nevrátí a nepodají hlášení. Tři venku, čtyři uvnitř. To je pravidlo." Odmlčela se a pak k němu s pochopením vzhledla.

"Ale tohle tě teď netrápí, že ne? Dělá ti starosti, co by tam mohli najít. Nebo, že bychom ti všichni špatně rozuměli? Nejsi ty náhodou vysoce uvědomělý hledač poznání, zapálený nadšenec pro posunování hranic známého vesmíru?"

"K čertu, ne." Zdálo se, že její sarkasmus Parkera ani v nejmenším neurazil. "Sem zapálený nadšenec pro posunování hranic svého bankovního účtu. Takže ... jaké bude náš podíl v případě, že najdou cokoliv hodnotného?"

Ripleyová se tvářila znuděně: "Bez obav. Oba dostanete, co vám patří." Lovila v kabele potřebnou součástku, aby zaplnila poslední zbývající sekci v otevřeném čtverci na zdi.

"Už nebudu makat," ohlásil náhle Brett, "dokud se nám nezaručí celej podíl."

Ripleyová našla hledaný dílek a umístila jej ve zdi. "Máte smlouvou zaručený podíl na všem, co najdeme. To přece víte. Teď už dost, zpátky do práce." Otočila se a začala s kontrolou, aby se ujistila, že nově usazené součástky fungují.

Parker na ni upřeně zíral, otevřel ústa, jakoby chtěl něco dodat, ale pak si to rozmyslel. Byla lodním dozorcím důstojníkem. Popudit ji by nepřineslo nic dobrého. Raději to nechá být, navzdory tomu, jak se cítí uvnitř. Uměl logicky myslet, pokud to situace vyžadovala.

Naštvaně zapnul laser a pustil se do svařování protrženého potrubí.

Brett, obsluhující napájení laseru, prohodil sám k sobě: "Jasně."

Dallas, Kane a Lambertová se spouštěli úzkým koridorem. Nádvkem ke svým pracovním kalhotám měli bundy, boty a rukavice. Nesli si laserové pistole, miniaturní kopie svářeče, používaného Parkerem a Brettem.

Zastavili se před masivními dveřmi s varovnými symboly a hesly.

HLAVNÍ VZDUCHOVÁ KOMORA: NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN.

Dallas si říkal, že to oznámení je naprosto zbytečné, protože v prostorách lodi nemohla existovat žádná nepovolná osoba a kdokoliv směl být na palubě, směl také použít vzduchovou komoru. Kane se dotknul tlačítka. Vysunula se ochranná clona a odhalila tři spínače. Zmáčknul je v odpovídajícím pořadí. Ozval se táhlý tón a dveře jim uvolnily cestu. Vešli.

Podél zdi visely skafandry. Byly objemné, nepohodlné, ale pro jejich vycházku absolutně nezbytné, pokud Ashovo hodnocení vnějších podmínek aspoň zpoloviny odpovídalo pravdě. Jeden druhému vzájemně pomohli do těch životadárných náhradních kůží a prověřili jejich funkce.

Pak přišel čas nasadit přilby. Provedli to s patřičnou vážností a péčí, každý se přesvědčil, že spoje jeho souseda jsou pevně utěsněny.

Dallas kontroloval přilbu Kanea, Kane pomohl Lambertové, Lambertová Dallasovi. Sehráli tuto trojroli s krajním soustředěním, podobni opicím, navzájem se zbavujících blech. Byly zapojeny automatické regulátory. Zanedlouho všichni vdechovali trochu zvětralý, ale čistý kyslík ze svých tanků.

Dallas zvednul ruku v rukavici a spustil interní komunikátor uvnitř přilby: "Vysílám. Slyšíte mě?"

"Přijem," odpověděl mu Kane, zapojující svůj mikrofon: "Slyšíš mě taky?" Dallas přikývnul a otočil se k Lambertové: Ještě pořád měla náladu pod psa.

"No tak, Lambertová," řekl, aby ji povzbudil, "vybral jsem tě kvůli tvejm schopnostem, ne kvůli tvý náladě."

"Díky za lichotku," odsekla mu suše. "Nemohls vzít Ashe nebo Parkera? Určitě by po tom s radostí skočili."

"Ash musí zůstat na palubě. Víš to. Parker má práci tam dole ve strojovně a navíc, ten by bez strojů nenašel cestu ven ani z papírového pytlíku. Klidně mě můžeš proklínat na každém metru. Jen prostě zaříd', abysme našli zdroj toho zatraceného signálu."

"Fajn. Paráda."

"Dobře. Takže jsme připravený. Pokud neřeknu jinak, nechte zbraně v klidu."

"Očekáváš přátelskou společnost?" Kaneův hlas zněl značně skepticky.

"Je třeba doufat." Přepnul komunikátor na vnější kanál: "Ashi, jsi tam?"

Odpověděla mu Ripleyová: "Je na cestě dolů do vědecké sekce. Vráti se za pár minut."

"Rozumím." Pohlédl na Kanea: "Zavři vnitřní dveře." Výkonný důstojník splnil rozkaz a dveře za nimi se zasunuly.

"Teď otevři vnější."

Kane zopakoval proceduru, která jim umožnila vstup do komory. Když zmáčkl poslední tlačítko, stoupl si k ostatním a čekal. Lambertová se nevědomky přitiskla k vnitřním dveřím, byla to instinktivní reakce na blížící se neznámo.

Vnější dveře se odsunuly stranou. Před trojlístkem lidských bytostí se proháněla mračna prachu a páry. Červánky měly barvu shnilého pomeranče. Nebyla to ta známá, příjemná žluť Slunce, ale Dallas doufal ve zlepšení, až hvězda postoupí k zenitu. Světla měli dost, třebaže v hustém, prašném vzduchu toho nebylo moc k vidění.

Stáli na plošině výtahu, který vedl mezi opěrami. Kane spustil řídicí mechanismus. Plošina klesala, senzory umístěné vespodu měřily vzdálenost k povrchu. Když se podnoží dotklo nejvyššího bodu horniny, výtah se zastavil.

Více ze zvyku než pro dodržení formy stál Dallas v čele. Opatrně vstoupili na povrch. Pod botami jejich skafandrů byla tvrdá a nepoddajná láva. Hleděli na větrem ošlehanou krajinu. Cloumala s nimi bouře. V tu chvíli neviděli víc než prach kolem nohou unášený do oranžově hnědé mlhy.

To je nekonečně depresivní, pomyslela si Lambertová. Ne zrovna strašidelné, ale i tak byla nemožnost rozhledu znepokojivá. Připomínalo jí to noční potápění v moři plném žraloků.

Možná byl její odsudek příliš ukvapený, ale jí se ukvapený nezdál. Na celé té planetě nebylo jediné hřejivé barvy.

Žádná modř ani zeleň, jen rovnoměrná směsice žluté, šedé a unavené hnědi. Nic, co by zahřálo duši a zároveň jednomu ulehčilo v mysl. Atmosféra měla barvu nezdařeného chemického experimentu a terén připomínal odpad z lodi: Litovala všechno, co by zde dokázalo žít. Ovšem navzdory nedostatku důkazů pro nebo proti měla jednoznačný pocit, že zde nežije vůbec nic.

Snad měl Kane pravdu. Třeba je pro někoho právě tohle představa ráje. Kdyby tomu ale tak bylo, rozhodně by nestála o jeho vzácnou společnost.

"Kudy teď?"

"Cože?" Pára a mraky jí zamlžovaly mysl. Setřásla je.

"Kudy teď, Lambertová?" Dallas na ni upřeně zíral. "Jsem O.K. Jenom moc přemýšlím." V duchu si vybavila své stanoviště na palubě Nostroma. To křeslo a navigační přístroje, za normálních okolností tak omezující a nedokonalé, jí nyní připadaly jako kousek nebe.

Podívala se na obrazovku, kterou si připevnila k opasku. "Tudy. Tímto směrem," ukázala.

"Veď nás." Dallas ustoupil za ni.

Následována kapitánem a Kanem vykročila vstříc bouře. Jakmile opustili bezpečné zázemí Nostroma, víchř je obklopil ze všech stran.

Znechuceně zastavila a pokoušela se o orientaci podle svých přístrojů. "Do prdele, teď už nevidím vůbec nic."

V její přilbě se nečekaně ozval Ashův hlas. "Zapoj lokalizátor. Je vyladěný na to volání. Nechte se jím vést a nelámejte si s tím hlavu. Sám jsem ho seřizoval."

"Je zapnutý a naladěný," odsekla vztekle. "Myslíš si, že nevím, co mám dělat?"

"Bez urážky," odpověděl vědecký důstojník. S reptáním důstojně vkráčela do mlhy.

6. Hledání zdroje signálu

Ve vědecké sekci ve spodní části lodi přesunul Ash pohled z tmou zastřených postav, které se pomalu vytrácely, na zářivě osvětlenou konzolu. Na obrazovce se jasně a ostře ukázala trojice stylizovaných symbolů. Dotknul se páky a

jeho křeslo ho s lehkým hukotem vysunulo na úroveň svítící obrazovky.

"Vidím vás jako na dlani. Poslech je čistý a hlasitý. Mám doopravdy výborný obraz. Nemyslím, že bych vás mohl ztratit. Ty mraky nejsou až tak husté a nezdá se, že by to tady na povrchu příliš rušily. To volání o pomoc je na jiné frekvenci, takže nehrozí nebezpečí, že byste se překrývali."

"Vypadá to dobře." Dallasův hlas nezněl v reproduktoru příliš přirozeně. "Všichni tě zřetelně slyšíme. Postarej se, aby ten kanál zůstal volnej. Neradi bysme se ztratili, rozhodně ne právě tady v tom."

"Rozumím. Budu vás sledovat na každém kroku. Pokud se nestane něco nečekaného, dám vám pokoj."

"Rozumím. Končím." Spojení s lodí nechal otevřené. Všiml si, že ho Lambertová sleduje z kopule svého skafandru.

"Marníme kyslíkový čas. Půjdem."

Beze slov se otočila. Její pozornost se soustředila na lokátor, pak opět vykročila do tančícího víru. O něco nižší gravitace zmenšovala tíhu skafandrů a nádrží. Všichni tři přemítali nad složením tohoto světa, jenž byl tak malý a přesto vyvíjel silnou přitažlivost. V duchu si Dallas rezervoval čas na pozdější geologický průzkum. Snad to bylo Parkerovým vlivem, ale možnost, že by měl tento svět velká naleziště cenných, těžkých kovů, nemohli ignorovat.

Společnost by si na takový objev ovšem činila nároky, protože by byl učiněn s jejím vybavením a v jejím čase. Ale určitě by to znamenalo pořádné prémie. Ta nečekaná zastávka by se nakonec mohla ukázat jako docela výnosná.

Vítr je bičoval prachem a štěrkem jako nějakým podivným deštěm.

"Žádným směrem není vidět dál než na tři metry," bručela Lambertová.

"Přestaň vrčet," řekl Kane.

"Ráda vrčím."

"No tak. Přestaňte vyvádět jako malé děti. Nevybrali jste si zrovna to nejvhodnější místo."

"Proč, vždyť je to tady překrásné." Lambertová se nevzdávala. "Nedotčeno lidmi ani přírodou. Nádherné místo pro život... jestli jsi ovšem balvan."

"Řekl jsem, že to stačí." Konečně ztichla, ale dál si zlostně pobrblovala sama pro sebe. Dallas jí mohl nařídít, aby nemluvila, ale nemohl přikázat, aby nereptala.

A náhle jí oči přinesly informaci, která okamžitě všechny její protesty odsunula stranou. Z obrazovky lokátoru se něco vytratilo.

"Co se děje?" zeptal se Dallas.

"Okamžik." Pokoušela se přístroj vyladit, což nebylo v těch nemotorných rukavicích nijak jednoduché. Před chvílí ztracená čára se znovu objevila.

"Ztratila jsem to, ale už je to v pořádku."

"Nějaký problém?" tážal se v jejich přilbách Ashův vzdálený hlas. Zněl ustaraně.

"Nic vážného," informoval ho Dallas. Pomalu se otáčel, pokoušeje se najít v té bouři něco pevného. "Stále ten vítr a prach. Objevují se nám nějaké poruchy na paprsku lokátoru. Na chvíli jsme ztratili vysílání."

"Já jsem žádné oscilace nezaznamenal." Ash kontroloval své výpočty. "Nemyslím, že by to bylo tou bouřkou. Možná jste se dostali do kopcovitého terénu. Tím by signál mohl být rušen. Buďte opatrní. Kdybyste ho snad ztratili a nemohli najít, přepněte lokátor, aby sledoval můj kanál, a pak se vraťte o kousek zpět, dokud jej znovu nezachytíte. Pak bych vás zkusil nasměrovat sám."

"Budem si to pamatovat. Zatím to není nutný. Jestli se dostanem do podobných obtíží, dáme ti vědět."

"Rozumím. Končím."

Opět se rozhostilo ticho. Postupovali v té prašné oranžové pustině bez jediného slova. Po chvíli se Lambertová zastavila.

"Znovu se to ztratilo?" zeptal se kapitán.

"Ne. Změna kursu." Mávla rukou vlevo. "Tudy."

Pokračovali tedy novým směrem, Lambertová soustředila svou pozornost na lokátor a Dallas s Kanem na Lambertovou. Vítr kolem nich na okamžik zesílil. Částice prachu, hnané větrem proti průzorům jejich přileb, vydávaly naléhavý, klepající zvuk, který se jim v mozcích měnil v podivná slova.

Ťuk-ťuk... chceme dovnitř... pusť nás tam, pusť nás tam...

Dallas se otřásl. To ticho, ta v mracích zahalená samota, ten oranžový opar, to všechno na něj začalo doléhat.

"Je to blízko," řekla Lambertová. V tom okamžiku senzory skafandrů informovaly vzdáleného Ashe o prudkém zvýšení jejich srdeční činnosti. "Velmi blízko."

Šli dál. Vepředu, vysoko nad nimi, se něco rýsovalo. Dallas prudce oddechoval, částečně vzrušením a taky únavou. Zklamání... byla to jen velká skála, pokroucená a groteskní. Ashova úvaha, že možná procházejí kopcovitou krajinou; se ukázala být správná. Na okamžik se tam skryli před větrem. V tu chvíli čára z lokátoru opět zmizela.

"Znovu je pryč," sdělila jim Lambertová.

"Neminuli jsme to?" Kane zkoumal skály, ale nic nespatriil.

"Ne, pokud to není pod zemí." Dallas se opřel zády o kamennou stěnu. "Možná je za tím," zaťukal rukavicí na skálu.

"Nebo to prostě ruší bouře. Odpočineme si a pak se uvidí."

Čekali tam a odpočívali, opření o vymletý kámen. Prach a mlha vířily kolem nich.

"Teď jsme úplně slepí," poznamenal Kane.

"Brzy bude svítat," řekl Dallas a přeladil mikrofon. "Ashi, slyšíš mě? Za jak dlouho se rozední?"

Hlas vědeckého důstojníka byl slabý, rušený statikou. "Slunce vyjde přibližně za deset minut."

"Pak už bychom měli vidět."

"Nebo také ne," dodala Lambertová. Ani se nepokoušela skrýt svůj nedostatek entuziasmu. Byla zatraceně utahaná a to se ještě nedostali ani ke zdroji signálu. Nebyla to fyzická únava. Pustota a strašidelné zabarvení vyčerpávaly její

mysl. Toužila po čisté a hřejivé blízkosti své konzoly.

Rostoucí jas příliš nepomáhal. Místo toho, aby je stoupající Slunce uklidnilo, změnilo barvu vzduchu na krvavě červenou. Možná to nebude tak hrozné, až ta mdlá hvězda dosáhne svého zenitu...

Ripleyová si otřela čelo rukou a unaveně vydechla. Poté co se ujistila, že nové součástky fungují, zavřela poslední panel, na kterém pracovala, a vrátila nářadí do přihrádek brašny.

"Ten zbytek už byste měli zvládnout sami. Dokončila jsem ta nejcitlivější místa."

"Nedělej si starosti. Zmáknem to," ujišťoval ji Parker, pečlivě si hlídající stín neutrality ve svém hlase. Nedíval se na ni, soustředil se na svou práci. Ještě stále ho vyváděla z míry možnost, že on a Brett by mohli být vyřazeni z podílu na čemkoliv, coby výprava mohla nalézt.

Vydala se k nejbližšímu schodišti. "Kdybyste něco potřebovali, budu na můstku."

"Jasně," prohodil Brett tiše. Parker sledoval její pružnou postavu mizející po schodech: "Mrcha."

Ash se dotknul ovladačů. Trojice na monitoru se stala ostřejší a ztratila svůj zdvojený obrys. Prověřil ostatní monitory. Tři skafandrové signály neztrácely na intenzitě.

"Jak to jde?" zajímal se hlas v interkomu.

Rychle vypnul obrazovku a řekl: "Zatím dobře."

"Kde jsou?" otázala se Ripleyová.

"Blízko zdroje. Pohybují se v nějaké kopcovité krajině a mají poruchy na signálu, ale jsou už tak blízko, že to nemohou minout. Každou chvíli by se měli ozvat."

"Když už je řeč o tom signálu, víš o něm něco nového?"

"Zatím ne."

"Zkoušel jsi ho podrobit analýze v ECIU?" Její hlas zněl poněkud netrpělivě.

"Podívej, stejně jako ty chceš vědět o všech detailech. Ale Matka zatím nic nezjistila, takže proč se tím zabývat?"

"Bude ti vadit, když se o to pokusím já?"

"Posluž si," odpověděl. "Ničemu to neškodí a aspoň se tím zabavíš. Jestli na něco přijdeš, dej mi hned vědět."

"Jo. Jestli na něco přijdu," ukončila.

Zabořila se hlouběji do křesla. Teď, když byla část posádky venku a Ash zalezlý ve své pracovně, působil můstek podivně prostorným dojmem. Pokud se pamatovala, ještě nikdy tu nebyla sama. Byl to zvláštní, ne zrovna příjemný pocit.

No, jestli se hodlá pustit do té dřiny s ECIU analýzou, měla by už začít. Dotek ovladače zaplnil můstek hrozivým, neznámým nářekem. Spěšně ztlumila hlasitost. I tak to bylo značně zneklidňující...

Bylo snadné si představit, že je to hlas, jak nadnesla Lambertová. Ale to byla spíše fantazie, než úvaha vědce. Vzchop se, holka. Vytáhni z toho stroje co můžeš a emoce ponech stranou.

Vědoma si nepravděpodobnosti úspěchu tam, kde Matka selhala, aktivovala jeden z málo používaných panelů. Jak řekl Ash, aspoň se tím zabaví. Nesnesla by na tom prázdném můstku jen tak vysedávat. To už je lepší něco dělat...

7. Cizí loď???

Jak zachmuřené slunce stoupalo, krvavě rudá atmosféra zesvětlala. Nebyla to ta známá jasná záře pozemského Slunce, jen špinavá žlut, ale i tak nastalo viditelné zlepšení.

Bouře o poznání zeslábla a prach se pomalu usazoval. Poprvé teď tři pěšáci viděli dál než jen na pár metrů.

Už nějakou dobu stoupali. Terén byl stále samý kopec. Až na několik osamělých čedičových sloupů tvořila povrch stále samá láva: Jen zřídka se zde vyskytovaly ostré útvary, neustálé poryvy větru a prachu vybrousily krajinu do jemných vln a vrásek.

Kane kráčet v čele, jen pár kroků před Lambertovou. Čekal, že každým momentem ohlásí znovuzachycení signálu.

Vyšplhal na malé návrší, předpokládaje, že spatří obvyklou scenerii už dobře známé krajiny: hladkou stěnu, která stoupá k dalšímu pahorku.

Ale jeho oči zachytily něco úplně jiného, tak jiného, že se za špinavým průzorem helmy divoce rozšířily, natolik jiného, že zařval do mikrofonu.

"JEŽÍŠIKRISTE!"

"Co je? Co se sta...?" Lambertová k němu přispěchala, následována Dallasem. Tak jako Kane i oni dva byli šokováni tím nečekaným pohledem.

Předpokládali, že to volání o pomoc vydává nějaký stroj, ale zatím si o něm v mysli ještě neutvořili žádný obraz. Příliš je zaměstnávala bouře a jednoduchá potřeba neztratit se jeden druhému z dohledu. Teď, když byli konfrontováni se skutečností značně přesahující jejich představy, na chvíli se jim nedostávalo vědecké objektivity.

Byla to loď. Relativně nedotčená a cizejší, než snad vůbec bylo možné. Dallas by ji neoznačil zrovna za příšernou, ale zneklidňovala způsobem, jakým by těžká technologie zneklidňovat rozhodně neměla. Linie toho masivního vraku působily čistě, ale nepřírozeně, celému tomu výtvaru dodávaly dojem nepříjemné abnormality.

Tyčila se vysoko nad nimi i nad okolními skalami, které ji podpíraly. Podle toho, co viděli, usoudili, že přistála stejně jako Nostromo, břichem dolů. V podstatě měla tvar obrovitého kovového "U", jehož dva hroty se poněkud stáčely k sobě. Jeden z hrotů byl kratší a klonil se ke svému protějšku v ostřejším úhlu. Bylo-li to poškození nebo snad vrcholná symetrie jakési cizí bytosti, to nevěděli.

Když vyšplhali blíže, uviděli, že ve spodní části je plavidlo o něco mohutnější, s řadou soustředných hrboleů, jako by kdosi poskládal talíře do sloupů. Dallas si utvořil názor, že ony dva hroty skrývají pohonná a strojní sekce a že v širší části jsou prostory pro náklad, kajuty a můstek. Ale vzhledem k tomu, jak málo věděli, všechno mohlo být úplně

naopak.

Loď ležela naznak. Nevykazovala žádné známky života či aktivity. V této blízkosti její signál ohlušoval a všichni tři chvatně ztlumili hlasitost ve svých helmách.

Kov trupu se v silicím světle leskl podivně skelným způsobem, dával tušit slitinu, kterou nevytvořila lidská ruka. Dallas si ani nebyl jistý, že šlo opravdu o kov. První prohlídka neukázala nic takového jako svary, spoje nebo jiné zřetelné metody spojování plátů a sekcí. Ta cizí loď vytvářela dojem, že prostě vyrostla, a ne že byla vyrobena.

To byla ovšem naprosto fantastická úvaha. Odhlédneme-li od způsobu stavění, podstatné bylo, že to nepochybně byla loď.

Ten nečekaný pohled je natolik překvapil, že žádného z nich ani nenapadlo, jakými prémie nebo náhradami by ten zdánlivě nedotčený vrak mohl být oceněn.

Všichni tři současně ječeli do mikrofonů. "Je to nějaký druh lodi," přiblížle opakoval Kane stále dokola.

Lambertová zkoumala třpytivý, skoro vlhký lesk oblých boků a nedostatek jakýchkoliv povědomých tvarů a potřásla nedůvěřivě hlavou: "Jseš si tím jist? Mohl by to být jen zdejší geologický útvar. Je to naprosto ujetý..."

"Ne." Kane pozoroval hroty, jež tvořily záď plavidla. "Není to spojeno s povrchem. I kdybychom připustili neznámou architektonickou koncepci, je jasné, že toto nebylo míněno jako součást krajiny. Určitě jde o loď."

"Ashi, vidíš to taky?" Dallas si vzpomněl, že vědecký důstojník viděl přes videokamery ve skafandrech a nejspíš ten vrak zaregistroval už ve chvíli, kdy Kane na pahorku zaječel.

"Ano, vidím to. Ne jasné, ale dost na to, abych souhlasil s Kaneem. Je to loď." Ash zněl v jejich přilbách tak vzrušeně, jak jen mohl obvykle klidný vědecký důstojník znít. "Nikdy jsem něco takového neviděl. Počkejte okamžik." Čekali, zatímco Ash zkoumal údaje a položil pár otázek mozku lodi.

"Matka také ne. Je to naprosto neznámý typ, nesouhlasí s ničím, co jsme kdy potkali. Opravdu je tak velký, jak se mi odsud zdá?"

"Ještě větší," odpověděl Dallas. "Masivní konstrukce, žádný menší detaily zatím nejsou vidět. Jestli je postavenej podle stejných měřítek jako naše lodi, pak ti stavitelé musí být zatraceně velcí."

Lambertová se nervózně zahihňala: "Zjistíme to, pokud nás někdo přivítá na palubě."

"Už jsme blízko," řekl Dallas Ashovi, ignoruje navigátorčin komentář. "Měl bys už přijímat silnější signál. Co to volání o pomoc? Změnilo se něco? Jsme příliš blízko, než abysme to rozeznali."

"Ne. Zdroj toho vysílání je uvnitř. Jsem si tím jist. Musí tam být. Kdyby vycházel zpoza lodi, nikdy bychom jej přes tu masu kovu nezachytili."

"Jestli to vůbec je kov." Dallas dál zkoumal trup lodi. "Vypadá to skoro jako plast."

"Nebo kost," navrhl hlubokomyslně Kane.

"Za předpokladu, že to vysílání pochází zevnitř, co podnikneme teď?" otázala se Lambertová.

Kane popošel dopředu: "Půjdu se tam kouknout, pak vám dám vědět."

"Počkej, Kane. Nehrej si na hrdinu. Jednou tě to dostane do pořádný šlamastiky."

"Hlasuji, abychom šli dovnitř. Hele, musíme něco udělat. Nemůžeme tady jen tak sedět a čekat, až se nám ukáže nějaké zjevení." Kane se na kapitána zamračil. "Vážně navrhuješ, abychom tam vešli?"

"Ne, ne. Ale není potřeba se ukvapovat." Oslovil vzdáleného Ashe: "Slyšíš nás ještě, Ashi?"

"Teď hůře, u té vysíláčky," přišla odpověď: "Je tady nevyhnutelné rušení. Ale pořád vás slyším."

"O.K. Nevidíme žádné známky života. Žádný pohyb, když odmyslím ten zatracený prach. Zapoj se na naše senzory a zkus, jestli můžeš zjistit něco, co my nemůžeme."

Ash se odmlčel, aby vykonal rozkaz. Dallas, Lambertová a Kane pokračovali v obdivování elegantně zakřivených linií obřího plavidla.

"Zkusil jsem všechno," hlásil vědecký důstojník konečně, "pro něco takového nemáme vybavení. Nostromo je obchodní remorkér, ne průzkumná loď. Potřeboval bych spoustu drahých přístrojů, které nemáme, abych to zvládl."

"Takže... co mi řekneš?"

"Odsud nic, pane. Nemohu se dobrat vůbec žádných závěrů. Spotřebovává to velké množství energie a nejsou žádné přijatelné výsledky. Jednoduše s sebou nemáme potřebné technické vybavení."

Dallas se pokusil skrýt před ostatními svoje zklamání: "Chápu. No, není to tak nezbytný. Ale zkoušej to dál. Dej mi okamžitě vědět, jestli něco najdeš, cokoli. Především jakýkoliv náznak pohybu. Nezacházej do detailů. Veškerý analýzy zvládnem tady."

"Rozumím. Dávejte na sebe pozor."

Co teď, kapitáne? Dallasův pohled klouzal po obří lodi, ale vrátil se, když zjistil, že ho Lambertová a Kane pozorují.

Výkonný důstojník měl samozřejmě pravdu. Vědět, že toto je zdrojem signálu, jim nemohlo stačit. Museli najít jeho generátor, zjistit důvody signálu a přítomnosti lodi na tomhle malém světě. Dostat se až sem a neprozkoumat její nitro bylo nemyslitelné.

Koneckonců, zvědavost dostala lidstvo z jeho izolovaného, nedůležitého světa do prostoru mezi hvězdami. Jenže, kdo je zvědavej, bude brzo starej.

Došel k jedinému logickému rozhodnutí. "Odsud to vypadá celkem mrtvě. Přiblížíme se nejdřív k základům. Jestli se nic neukáže, tak potom..."

Lambertová se na něj dívala: "Jo?"

"Potom... uvidíme."

Přibližovali se k trupu, na opasku Lambertové se klátil teď už přebytný lokátor.

"V tomto bodě," pronesl Dallas, když se dostali pod zaoblený trup lodi, "můžu udělat jen..."

Ash na palubě Nostroma pozorně sledoval každé slovo. Dallasův hlas se náhle bez varování vytratil. Na moment jej

zachytil znovu, ale pak zmizel definitivně. Zároveň se přerušil i vizuální kontakt.

"Dallas!" Zuřivě mlátil do tlačítek na konzole, mačkal spínače, požadoval silnější výkon od už beztak přetížených reproduktorů. "Dallas, slyšíš mě? Ztratil jsem vás. Opakuji, ztratil jsem vás..."

Z početných reproduktorů se ozývalo jen termonukleární šumění místního slunce...

8. Průzkum

Z místa pod trupem se kolosální rozměry cizího plavidla staly ještě hrozivějšími. Tyčilo se nad nimi, zvedalo se do prašného vzduchu a vyhlíželo pevněji než roztržštěné skály, na kterých spočívalo.

"Pořád žádné známky života," bručel Dallas napůl k sobě, když podrobně prozkoumal trup. "Žádná světla, ani pohyb."

Ukázal nahoru k oblouku lodi: "A žádná cesta dovnitř. Zkusíme to tudy."

Zatímco opatrně kráčeli přes rozbité balvany a kusy břidlice, Dallas si uvědomil, jak si vůči té lodi připadá nepatrný.

Nefyzicky, přestože vyhlíželi jak trpaslíci, ale byli tak bezvýznamní na stupnici vesmíru. Lidstvo toho o kosmu ještě stále mnoho nevědělo, prozkoumalo teprve jedno zákoutí.

Bylo vzrušující a zábavné uvažovat o tom, co leží v těch černých propastech, když jeden seděl za teleskopem, ale je něco jiného dělat to samé izolovaný na nehostinném, malém světě, jako byl tento, tvář v tvář lodi nepozemského původu, která nepřijemně připomínala živou bytost, namísto známého stroje na ovládání fyzikálních zákonů.

Tohle, přiznal si, jej na tom vraku nejvíce znepokojovalo. Kdyby svým vzhladem a kompozicí působil trochu důvěrnějším dojmem, pak by jeho neznámý původ nebyl tak ohrožující. Ne, že by se snižoval k obyčejné xenofobii. Jen neočekával, že by ta cizí loď mohla být až tak úplně cizí.

"Tam něco je." Pohlédl na Kanea, který ukazoval na plášť lodi před nimi. Je načase odsunout jalové úvahy a zabývat se skutečností, řekl sám sobě. Tahle podivná, rohatá věc je vesmírné plavidlo a od Nostroma se liší jen v podružných záležitostech. Na materiálu, z kterého byla vyrobena, nebylo nic zákeřného a v její konstrukci se neskrývala žádná zlomyslnost. To první byl výsledek odlišné technologie, to druhé nejspíš výsledek jiného názoru na estetiku. Když na to nahlížel tímto způsobem, loď se stávala jakousi exotickou kráskou. Ash se bezpochyby rozplývá nad stavbou tohoto korábu a přeje si, aby byl mezi nimi.

Dallasovi neušlo, že výraz ve tváři Lambertové se nezměnil a věděl, že je tu nejméně jeden člen posádky, který by si s vědeckým důstojníkem bez zaváhání vyměnil místo.

Kane ukázal na tři tmavé skvrny na boku plavidla. Když vyšplhali kousek blíž, skvrny se proměnily v oválné otvory a dodaly tak celé té výšce a šířce třetí rozměr.

Konečně stanuli pod třemi dolíky v kovovém (či plastickém nebo v jakém vlastně?) plášti. V pozadí se objevily ještě užší, sekundární otvory. Vitr jimi proháněl mračna písku a penzy, zdálo se, že jsou otevřeny už delší dobu.

"Vypadá to jako vchod," mínil Kane, studující jej s rukama v bok. "Možná jejich verze vzduchové komory. Vidíte ty vnitřní uzávěry?"

"Jestli to jsou komory, tak proč hned tři vedle sebe?" Lambertová pozorovala vstupy se značnou nedůvěrou. "A proč jsou otevřené?"

"Možná jejich konstruktéři dělají všechno trojmo." Kane pokrčil rameny. "Jestli nějakého potkáme, můžeš se ho zeptat."

"Vtipálku." Neusmála se. "Brala bych to, ale stejně, proč jsou otevřené?"

"Nevíme, jestli jsou otevřené." Dallase fascinovaly jemné tvary oválů, tak nepodobné Nostromovým neohrabaným čtvercovým branám. Vyhlížely spíše jako součásti trupu, a ne jako že by byly později připojeny těžkopádnými svary a spoji.

"A jestli jsou doopravdy otevřené," pokračoval Dallas, "tak možná proto, že posádka chtěla hodně rychle vypadnout."

"Ale proč by kvůli tomu potřebovali otevírat všechny komory?"

Dallas na ni našťavaně vyštěkl: "Jak to k čertu mám vědět?" Vzápětí nato dodal: "Promiň... to jsem přehnal."

"Ne, nepřehnal." Tentokrát se trochu ušklíbla. "Byla to pitomá otázka."

"Je načase, abysme našli odpovědi na naše domněnky." S očima upřenými na uvolněné kameny šplhal po mírném svahu, vedoucím ke vstupům. "Dost otálení. Půjdem dovnitř, jestli je to možný."

"Povrch je pevnější," řekl Dallas. "Ty vnitřní dveře nebo poklop, nebo co to je zač, jsou taky otevřené." Odmlčel se a pak pokračoval: "Tady vzadu je velká místnost."

"A co světlo?" Lambertová nahnátla svou svítilnu, visící na opasku vedle pistole.

"Zdá se, že zatím je ho dost. Šetřte energii, dokud to jen půjde. Pojďte za mnou."

Kane a Lambertová ho následovali krátkou chodbou a ocitli se v místnosti s vysokým stropem. Jestli byla v této části lodí jakákoliv čidla, měřiče nebo ovladače, tak se musely skrývat pod šedými stěnami. Kovové žebroví na podlaze, zdech a stropě obepínalo celý ten prostor, který připomínal lidský hrudník. Částice prachu tančily v bledém světle; dopadajícím zvenčí do této tajuplné komory.

Dallas pohlédl na Kanea: "Co si o tom myslíš?"

"Nevím. Nákladový prostor? Nebo součást nějaké složité vzduchové komory? Jo, to by mohlo být ono. Prošli jsme dvojitými dveřmi a tohle teprve je komora."

"Na obyčejnou komoru je to sakra velké." Hlas Lambertové ztlumeně zazněl v jejich přilbách.

"Jen se dohaduji. Jestli jsou zdejší obyvatelé svou velikostí ve stejném poměru k téhle lodi jako my k Nostromu, pak komoru těchto rozměrů rozhodně potřebují. Ale připouštím, že ta verze s nákladovým prostorem je pravděpodobnější. Dokonce by to mohlo vysvětlit, k čemu potřebují tři vchody." Otočil se a uviděl Dallase, skloněného nad tmavou dírou v podlaze.

"Hej, Dallas, pozor! Nevíš, co tam může být nebo jak je to hluboké."

"Loď je otevřená a nikdo nezaregistroval náš příchod. Nemyslím si, že by tady bylo něco živýho." Dallas sáhnul po své svítilně, zapnul ji a namířil její oslňující paprsek do tmy.

"Vidíš něco?" zeptala se Lambertová.

"Jo." Kane se uculil: "Alenku s Bílým Králíkem." Znělo to skoro, jako by tomu sám věřil.

"Ani hovno." Dallas přejížděl baterkou ze strany na stranu. Paprsek měla sice úzký, ale dosti silný.

"Co to je?" Lambertová si stoupla blízko něj, pozorně si hlídajíc okraj propasti. "Další nákladový prostor?"

"Odsud se to nedá odhadnout. Je to pěkně hluboký. Hladké stěny, až kam světlo dosáhne. Ani stopy po přícháči, výťahu nebo žebříku. Ale na dno nevidím. Musí to být nějaká přístupová šachta." Zhasnul svítilnu, odstoupil metr od díry a začal vytahovat náradí z batohu a opasku. Poskládal ho na podlahu, narovnal se a rozhlédl se po mlhavé, šedivé místnosti.

"Ta šachta může počkat. Porozhlídnu se nejdřív tady. Chci se ujistit, že tu nenajdu žádný překvapení. Mohli bysme dokonce narazit na snadnější cestu dolů." Opět rozsvítil a díval se po stěnách. Navzdory podobnosti s velrybím břichem se naštěstí ani nepohnuly.

"Roztáhnu se... ale ne moc. V žádném případě se nevzdalujte z dohledu. Nemělo by nám to zabrat víc než pár minut." Kane a Lambertová zapnuli svá světla. Postupovali v řadě, zkoumajíce prostor kolem sebe.

Všude ležely poházené, rozbité kusy jakési šedivé hmoty. Většina byla pohřbena pod malými dunami prachu a jemné pemzy, které zaplavily loď. Kane to všechno ignoroval. Hledali něco nepoškozeného.

Dallasovo světlo nečekaně dopadlo na tvar, jenž nebyl součástí ani stěny, ani podlahy. Jak se přibližovali, stával se zřetelnějším. Ukázalo se, že je to jakási lesklá urna nebo váza žlutohnědé barvy. Sklonil se nad otlučený, zubatý okraj a nakouknul do ní.

Prázdná. Zklamaně se od ní odtáhnul, překvapovalo ho, že něco zdánlivě tak křehkého zůstalo poměrně nepoškozeno, zatímco jiné, odolnější hmoty uvadly a praskly. I když bylo docela dobře možné, že by ta urna odolala i tavicím schopnostem jeho zbraně.

Už se chtěl vrátit k šachtě v podlaze, když vtom zahlédl něco složitějšího a nepochybně mechanického. V téhle podivné poloorganické lodi byl tento zřetelně funkční nálezy velkou úlevou, třebaže samotná konstrukce jim byla záhadou.

"Pojďte sem!"

"Nějaký problém?" zeptal se Kane.

"Vůbec ne. Ale narazil jsem na mechanismus." Oba k němu pospíchali, jejich boty vířily obláčky prachu. Přidali svá světla k Dallasovu. Všechno se zdálo mrtvé a tiché, i když Dallas měl pocit, že za těmi podivně tvarovanými panely trpělivě bzučí jakýsi zdroj energie: Důkaz mechanického života jim poskytl pohled na osamělou kovovou tyč, která se monotónně pohybovala tam a zpět ve své dráze, přestože podle skafandrových senzorů nevypínala žádný zvuk.

"Zdá se, že je to stále schopné provozu. Zajímalo by mě, jak dlouho už takhle běží." Kane hleděl na stroj úplně fascinován. "A co to asi dělá."

"To ti můžu říct." Otočili se k Lambertové. Potvrdila to, co Dallas už tušil. Svírala lokátor, ten, který je z Nostroma přivezl až sem. "Je to vysílačka. Automatické volání o pomoc, přesně tak, jak jsme předpokládali. Vypadá celkem čistě a nově na to, že vysílá už celá léta." Svrátila obočí: "Možná desetiletí. Nebo ještě déle."

Dallas přejel malým přístrojem po povrchu automatu: "Elektrostatickej náboj. To vysvětluje absenci prachu. Škoda.

Tady uvnitř není větkej průvan a vrstva prachu by nám prozradila, jak dlouho tu trčí. Asi je přenosná." Vypnul sondu a zastrčil ji zpět do pouzdra.

"A co vy dva, našli jste něco?" Oba potřásli hlavou.

"Jen holé zdi a prach." Kane byl zklaman.

"Žádné stopy po nějakém otvoru, kterým bysme se dostali dál? Nebo jiný šachty v podlaze?" Znovu jen záporné odpovědi. "Takže nám zbývá ta první šachta nebo provrtat díru do stěny. Zkusíme to první; než to tady začnem krájet na kusy." Všiml si Kaneova výrazu. "Vzdáváš to?"

"Ještě ne. Ale vzdám to, jestli prolezeme každý centimetr toho šedivého parchanta a nenajdeme nic kromě holých stěn."

"To by mě nerozházelo," pronesla procítěně Lambertová.

Vrátili se po svých stopách a rozestavili se kolem otvoru v podlaze. Pohybuje se ve skafandru velice pomalu, Dallas pokleknul na okraj šachty.

"V těch zatracených rukavicích to nemůžu určit tak přesně, ale vypadá to normálně. Ta šachta asi bude běžná součást lodi. Nejdřív jsem si myslel, že ji způsobila exploze."

Lambertová hleděla dolů: "Nasměrovaná nálož by tak hladkou díru udělat mohla."

"Ty opravdu víš, jak člověka povzbudit, že?" Dallas pochoval zklamání. "Přesto si myslím, že je to normální součást lodi. Ty stěny jsou příliš pravidelné, dokonce i pro nasměrovanou nálož."

"Jen vyjadřuji svůj názor."

"Každopádně můžeme jít dolů, vyvrtat díru do zdi, nebo jít ven a hledat další vchod." Pohlédl přes šachtu na Kanea:

"Tohle je tvoje velká příležitost."

Kane se tvářil lhostejně: "Jak si přeješ. Cítím se tak velkoryse, že ti dokonce povím o diamantech."

"O jakých diamantech?"

"O těch, co najdu tam dole ve starých truhlicích." Ukázal do tmy.

Lambertová mu pomáhala s lezeckou jednotkou, přesvědčila se, že ji má bezpečně upevněnou na ramenou i zádech.

Dotknul se kontrolního spínače a ten jej odměnil slabým pípnutím. Zelené světélko v horní části jednotky se rozsvítilo a hned pohaslo.

"V pořádku, je tam energie. Jsem připraven." Pohlédl na Dallase: "Co ty?"

"Ještě moment." Kapitán montoval trojnožku z krátkých ocelových trubek. Výsledná konstrukce vyhlížela křehce, příliš tenké na udržení váhy muže. Ale v případě nutnosti by unesla i tři, aniž by se nějak ohnula.

Když zapadla pojistka, Dallas umístil trojnožku nad středem šachty. Její tři tykadla byla na palubě zajištěna svorkami. Malý naviják a cívka, připojená k hrotu, svíraly tenounký kabel. Dallas ručně uvolnil jeden či dva metry třpytivého záchranného lana a podal jeho konec Kaneovi. Ten připevnil kabel do smyčky na své jednotce, dvakrát ji pevně zajistil a Lambertová se na ní – pro kontrolu – pověsila celou svou vahou. Držela.

"Za žádné okolnosti se neodepínej z kabelu," řekl Dallas přísně. "I kdyby se ti kupy diamantů třpytily rovnou pod nosem." Zkontroloval svou jednotku. Kane byl dobrý důstojník. Gravitace tady byla nižší než na Zemi, ale stačilo to, aby v případě pádu nadělala z Kanea fašírku. Neměli představu, jak hluboko do vnitřností lodi šachta vede. Nebo to může být jen štola, táhnoucí se pod trupem lodi do půdy. To pomýšlení navodilo další, které přimělo Dallase k úšklebku. Možná, že Kane nakonec nalezne své diamanty.

"Nebud' tam dýl, než deset minut." Mluvil svým a–ted'–to–myslím–vážně tónem. "Slyšíš?"

"Ano, pane." Kane se opatrně usadil a přehodil nohy přes okraj. Odrazil se, svíraje kabel oběma rukama, a zhoupnul se nad otvorem. Jeho nohy pohltila tma.

"Jestli nebudeš zpátky do deseti minut, vytáhnu tě bez milosti ven," varoval ho Dallas.

"Klídek. Budu hodný chlapec. A mimoto, umím se o sebe postarat sám." Přestal se houpat ze strany na stranu a nehybně visel v díře.

"Tak do toho. Informuj nás, jak budeš sestupovat."

"Rozkaz." Kane aktivoval lezeckou jednotku. Pomalu se odvíjející lano jej spouštělo do šachty. Natáhl nohy, dotkly se hladkých stěn, a když se zaklonil, mohl si jimi při sestupu pomáhat.

Na chvíli se zastavil, rozžal svítidlo a namířil dolů kužel světla. Ukázalo mu snad deset metrů fádne zbarveného kovu a pak se rozplynulo v nicotě.

"Je tu tepleji," ohlásil po krátké inspekci skafandrových senzorů. "Asi zespodu proudí horký vzduch. Mohla by to být součást strojovny, jestli je pořád funkční. Víme, že něco napájí energii tu vysílačku."

Odrážeje se od zdi a uvolňuje lano, pustil se do sestupu. Po několika minutách zastavil, aby nabral dech. Bylo tepleji a čím hlouběji se spouštěl, tím více teplota narůstala. Ta náhlá změna zatížila chladicí systém jeho skafandru, začal se potit, ale mechanismus v přilbě udržoval průzor v čistotě. Vlastní dech mu zněl hlasitě a to ho nepotěšilo, věděl, že to Dallas a Lambertová mohou slyšet. Nechtěl, aby jej zavolali zpátky.

Zaklonil se, vzhledl a uviděl otvor šachty, světlý kruh v černém rámu. Objevila se tmavá skvrna a zastínila část okraje. Zablesklo se.

"Je tam dole všechno v pořádku?"

"Jo. Trochu vedro. Stále vás vidím. Ještě jsem nedosáhl na dno." Zhluboka se nadechl, pak ještě jednou. Regulátor nádrže kvílivě zaprotestoval. "To je teda pěkná makačka. Raději už budu zticha."

Kopnutím se odrazil od zdi a povolil další kus lana. Už si počínal s větší jistotou. Šachta pokračovala rovnoměrně dolů. Zatím neprojevila žádný sklon k zužování nebo změně směru. Případné rozšíření by mu starosti nedělalo.

Tentokrát se odrazil silněji, prodlužoval své skoky a padal do tmy stále rychleji. Světlo lampy se ztrácelo v hloubce, ale tam nebylo nic, jen monotónní, nezajímavá noc.

Lapaje po dechu se zastavil, aby zkontroloval své přístroje. "Zajímavý," řekl do mikrofonu, "jsem pod úrovní povrchu."

"Slyším tě," odpověděl Dallas. S myslí plnou důlních šachet se otázel: "Nějaký změny v okolí? Pořád jen ty stěny?"

"Až kam dohlédnu. Jak jsem na tom s lanem?" Nastala krátká pauza, jak Dallas kontroloval naviják. "Dobře. Zbývá ti přes padesát metrů. Jestli ta šachta vede ještě hlouběji, budu to tu muset zabalit, dokud nepřinesem z lodi další vybavení. Ale pochybuju, že by byla až tak dlouhá."

"Proč si to myslíš?"

Dallas zněl zadumaně. "Tím by ta loď byla příliš nepoměrná."

"Nepoměrná k čemu? A podle jakých měřítek?" Na to mu Dallas nedokázal dát odpověď.

9. Ne SOS, ale Varování...

Kdyby měla Ripleyová na práci cokoli lepšího, tak by to bádání už vzdala. Ale neměla. Přece jen bylo zábavnější hrát si s klávesnicí ECIU, než se toulat prázdnou lodí nebo civět na osiřelá křesla vedle sebe.

Zcela nečekaně její formulace dotazu rozhýbala cosi v gigantickém skladu lodních informací. Následující údaj se na obrazovce objevil tak náhle, že jej málem vymazala a začala s novou sérií, než jí došlo, že konečně narazila na smysluplnou odpověď. S počítači je jeden problém, pomyslela si, nemají žádnou intuici. Jen dedukci. Musíš jim prostě položit tu správnou otázku.

Dychtivě studovala údaje, zamračila se a zažádala o vypracování. Matka občas bývala – neúmyslně – vyhýbavá.

Musel jsi vědět, jak odplevelit její matoucí puntičkářství.

Ale tentokrát byly údaje naprosto jasné a nezanechaly žádný prostor pro nedorozumění. Vroucně si přála pravý opak. Šťouchla do interkomu. Hlas pohotově odpověděl.

"Vědecká sekce. To jsi ty, Ripleyová?"

"Ashi, toto je naléhavé." Těžce oddechovala. "Konečně jsem přes ECIU něco dostala z banky. Nevím, možná to dorazilo právě teď. Ale o to nejde."

"Gratuluji."

"Zapomeň na to," odsekla ustaraně. "Matka zřejmě dešifrovala část toho cizího signálu. Není si tím jistá, ale podle toho, co tady čtu, se obávám, že to vysílání není SOS."

Ashe to umlčelo, ale jen na okamžik. Když odpověděl, navzdory závažnosti jejího oznámení měl hlas naprosto klidný.

Obdivovala jeho sebeovládání.

"Jestliže to není volání o pomoc, tak co to tedy je?" otázal se tiše. "A proč ta nervozita? Jsi nervózní, že ano?"

"To si piš, že jo! A huť než to, jestli má Matka pravdu. Jak už jsem řekla, není si jistá. Ale myslí si, že ten signál by mohlo být varování."

"Jaký druh varování?"

"Co na tom záleží, jaký druh varování ?!"

"Není důvod ke křiku."

Ripleyová se párkrát nadechla a počítala do pěti. "Musíme se s nimi spojit. Musí se o tom okamžitě dozvědět."

"Souhlasím," řekl Ash pohotově. "Ale to nepůjde. Od okamžiku, kdy vstoupili do té lodi, jsme je úplně ztratili."

Kombinace blízkosti cizího vysílače a zvláštního složení trupu plavidla zmařila každý můj pokus o znovunavázání kontaktu. A věř, že jsem to zkoušel!" Jeho poslední komentář zazněl jako výzva.

"Můžeš se o spojení pokusit sama, jestli chceš. Pomohu ti ze všech sil."

"Podívej se, Ashi, nehodlám zpochybňovat tvou kompetenci. Jestli tvrdíš, že se s nimi nemůžeme spojit, tak se s nimi nemůžeme spojit. Ale do prdele, musí se to dozvědět!"

"A co tedy navrhuješ?"

Zaváhala a pak řekla pevně: "Půjdu za nimi ven. Řek nu jim to sama."

"Myslím, že to nepůjde."

"Je to rozkaz, Ashi?" Věděla, že ve stavu ohrožení, jako byl tento, ji vědecký důstojník svou šarží převyšuje.

"Ne, je to zdravý rozum. Copak to nechápeš? Mysli hlavou, Ripleyová," pobídnul ji. "Vím, že mě nemáš zrovna v lásce, ale zkus se na to podívat racionálně."

Nemůžeme si dovolit postrádat personál. My dva, plus Parker a Brett, tvoříme teď minimální vzletovou osádku. Tři venku, čtyři uvnitř. Znáš pravidla. Proto nás Dallas nechal na palubě. Jestli za nimi půjdeš z jakéhokoliv důvodu, tak jsme bezmocní. Jestli se nevrátí, nikdo se nedozví, co se tady stalo." Odmělčel se a pak dodal: "A kromě toho, není žádný důvod k panice. Nejspíš jsou v pořádku."

"Dobrá," uznala nevrle. "Asi máš pravdu. Ale tohle je výjimečná situace. Pořád si myslím, že by za nimi měl někdo jít."

Ještě nikdy neslyšela, že by si Ash povzdechnul a neudělal to ani teď, ale působil dojmem člověka, který to vzdává.

"K čemu by to bylo?" prohodil nedbale, jako by to byla ta nejjasnější situace na světě. "Než by se tam jeden dostal, oni už zjistí, proč to varování. Mám pravdu nebo ne?"

Ripleyová neodpovídala, tupě zírala na Ashovu tvář na obrazovce. Vědecký důstojník její pohled opětoval. To, co nemohla spatřit, byl diagram na monitoru jeho konzoly. Určitě by jí připadal velice zajímavý ...

10. Útok neznámého organismu

Po krátkém oddechu se Kane odrazil od hladké stěny šachty a spustil se o kus dolů. Opět se odrazil, připraven k dopadnutí. Ale místo toho vplul do prázdnoty. Šachta zmizela. Pohupoval se v prázdnu, připoután ke konci lana. Něco jako místnost, možná, že podobná té nahoře, pomyslel si. Ať tak nebo tak, je to vyústění té šachty. Těžce oddechoval, vyčerpan sestupem a vzrůstající teplotou.

Zvláštní, ale teď, když byl z šachty venku, připadala mu tma hustší, než když se spouštěl jejím klaustrofobickým hrdlem. Uvažoval, co se asi nachází pod ním a v jaké vzdálenosti a co by se stalo, kdyby se teď lano utrhlo.

Klid, Kane, napomenul se. Mysli na diamanty. Lesklé, velké, jasné a vybroušené, bez jediné vady, se spoustou karátů. Ne jako ta mlhovitá černota, ve které se motá, plná cizích duchů a vzpomínek a...

Sakra, už zase nato myslí.

"Vidíš něco?"

Překvapili ho, reflexivně trhnul lanem a tím se opět rozhoupal. Použil mechanismu, aby se zastavil a odkašlal si, než odpověděl. Musí mít na paměti, že tady dole není sám. Tam nahoře, zcela blízko, na něj čeká Dallas a Lambertová. A jen o kousek dál, směrem na jihozápad, leží Nostromo, plný kávy a známých, nasládlých pachů a s pohodlím klidného, hlubokého spánku.

Na okamžik si zoufale přál, aby byl zpátky na palubě své lodi. Pak si ale řekl, že na remorkéru rozhodně žádné diamanty nejsou, o slávě nemluvě. A možná, že tady na něj čekají.

"Ne, nic. Pode mnou je něco jako místnost, nebo jeskyně. Z šachty už jsem venku."

"Jeskyně? Nepřeskočilo ti? Pořád jsi ještě na lodi."

"Myslíš? Víš přece, kde šachty obvykle končívají. Možná na tom něco bude."

"No, tak to by ses každou chvíli mohl šplouchat v těch zatracených diamantech."

Oba muži se zachechtali, v reproduktoru přilby zněl Dallas jaksi zkresleně a dutě. Kane se pokusil setřást kapky potu z čela. V tom byla se skafandry potíž. Na ochlazování byly perfektní, ale když ses začal potit, mohl sis otřít tak akorát průzor.

"Dobrá, tak to není jeskyně. Ale je tady vedro jak v tropech." Trochu se zaklonil, aby překontroloval přístroje.

Nacházel se dost hluboko pod povrchem, aby mohl jít o jeskyni, zatím ale neviděl nic, co by naznačovalo, že není v útrokách neznámé lodi.

Byl jen jeden způsob, jak to zjistit. Najít dno.

"Jakej je tam dole vzduch? Kromě toho, že teplej."

Další kontrola, tentokrát pro jiné údaje. "Dost se podobá tomu vnějšimu. Vysoký obsah dusíku, skoro žádný kyslík. A díky té zvýšené teplotě vysoká koncentrace vodní páry. Jestli chceš, odeberu vzorek. Ash si s tím rád pohraje."

"Teď to pusť z hlavy. Jdi dál."

Kane zmáčkl tlačítko. Jeho opasek zaznamenal přibližné atmosférické složení okolí. To by mělo Ashovi stačit, i když

vzorek by přece jen byl lepší. Ztěžka dýchaje, Kane zapnul jednotku na své hrudi. Ta jej s důvěrným bzukotem začala pomalu spouštět.

Cítil se osaměleji, než kdyby se propadal vesmírem. Jak se lano odvíjelo, s otáčením klesal skrz totální tmou a žádná mlhovina ani hvězda nebyla v dohledu.

Byl tou tmou natolik ukolébán, že ho naprosto vyvedlo z míry, když jeho boty zavadily o pevný povrch. Překvapeně hekl a málem ztratil rovnováhu. Když jí opět nabyl, napřímil se a vypnul lezeckou jednotku.

Už–už se chystal vyháknout lano, když si vybavil Dallasův rozkaz. Bude dost nešikovné, vláčet za sebou při pátrání tu překážející pupeční šňůru, ale Dallase by chytnul amok, kdyby zjistil, že se Kane odpoutal. Takže udělá, co bude v jeho silách, a bude doufat, že se mu lano nad hlavou do ničeho nezatmá.

Dýchal nyní už klidněji, zapnul svítilnu a světla skafandru, rozhodnut zjistit co nejvíc o svém okolí. Okamžitě pochopil, že jeho představy o jeskyni byly naivní. Zřejmě to byl jen další lodní prostor.

Vzhledem k vysokým stropům a holým stěnám usoudil, že se jedná o sklad. Světlo ozařovalo podivné tvary a formy, které tvořily součásti zdi nebo k nim byly připevněny. Vyhlížely měkce a poddajně, pravý opak pevných žeber, podpírajících úhledně a uspořádaně stropy a procházejících zdmi.

Ale přesto mu nepřipadaly jako náklad. Na to zde bylo příliš promarněného prostoru. Ovšem, dokud nebudou mít představu, co ty výčnělky vlastně představují, bylo absurdní logicky uvažovat o cizích způsobech uspořádání nákladu.

"Je všechno v pořádku, Kane?" Byl to Dallasův hlas.

"Jo. Přál bych ti to vidět."

"Vidět co? Cos tam našel?"

"Nejsem si tím jist. Ale je to podivné."

"O čem to mluvíš?" Nastala pauza a pak: "Kane, mohl bys to nějak upřesnit? Podivné nám příliš nevysvětluje. Celá tahle loď je podivná, ale rozhodně ji tak nemůžu popsat ve služebním hlášení."

"O.K. Stojím ve stejné rozlehlé místnosti, jako je ta nahoře. Všude po stěnách něco je."

Přistoupil k nejbližší stěně, svítilnu bezděky napřaženou jako zbraň a zkoumal výrůstky. Takto zblízka už viděl, že nejsou součástí trupu. A nejen to, vyhlížely úplně organicky.

Dallas nahoře pohlédl na Lambertovou.

"Kolik zbývá do západu slunce?"

Podívala se na měřič a lehce se dotkla jednoho z ovladačů. "Dvacet minut," ohlásila s významným pohledem. Dallas to nekomentoval, obrátil svou pozornost opět k šachtě a zíral dolů, přestože nebylo nic, co by tam mohl vidět.

Kaneova svítilna odkryla další, podivné objekty, připevněné na podlaze vprostřed místnosti. Popošel blíž a zkoumal každý zvlášť. Byly zhruba čtvrt metru vysoké, oválného tvaru a vzhledem připomínaly kůži. Namátkou vybral jeden z nich a namířil na něj kužel světla. Nezjistil nic nového a ani se neprojevil žádný účinek.

"Vypadá to jako skladiště." Z reproduktoru v přílbě nedostal žádnou odpověď. "Povídám, že je to určité skladiště, slyší mě někdo?"

"Naprosto zřetelně," rychle odpověděl Dallas. "Jen jsme poslouchali, to je všechno. Říkáš, že jseš přesvědčen, že je to skladiště?"

"Přesně tak."

"Máš ještě nějaký jinej důvod si to myslet, kromě rozlohy a tvaru té místnosti?"

"Ovšem. Ty výčnělky, co visí na zdi, jsou taky na podlaze a nejsou součástí lodi. Je jich tu plno. Takové kožené věci. Svým způsobem připomínají tu urnu, cos našel tam nahoře, ale působí o moc křehčeji. A taky se zdají uzavřené, zatímco ta tvoje byla prázdná. Někdo je uspořádal podle svých představ, i když je tu dost nevyužitého místa."

"Legrační náklad, pokud se dá mluvit o nákladu. Můžeš vidět, jestli v nich něco je?" Dallas si vybavil tu dutou urnu, kterou našel.

"Počkej, kouknu se na to zblízka." Přiblížil se ke vzorku, který předtím zkoumal, napřáhl ruku v rukavici a dotknul se ho. Nic se nestalo. Naklonil se a zatahal nejdříve za jednu ze stran a pak za vrch. Na hladkém povrchu nebylo nic, co by připomínalo úchytku nebo prasklinu.

"Mám z toho divný pocit, dokonce i přes rukavici."

Dallas náhle zněl ustaraně: "Jen jsem se tě zeptal, jestli vidíš, cti v tom je. Nepokoušej se to otevřít. Nevíš, co tam může být."

Kane civěl na tu věc velice zblízka. Neměnilo se to, ani se neobjevily žádné výsledky jeho doteků. "Ať už to obsahuje cokoli, je to pevně zavřené." Otočil se a posvítíl na řadu vajec. "Snad by se dalo najít nějaké naprasklé, nebo pootevřené."

Ve slabém světle jeho skafandru se na napjatém povrchu vejce, kterého se předtím dotknul, tiše objevila malá boule. A za ní druhá a další, dokud nebyl celý povrch pokryt skvrnami.

"Jsou všechny stejné," ohlásil Dallasovi a Lambertové. "Nemají žádné švy ani praskliny." Namířil světlem zpátky na vejce, s kterým experimentoval, nahnul se a nejistě zamrkal nad tím, co uviděl.

Neprůhledný povrch zprůsvitněl. Jak na něj zíral vyvalenýma očima, dál se vyjasňoval, až byl čirý jak sklo. Přiblížil se a ozařil podnoží toho objektu. Přestal dýchat, jak se tvar uvnitř schránky stával zřetelnějším.

"Ježíši..."

"Co? Kane, co se tam dole děje?" Dallas se nutil nekřičet.

Uvnitř vejce byla jasně viditelná malá nestvůra. Ležela stočená do úhledného klubíčka, celá z jemného, gumového masa. Kaneovi připadala jako zhmotnění deliria tremens.

V podstatě měla ta věc tvar ruky, s mnoha kostnatými prsty. Nebýt jich, připomínala by dlaň kostlivce. Z jejího středu

vyčnívalo cosi jako trubka. Pod zápěstím ležel srolovaný svalnatý ocas. Z hřbetu té nestvůrky trčel nejasný, vypouklý tvar, který se podobal vyvalenému oku.

To oko... jestli to vůbec bylo. oko a ne jen nějaký lesklý výrůstek... si zasluhovalo bližší průzkum. Navzdory pocitu hnusu, který se mu usadil v břiše, se přiblížil ještě o kousek a pozvedl světlo, aby lépe viděl.

Oko se na něj podívalo...

Vejce vybuchlo. Vymršťena náhlým švihnutím ocasu, ruka se rozevřela a vrhla se na něj. Zvedl paži, aby se tomu ubránil, ale bylo pozdě. Zachytila se na průzoru jeho helmy. S hrůzou zíral, jak ta rourka ze středu dlaně útočí na sklo, jen pár centimetrů od jeho nosu. Zasyčelo to a průzor se začal rozpouštět. Zpanikařil a pokoušel se to odtrhnout. Ale už se dostala dovnitř. Cizí atmosféra, chladná a drsná, se smíchala s jeho kyslíkem. Pociťoval slabost, ale přesto se chabě pokoušel tu věc odtrhnout. Vytrvale narážela do jeho rtů.

Přes všechnu svou hrůzu se potácel po místnosti a rval tu odporost pryč. Dlouhé citlivé prsty se protáhly otvorem v průzoru. Obemkly mu hlavu, zatímco se mu tlustý ocas jako had omotal kolem krku.

Stěží dýchaje, s odpornou rourkou, která mu jako červ prolézala krkem, zakopnul o svou vlastní nohu a svalil se na záda.

"Kane... Kane, slyšíš mě?" Dallas se potil ve svém skafandru. "Kane, odpověz!" Ticho. Chvilí přemýšlel. "Jestli nemůžeš mluvit; pípní dvakrát lokátorem." Hleděl na Lambertovou, která ten signál mohla slyšet. Čekala okamžik a teprve po dlouhé chvíli zavrtěla hlavou.

"Co myslíš, že se mu stalo?" zeptala se.

"Nevím. Nevím! Možná spadnul a poškodil tak zdroj energie." Zaváhal. "Buď nechce odpovědět a nebo nemůže.

Myslím, že bysme ho měli vytáhnout."

"Není to poněkud předčasně? Taky mi dělá starosti, ale..."

Dallasovy oči divoce svítily. Když si všiml, jak na něj Lambertová hledí, trochu se uklidnil.

"Jsem O.K. Tohle místo," ukázal na chladné stěny, "mě na chvíli dostalo, to je všechno. Přesto si ale myslím, že bysme ho měli dostat nahoru."

"Pořádně to s ním trhne, když na to není připravený. Jestli spadnul a leží nějak pokrouceně, mohl bys mu ublížit. A jestliže se nic vážného nestalo, nebyl by to příliš vhodný krok."

"Zkus ho znovu zavolat."

Lambertová zapojila svůj komunikátor: "Kane... Kane. Odpověz nám, sakra!"

"Zkoušej to dál." Zatímco Lambertová volala, chvíli prosebně a hned zase vyhrůžně, Dallas hmatnul po kabelu v šachtě. Snadno s ním pohnul. Až příliš snadno. Zatáhnul a navinul se aspoň metr lana bez očekávaného odporu.

"Lano je volné." Podívali se na sebe.

"Stále neodpovídá. Nemůže nebo nechce. Myslíš, že se vyháknul? Sice jsi to zakázal, ale sám víš, jaký je. Možná doufal, že nezaregistruješ, když se lano na moment uvolní. Jestli tam něco našel a myslel si, že by tam lano nedosáhlo nebo že by se zapletlo, bylo by mu podobné, kdyby se odvázal."

"Nezajímá mě, co našel. Zajímá mě, proč neodpovídá." Dallas seřídil a zapnul motor navijáku. "Jeho problém, jestli ho to překvapí. Jestli nemá poruchu na vybavení, tak se postarám, aby si přál bejt odháknutej."

Cvaknutí dalšího spínače a naviják začal namotávat kabel. Dallas jej soustředěně pozoroval a přece jen se trochu úvolnil, když se po několika metrech lano napnulo. Jak očekával, naviják zpomalil.

"Na konci něco je."

"Že by se lano někde zachytilo?"

"To bych neřek. Pořád se navijí, jen o něco pomaleji. Kdyby se zachytilo a táhlo kromě Kanea ještě něco, kvůli té váze by šlo nahoru jinou rychlostí. Myslím, že tam pořád je, i když nemůže odpovědět."

"Co když se mu to nelíbí a použije svou jednotku, aby klesal zpátky?"

Dallas krátce zavrtěl hlavou. "To nemůže." Kývl směrem k navijáku. "Kabel se ovládá z týchle jednotky, ne z té přenosný. Dostanem ho nahoru, ať se mu to líbí nebo ne."

Lambertová s očekáváním hleděla do šachty: "Stále ještě nic nevidím."

Svítilna ozařovala horní část šachty. Dallas ji přejížděl po hladkých stěnách. "Já taky ne. Ale lano jde nahoru."

Oba napjatě očekávali, co se objeví ve světle svítilny. Trvalo několik minut, než byl kužel světla přerušen stínem, zvedajícím se z hlubin.

"Už je tady."

"Nehýbá se." Lambertová nervózně pátrala po nějakém projevu či gestu. Nějaká obscénnost, cokoliv... ale Kane se nehýbal.

Trojnožka se lehce ohnula, jak se namotávaly poslední metry lana.

"Pokus se ho zachytit, jestli se zhoupne směrem k tobě." Lambertová se připravila na opačné straně šachty.

Na konci lana se objevilo Kaneovo pohupující se tělo. Schlíple viselo ve slabém světle.

Dallas se natáhnul přes otvor, aby zachytil nehybného Kanea za výstroj na hrudi. Už se ho skoro dotýkal, když si všiml šedé, stejně nehybné stvůry v Kaneově přilbě, omotané kolem jeho hlavy. Stáhnul ruku, jako by se spálil.

"Co se stalo?" vyhrkla Lambertová.

"Dávej pozor. Má něco uvnitř, na obličej."

Obešla otvor. "Co...", pak letmo zahlédla příškeru uvnitř přilby, stulenou jako měkkýš ve schránce. "Oh, bože!"

"Nesahej na to!" Dallas hleděl na nehybného člena své posádky. Zkusmo mávnul rukou před tou věcí, která ležela na Kaneově obličej. Nepohnula se. Napjatý a připravený uskočit na ni sáhnul. Dotknut se jejího hřbetu a pak sunul ruku k té oční bulvě. Obluda si ho nevšímala, nevykazovala žádné známky života, kromě pomalého pulsování.

"Je to živé?" Lambertové se zvedal žaludek. Bylo jí, jako by právě pozřela litr recyklovaného odpadu z Nostroma.

"Nehýbe se to, ale myslím, že ano: Chyť mu ruce, já ho vezmu za nohy. Možná to půjde setřást." Lambertová spěšně přiskočila, ale pak se zarazila a nejistě na něj pohlédla. "Proč bych ho za ruce měla chytat já?"

"Chceš si to vyměnit?"

"Jo."

Dallas se pohnul, aby si s ní vyměnil místo. V tom okamžiku se mu zdálo, že se jeden prst na té ruce pohnul, ale tak nepatrně, že si nemohl být jistý.

Začal zvedat Kanea v podpaží, ale když ucítil tu mrtvou váhu, zarazil se. "Takhle ho nikdy nedostanem zpátky na loď. Ty ho chyť z jedné strany a já ho vezmu z té druhé."

"To zní férově."

Opatrně otočili tělo na bok. Stvůra se Kaneova obličejem držela jak přibitá, ani se nepohnula, jako když ležel na zádech.

"Nejde to. Marná naděje. Ani jsem si nemyslel, že by mohla odpadnout. Musíme ho dostat na loď." Zajel rukou pod Kaneova záda, posadil jej a přehodil jednu jeho paži přes svá ramena. Lambertová na druhé straně činila totéž.

"Připravená?" Přikývla. "Dávej pozor na tu příšeru. Jestli snad bude chtít odpadnout, pusť ho a mazej pryč." Znovu přikývla. "Půjdem."

U východu se zastavili. Oba ztěžka oddechovali. "Dej ho dolů," řekl Dallas. Lambertová jej s radostí poslechla. "Takhle to nepůjde. Nohama se zachytí za každé kámen a každou trhlínu. Zůstaň tu s ním. Pokusím se udělat nosítka."

"A z čeho?" Ale Dallas už mířil zpátky do lodi, do místnosti, kterou právě opustili.

"Z té trojnožky," uslyšela jeho odpověď ve své přílbě. "Je dostatečně silná."

Zatímco čekala na Dallase, Lambertová si odsedla od Kanea, jak nejdále mohla. Vítr tam venku s vytím ohlašoval přicházející noc. Zjistila, že nedokáže od toho malého monstra na Kaneavě obličej odtrhnout zrak, nedokáže nepřemýšlet o tom, co se asi stalo.

Ale dokázala nemyslet na to, co mu to asi dělá. Musela, protože na konci toho myšlenkového pochodu ležela Hysterie. Dallas se vrátil s částmi rozebrané trojnožky v podpaží. Hodil součástky na zem a pustil se do montáže hrubé podložky, na které chtěli nést Kanea. Strach propůjčil jeho prstům v rukavicích hbitost. Když dokončil ten výtvar, opatrně jej spustil z lodi. Padal z výšky několika metrů, ale vydržel. Věřil, že vydrží i váhu Kaneova nehybného těla; dokud nedosáhnou Nostroma.

Krátký den se rychle chýlil ke konci, atmosféra se opět zbarvila do krvava, vítr sílil. Ne, že by nemohli Kanea donést zpět nebo nalézt remorkér ve tmě, ale Dallas si méně než kdy jindy přál potulovat se v noci po tomto větrem bičovaném světě. Něco nepředstavitelně groteskního se zvedlo z hlubin, aby se vtisklo do Kaneovy tváře a do jejich myslí.

Možná, že v prašném soumraku na ně čekaly ještě horší hrůzy. Zoufale toužil po bezpečí kovových stěn Nostroma.

11. Návrat na loď

Jak slunce zacházelo za narůstající mraky, kolem remorkéru zablikal prstenec reflektorů a rozsvítil se. Ne že by tím krajina kolem nabyla na vlídnosti, reflektory stačily sotva tak na osvětlení ponurých tvarů skály, na níž loď ležela. Sem tam před nimi vířily chuchvalce prachu, dočasně mařící i ten chabý pokus ubránit se postupující tmě.

Zatím Ripleyová. na můstku rezignovaně čekala bytí i na jediné slovo od mlčící průzkumné výpravy. Její počáteční pocity bezmoci a neschopnosti zatím polevily. Nahradilo je neurčité znecitlivění těla i duše. Nedokázala se přinutit vyhlédnout z okna. Jen tak tiše seděla, občas usrkla vychládající kávy a prázdň zírала na pomalu se měnící údaje. Kocour Dones si hověl u okna. Jemu připadala bouřka zábavná a vymyslel si bláznivou hru na lapání větších částic prachu, kdykoliv některá z nich udeřila do okna. Dones věděl, že vlastně nikdy nechytí žádné z těch poletujících smítek. Rozuměl náležitým zákonům fyziky i přes skutečnost, že probíhaly za oknem. To sice zmenšovalo radost ze hry, ale nekazilo ji. A kromě toho si mohl představovat, že ty tmavé částice jsou ptáci, třebaže ptáky nikdy neviděl. Ale i to mu napověděl instinkt.

Nebyla to jen Ripleyová, kdo sledoval lodní monitory a měření. Ash, který jako jediný z posádky neholdoval kávě, vykonával svou práci bez téhle tekuté stimulace. Jeho zájem mohla probudit pouze nová informace.

Náhle ožily dva údaje, které už delší dobu setrvaly beze změny a na vědeckého důstojníka zapůsobily jako narkotikum. Zapojil zesilovače a pečlivě je prověřil, než se interkomem spojil s můstkem, aby nahlásil tu změnu.

"Ripleyová? Ripleyová, jsi tam?"

"Jo." Postřehla naléhavost v jeho hlase a napřímila se v křesle. "Dobré zprávy?"

"Myslím, že ano. Právě jsem zachytil signály jejich skafandrů. A taky je mám zase na obrazovce."

Zhluboka se nadechla a pak položila obávanou, ale nezbytnou otázku: "Kolik jich je?"

"Všichni. Tři jasné signály."

"Kde jsou?"

"Blízko... velmi blízko. Někoho z nich asi napadlo se znovu napojit, abychom je zachytili. Přibližují se pomalým, ale rovnoměrným tempem. Vypadá to dobře."

Moc na to nespolehej, pomyslela si a zapnula vysílačku na svém stanovišti. "Dallasi... Dallasi, slyšíš mě?" Odpovědět jen jí jen statický uragán. Pokoušela se vyladit signál. "Dallasi, tady Ripleyová. Přijem."

"Klid, Ripleyová. Slyšíme tě. Už jsme skoro zpátky."

"Co se vám stalo? Ztratili jsme vás z obrazovek a zmizely i signály skafandrů, když jste vešli do toho vraku. Viděla jsem Ashovy záznamy. Jste...?"

"Kane je zraněnej." Dallas zněl vyčerpaně a našťavaně. "Budem potřebovat pomoc, abysme ho dostali dovnitř. Je v bezvědomí. Někdo nám ho musíte pomoci vytáhnout z komory."

V reproduktorech zazněla blesková odpověď: "Já půjdu." Byl to Ash.

Parker a Brett dole ve strojovně pozorně naslouchali. "V bezvědomí," opakoval Parker. "Dycky sem věděl, že se Kane

jednoho krásného dne dostane do průseru."

"Jasně." Brett byl znepokojen.

"Na lodního důstojníka to není špatnej chlap. Mám ho radši než Dallase. S rozkazama se neukvapuje. Zajímalo by mě, co se jim, k čertu, tam venku přihodilo."

"To nevím. Brzy to zjistíme."

"Možná," pokračoval Parker, "že jen spad a nějak se praštil."

Takové vysvětlení nepřesvědčilo Parkera ani Brett. Oba muži zmlkli a soustředili se na praskající reproduktor.

"Támhle je." Dallas měl ještě dost sil, aby dokázal kývnout hlavou. Ze tmy vystoupilo několik nejasných obrysů, připomínajících stromy. Nesly velký, nesouměrný tvar: "Nostromo."

Už téměř dosáhli vchodu, když se Ash dostal k poklopu přetlakové komory. Tam se ujistil, že je připraven k otevření, a zmáčknul spínač nejbližšího interkomu.

"Ripleyová... jsem u vnitřních dveří." Nechal kanál otevřený a přemístil se k malému okénku. "Zatím po nich není ani stopy. Venku je skoro už úplná noc, ale až se dostanou k výtahu, měla by být vidět světla skafandrů."

"O.K." Zuřivě přemýšlela a některé z těch myšlenek by čekajícího vědeckého důstojníka rozhodně překvapily.

Překvapovaly i ji samotnou.

"Kudy?" Dallas mžoural skrze práchovou clonu, pokoušel se rozpoznat trup lodi podle reflektorů.

Lambertová ukázala doleva: "Myslím, že tudy. Kolem té první podpěry. Hned za ní by měl být výtah." Pokračovali tím směrem, až skoro zakopli o kraj výtahu, usazeného na pevném povrchu skály. Navzdory únavě dokázali přemístit Kaneovo nehybné tělo z nosítek do zdviže, podpírající ho mezi sebou.

"Myslíš, že ho udržíš ve stoje? Bude snadnější, když ho nebudem muset znovu zvedat."

Nadechla se. "Jo, myslím, že jo. Hlavně, když nám s ním někdo pomůže z komory."

"Ripleyová?"

"Slyším, Dallasi."

"Jdem nahoru." Pódíval se na Lambertovou: "Připravená?" Přikývla.

Stisknul tlačítko. Trhlo to s nimi, pak se dal výtah jemně do pohybu a zastavil v úrovni přetlakové komory. Dallas se naklonil a zaktivoval ovladače. Vnější uzávěr se odsunul stranou a oni vstoupili.

"Tlak?" otázala se Lambertová.

"Vykašli se na to. Aspoň ušetříme nějaký vzduch. Za chvíli budem vevnitř a zbavíme se těch zatracených skafandrů." Zavřeli vnější dveře a čekali na otevření těch vnitřních:

"Co se stalo Kaneovi?" Znovu Ripleyová. Dallas byl příliš unaven, než aby si povšimnul, že v jejím hlase je, kromě obav, ještě něco jiného. Posunul Kanea na svém rameni o kousek výš, aniž by se staral o tu nestvůru. Během celého zpátečního pochodu se nepohnula ani o kousek a neočekával, že by tak učinila právě teď.

"Nějaký organismus," odpověděl a v přílbě mu zazněla ozvěna vlastního hlasu. "Nevíme, jak k tomu došlo ani odkud se to vzalo. Prostě se ho to drží. Nikdy jsem nic takového neviděl. Nehýbe se to, za celou cestu to nezměnilo pozici. Musíme ho dostat na ošetřovnu."

"Potřebuji jasnější definici," namítla tiše.

"Do prdele s jasnější definicí!" Dallas se pokoušel, aby mu vztek, který cítil, nebyl znát na hlase. "Hele, Ripleyová, neviděli jsme, co se stalo. Byl dole pod náma, v nějaký šachtě. Nevěděli jsme, že se mu něco přihodilo, dokud jsme ho nevytáhli ven. Je tohle dost jasná definice?" Na druhém konci linky bylo ticho.

"Hele, prostě otevři ty dveře."

"Počkej okamžik." Pečlivě vážila slova. "Jestli to pustíme dovnitř, mohla by se kontaminovat celá loď."

"Sakra, to není bakterie! Je to větší než moje ruka a vypadá to docela odolně."

"Znáš předpisy pro karanténu." V hlase jí zněla odhodlanost, kterou necítila. "Dvacet čtyři hodiny dekontaminace. Kyslíku máte ve skafandrech víc než dost a jestli to bude zapotřebí, dodáme vám další. Čtyřicet hodin nám sice bezpečnost nezaručí, ale to už nebude moje zodpovědnost. Musím se držet předpisů. Znáš je stejně tak dobře jako já." "Znám taky výjimky. A já jsem ten, kdo tady drží zbytky svého přítele, ne ty. Za čtyřicet hodin může být mrtvej. Jestli není už teď. Otevři ty dveře."

"Poslouchej mě," prosila ho. "Jestli zruším karanténu, můžeme zemřít všichni."

"Otevři ty zasraný dveře!" vykřikla Lambertová. "Doprdele s předpisy Společnosti! Musíme ho dostat na ošetřovnu k Automedikovi."

"Nemůžu. Kdybys byla na mém místě a s mou odpovědností, jednala by jsi stejně."

"Ripleyová," pronesl pomalu Dallas, "slyšíš mě?"

"Slyším tě dobře." Hlas se jí chvěl napětím: "Ale odpověď je pořád ne. Dvacet čtyř hodinová dekontaminace, pak ho můžete přinést dovnitř."

Ale uvnitř lodi rozhodl někdo jiný. Ash spustil nouzový spínač vně vzduchové komory. Rozsvítilo se červené světlo, následované typickým hlasitým svistem.

Dallas s Lambertovou civěli na pomalu se odsouvající dveře.

Na konzole Ripleyové zablesklo a rozžářila se neuvěřitelná slova. VNITŘNÍ POKLOP OTEVŘEN, VNĚJŠÍ POKLOP UZAVŘEN. Šokovaně hleděla na ten nápis a nevěřila vlastním očím. Počítač jí tu nepochopitelnou informaci potvrdil. Sotva se dveře daly do pohybu, Dallas a Lambertová vklopýtali do koridoru i se svým břemenem. V tom samém okamžiku se tam objevili Parker a Brett.

Ash se pohnul, aby jim pomohl s tělem, ale Dallas mávnul rukou: "Raději ne." Položili Kanea na podlahu a sundali si přílby.

S opatrným odstupem Ash obcházel pokroucené tělo výkonného důstojníka, až uviděl tu věc na jeho tváři.

"Bože," zamumlal.

"Je to živý?" Parker pozoroval vetřelce a nemohl se ubránit údivu nad jeho souměrností. To ale nijak nezmenšovalo hnus, který pociťoval.

"Nevím, ale nedotýkej se ho," varovala jej Lambertová, stahující si boty.

"To se teda neboj." Parker se předklonil a pokoušel se vypořádat, jakým způsobem je ta věc spojená s Kaneem. "Co to s ním dělá?"

"Nevím. Vezmeme jej do ošetrovny a zjistíme to."

"Jasně," okamžitě souhlasil Brett. "A vy dva, jste O. K?"

Dallas pomalu přikývl: "Jo. Jen trochu unavený. Zatím se to nepohnulo, ale nespouštějte z něj oči."

"To si piš." Oba strojníci nadzvedli tělo a opatrně je vzali v podpaží. Ash jim pomáhal, jak jen mohl...

12. Příšerná symbióza

V ošetrovně Kanea něžně uložili na protáhlý medicínský stůl. Složené přístroje a panely, tak odlišné od všeho ostatního na palubě lodi, zdobily stěnu za Kaneovou hlavou. Stůl vyčníval z výklenku, který byl asi metr široký.

Dallas dotekem zaktivizoval Automedika. Popošel k zásuvce a vytáhl tenkou trubičku z lesklého kovu. Ujistil se, že je nabitá, a vrátil se k nehybnému tělu. Ash stál vedle, připraven pomoci. Lambertová, Parker a Brett je pozorovali silným oknem koridoru.

Po doteku na boční straně tyčinky vyšlehl krátký a intenzivní paprsek světla. Dallas jej seřizoval, byl tak úzký a krátký, jak to jen šlo, aniž by mu ubral na energii. Opatrně se koncem paprsku dotknul spodní části Kaneovy přilby. Ta se začala pūlit.

Pomalou přejížděl laserovým nožem od spodu přilby k vrcholu a druhou stranou opět dolů. Tady rozřízl silný uzávěr.

Přilba se úhledně rozpūlila. Dallas vypnul paprsek, pak spolu s Ashem uchopili každý jednu část a přilbu odstranili.

Až na pomalé, jemné pulsování ta nestvūrka nejevila žádné známky života, nijak nereagovala na odstranění helmy a své obnažení.

Dallas váhavě napřáhnul ruku, dotknul se stvūry a rychle ucuknul zpět. Puls se nezměnil a jeho doteku to nevěnovalo pozornost. Sáhnuł tedy znovu a ponechal svou dlaň na hřbetě té bytosti. Byla studená a suchá. Z toho pomalého nadouvání se mu udělalo zle a málem svou ruku zase stáhnul zpět. Když nedošlo k žádnému protestu, stiskl tu gumovou tkáň, jak mohl nejvíce a zatahal vší silou.

Jak se dalo čekat, nemělo to žádný účinek. Věc se ani nepohnula, ani nezmírnila své sevření.

"Nech mě, ať to zkusím." Ash stál vedle kontejneru s náradím. Vytáhl velké kleště a přistoupil ke stolu. Pečlivě to stvoření sevřel kleštěmi a zaklonil se.

"Nic. Zkus to silněji," navrhl Dallas s nadějí v hlase. Ash přitáhl čelisti kleští a opět se zaklonil a táhnul.

Dallas si všimnul praménku krve na Kaneově tváři a zvedl ruku.

"Zadrž. Trháš mu kůži."

Ash povolil sevření. "Já ne. To ta věc."

Dallas vypadal znechuceně. "Takhle to nepūjde. Nemūžeme to sundat, aniž bysme mu zároveň neservali celej obličej."

"Souhlasím. Ať to zkusí stroje. Možná jim to pūjde lépe."

"To doufám."

Ash stisknul řadu spínačů. Automedik zahučel, rozsvítil otvor na protější straně a stůl do něj tiše vklouznul. Pak se spustila skleněná přepážka a Kanea od nich oddělila. Zapnuly se reflektory a ozářily to nehybné tělo. Na vedlejší konzole ožil pár videomonitorů. Ash k ním přikročil a sledoval jejich údaje. On měl z nich nejbliže k titulu lékaře. Byl si vědom toho faktu i odpovědnosti z něj vyplývající a byl neustále připraven přiučit se všemu, co mu automaty mohly říci o Kaneově nynějším stavu. O té věci ani nemluvě.

V koridoru se objevila postava a blížila se ke třem divákům. Lambertová jí věnovala dlouhý, podmračený pohled.

"Chtěla jsi nás tam venku nechat. I Kanea jsi tam chtěla nechat. Chtělaš, abychom tam dřepěli čtyřicet hodin, s tou věcí na jeho obličejí a na začátku noci." Její výraz vyjadřoval její pocity daleko lépe než slova.

Parker, ten poslední člen posádky, od kterého by Ripleyová čekala zastání, se na navigátorku bojovně podíval.

"Možná to měla udělat. Jen se držela předpisů." Ukázal směrem ke svítícímu Automedikovi a nehybnému tělu.

"Kdo, k čertu, ví, co to je nebo co to může udělat? Kane je trochu impulsivní, to jo, ale není žádné hlupák. A von se tomu neubráníl. Další může bejt jeden z nás."

"Jasně," souhlasil Brett.

Ripleyová soustředila pozornost na Lambertovou. Navigátorka se nepohnula, jen jí oplácela pohledem. "Možná jsem udělala chybu, možná ne. Doufám, že ano. Každopádně jsem se jen pokoušela dělat svou práci. Nechme to tak."

Lambertová zaváhala, zkoumala její obličej. Pak stroje přikývla.

Ripleyová si povzddechla, trochu se uvolnila: "Co se tam venku stalo?"

"Vešli jsme do toho vraku," začala Lambertová s pohledem na dva muže, spolupracující s Automedikem. "Nebyly tam žádné známky života. Muselo to vysílat už celá staletí. Myslíme, že jsme našli vysílačku."

"A co posádka toho vraku?"

"Ani stopa."

"A Kane...?"

"Dobrovolně se hlásil na průzkum ve spodních prostorách." Její výraz se změnil. "Hledal diamanty. Místo toho našel jakási vejce. Říkali jsme mu, ať na ně nesáhá. Ale asi už bylo pozdě. Něco se tam dole stalo, ale my jsme nic neviděli. Když jsme ho vytáhli, už to měl na tváři. Nějakým způsobem mu ta věc roztavila průzor přilby a víc přece, jak je silný."

"Zajímalo by mě, kde to má svůj původ?" Ripleyová promluvila, s očima upřenými do vnitřku ošetrovny. "Vzhledem k

tomu, jak mrtvý vypadá tenhle planetoid, předpokládám, že ten organismus se sem dostal s tou lodí."

"Bůhví," řekl Parker tiše, "taky bych rád věděl, odkud je."

"Proč?" Ripleyová na něj pohlédla.

"Abych se tomu místu už dopředu vyhnul."

"Amen," řekl Brett.

"Zato já bych teď rád věděl," pronesl Dallas zamyšleně, "jak, sakra, dechá. Pokud vůbec."

Ash zkoumal výsledky. "Po fyzické stránce se zdá být v pořádku. Nejen že je živ, i když byl po celou cestu zpátky bez kyslíku, ale také všechny jeho vitální funkce jsou ustálené. Všechn ten dusík a metan ho správně měl zabít ještě v tom vraku. Podle Automedika je v kómatu, ale fyziologicky v dobrém stavu. V daleko lepším, než by měl být. A co se dýchání týče, ještě to nevím přesně, ale jeho krev je důkladně okysličována."

"Ale jak?" Dallas se naklonil, aby se podíval do výklenku. "Viděl jsem tu věc docela zblízka. Ústa a nos mu to úplně zablokovalo."

Ash si hrál s ovládacím panelem. "Víme, jak to vypadá zvenčí. Podívejme se na to i zevnitř."

Široká obrazovka se rozjasnila a zaostřila. Objevil se barevný, rentgenový snímek Kaneovy hlavy a horní poloviny těla. Přesnější vyladění by jim ukázalo rovnoměrný průtok krve skrz artérie a tepny, pulsující plíce, tlukoucí srdce. Ale v dané chvíli se diváci zajímali o vnitřní schéma té malé, oblé věci, pokrývající Kaneův obličej.

"Nejsem biolog," řekl Ash, "ale tohle je ten nejzatracenější chaos, co jsem kdy uvnitř nějakého tvora viděl." S údivem zíral na spleť sítí forem a rourek. "Nejmiň o polovině toho nemám ponětí, k čemu to vlastně slouží."

"Takhle zevnitř nevypadá o nic líp než zvenčí," byl Dallasův jediný komentář.

"Všimni si svalstva těch prstů, toho ocasu," trval na svém Ash. "Vypadá to křehce, ale zdání klame. Není divu, že jsme to nemohli odtrhnout. Není divu, že on to nemohl odtrhnout. Za předpokladu, že měl čas se o to pokusit, než ztratil vědomí."

Bylo jasné, co ta stvůra s Kancem dělá, i když nevěděli proč. Čelisti měl násilně rozevřené. Ze spodku té dlaně vycházela dlouhá, elastická trubice a pronikala jeho hrdlem až na konec jícnu. Nehýbala se, jen tam tak odpočívala. Z téhle části vnitřního pohledu se dělalo Dallasovi špatně více než z čehokoliv jiného.

"Strčilo mu to něco do toho jeho zasraného krku." Pěsti se mu svíraly a otevíraly s vražednou zuřivostí. "Co to je, hergot, za způsoby, udělat někomu něco takového. Tohle není férový zápas. Sakra, Ashi, to není... čistý."

"Nevíme, jestli to s ním zápasí nebo jestli mu to vůbec ubližuje." Ash uznával, že je tím vším zmaten. "Podle lékařských monitorů je v pořádku. Jen není schopen reagovat. Vím, že to zní směšně, ale přemýšlej chvíli. Možná s ním ta nestvůrka tvoří poklidnou symbiózu. Snad se mu tak snaží svým podivným, zmateným způsobem pomoci."

Dallas se ironicky zasmál. "Jo, je do něj přímo zamilovaná. Nechce ho ztratit."

"Ta trubice, nebo co to je, ho určitě zásobuje kyslíkem." Vědecký důstojník naladil počítač na zvětšení. Obrazovka ukázala Kaneovy plíce, pracující pravidelným rytmem a navzdory překážce zdánlivě bez problémů. Ash se vrátil k předchozímu záběru.

"Jakej kyslík?" zajímal se Dallas. "Celou cestu zpátky měl rozbitej průzor. Vzduch z nádrže mu musel vyprchat během několika minut."

Ash se tvářil zadumaně. "Napadá mě pár možností. V téhle atmosféře je trocha volného kyslíku. Moc ne, ale přece. A je ho ještě daleko více ve spojení s dusíkem, v podobě různých oxidů. Napadlo mě, že ta věc může mít schopnost rozbíjet oxidy a extrahovat z nich kyslík. Určitě je schopná dodat ho Kancovi a možná také sobě. Dobrý symbiot by měl rychle odhadnout požadavky svého partnera. Některé rostliny mají stejnou schopnost, pokud jde o kyslík, některé upřednostňují jiné plyny. Není to nemožné." Otočil se zpátky k obrazovkám.

"Možná, že nám naše pozemské předsudky brání poznat, že je to vlastně rostlina a ne živočich. Nebo to možná spojuje charakteristiky a schopnosti obou."

"Nedává to smysl."

Ash vzhlédl: "Proč ne?"

"Paralyzuje ho a dostane do kómatu a pak se může přetrhnout, aby ho udržel při životě." Podíval se na obrazovku.

"Nejdřív jsem si myslel, že se to, no, nějakým způsobem na něm přiživuje. Jeho pozice by tomu odpovídala. Ale, jak ukazují přístroje, dělá to přesnej opak. Nerozumím tomu."

"Tu ztracenou věc na něm nesmíme nechat. Může mu to dělat cokoliv, ať už dobrýho, nebo špatnýho. Ale jedním si můžeme být jistý. Pro lidskej organismus je to nepřírozený."

Ash byl na pochybách: "Nejsem si jist, jestli je to dobrý nápad."

"Proč ne?" Dallas na něj tázavě pohlédl.

"V této chvíli," vysvětlil Ash, jehož se lehká výzva v Dallasově hlase nijak nedotkla, "ho ta věc udržuje při životě. Jestli ji odstraníme, riskujeme, že Kanea ztratíme."

"To riziko musíme podstoupit."

"Co navrhuješ? Odtrhnout to nejde."

"Zkusíme to vyříznout. Čím dřív to odstraníme, tím líp pro Kanea."

Ash vypadal, že by v hádce pokračoval, pak ale zřejmě změnil názor. "Nelíbí se mi to, ale chápu tě. Převezmeš zodpovědnost? Toto je vědecké rozhodnutí a ty ho odebíráš z mé pravomoci."

"Jo, беру to na sebe."

Už si navlékal pár chirurgických rukavic. Spěšná kontrola ukázala, že Automedik není žádným způsobem připojen k tělu a že jeho dočasné odpojení Kanea nijak nepoškodí. Cvaknutí tlačítka a Kane byl vysunut zpět do ošetřovny.

13. Pokus o odstranění

Jen letmý pohled stačil, aby se přesvědčili, že se ta věc stále nepohnula a nepovolila své sevření.

"Nůž?" Ash ukázal na laser, který Dallas použil k odstranění Kaneovy přilby.

"Ne, budu postupovat tak pomalu, jak jen to půjde. Poohlédni se po něčem menším."

Ash se chvíli prohraboval v krabici s nástroji. Vrátil se s menší verzí laserového nože a opatrně ho podal Dallasovi.

Ten zkontroloval malý nástroj a snažil se jej uchopit co nejpevněji a nejpohodlněji. Pak nůž; podobný uzounké tužce, zapnul. Objevila se maličká podoba paprsku vysoce výkonného laseru.

Dallas přistoupil k lebce ležícího Kanea. Soustředil se, jak nejlépe mohl, a přiblížil laserové ostří k nestvůře. Musel být připraven na opatrný a rychlý ústup, kdyby nějak zareagovala. Jediným neohrabaným pohybem by Kaneovi setnul hlavu z ramen.

Kreatura se nepohnula. Dallas se paprskem dotknut šedé kůže a posunul jej dolů o jeden nebo dva milimetry, až si byl jist, že řeže tkáň. Paprsek jí hladce klouzal po hřbetě.

Stále se nehýbala a nezdálo se, že by jí řezání působilo bolest. Na povrchu rány se objevily kapky nažloutlé tekutiny a stékaly po hladkých bocích.

"Začíná krváčet," oznámil Ash oficiálně.

Tekutina dopadala na podložku vedle Kaneovy hlavy. Stoupaly z ní malé chumáče, o kterých si Dallas nejprve myslel, že je to pára. Žádný tak tmavý plyn neznal, ale sykot, který podložka vydávala, ano.

Zastavil se, odsunul ostří a zíral na škvířící se skvrnu. Syčení zesílilo. Pohlédl dolů.

Tekutina si už prožrala cestu podložkou i kovovým medicínským stolem. Vedle chodidla se mu tvořilo malé, rozžhavené peklo, když se začala prožírat i palubou. Plyn, který produkovala, se rozpínal ošetrovnou. Pálil Dallase v hrdle, připomínal mu policejní plyn, který nebyl zrovna bolestivý, zato ale nesnesitelný pro žaludek. Když si představil, co by to mohlo udělat s jeho plicemi, zpanikařil.

S očima plnými palčivých slz a s tekoucím nosem se pokoušel přimáčkout obě strany rány k sobě. Na rukavice mu ukápla trocha stále se řinoucí tekutiny. Začaly doutnat.

Potáčeje se ke koridoru, pokoušel se je strhnout dřív, než se jimi tekutina prožere a pustí se do jeho kůže. Hodil je na podlahu. Několik stále aktivních kapek začalo škvířit další důlky v kovu paluby.

Brett vypadal vztekle a značně vyplašeně: "Do prdele! Prožere seto skrz všechny paluby a plášť!" Otočil se a utíkal k nejbližšímu schodišti. Dallas vyrval z držáku pohotovostní nouzovou svítilnu a následoval strojníka. Zbytek posádky se hnál za nimi.

Koridorem na podlaží B vedla všechna důležitá potrubí a rozvody. Brett už zkoumal strop pod ošetrovnou. Látka měla před sebou stále ještě několik vrstev.

Dallas otočil paprsek svítilny ke stropu, chvíli jim tápal, ve tmě a pak řekl: "Tam."

Začalo to nad nimi kouřit. Objevila se žlutá skvrna, kov kolem ní syčel. Uprostřed skvrny se utvořila kapka a spadla dolů. Okamžitě začala bublat. Dallas s Brettem bezmocně přihlíželi, jak se malá kaluž rozšiřuje a prožírá se skrz přepážku.

"Co je pod náma?"

"Koridor C," hlásil Parker. "Žádný vybavení." On a Ripleyová spěchali k dalšímu schodišti, zatímco ostatní zůstali zírat na šířící se díru v palubě.

"Co bychom pod to mohli dát?" Ash řešil problém se svým obvyklým klidem, i když si byl dobře vědom toho, že Nostromo by mohl být během několika minut provrtán skrz naskrz. Znamenalo by to uzavřít všechny sekce, dokud by se nenapravily škody. A mohlo by to být i horší. Skrze hlavní plášť vedla většina životně důležitého, hyperpohonného potrubí. Kdyby se jakkoliv poškodilo nebo zničilo, bylo docela pravděpodobné, že by oprava byla nad jejich možnosti. Většina z toho potrubí byla nedílnou součástí lodní konstrukce a pracovat na něm bylo možné jen ve velkých loděnicích s nulovou gravitací.

Nikdo z nich nevěděl, jak tu tekutinu zastavit.

Dole pod nimi se Parker s Ripleyovou opatrně pohybovali tmavým, úzkým koridorem C. Soustředěně pozorovali strop.

"Nechod' pod to," varoval Parker. "Dyž se tak snadno prožrala kovem paluby, nechtěl bych vidět, co by provedla s tvoji pěknou tvářičkou."

"Nestarej se. Svou pěknou tvářičku si ohlídám sama. Raději si dávej pozor na tu svou."

"Vypadá to, že ztrácí účinnost." Dallas civěl se zbožným přáním na díru v podlaze.

Naproti němu se nad tmavým důlkem hrbili Brett s Ashem. Ash vytáhl z kapsy pero a strčil ho dovnitř. Vnější kovový obal pera slabě zabublal a dostal barvu rtuti. Ale to bylo všechno. Ash znovu rýpnut do díry. Místo, aby jí prošla, propiska narazila na odpor.

"Nejde hlouběji než na tři centimetry. Kyselina už neúčinkuje."

Ve slabém světle pohlédl Parker na Ripleyovou: "Vidíš něco?"

Stále prohlížel strop. Pod nohama jim vedl úzký průlez pro údržbu a pod ním Nostromův plášť. A pak byla už jen atmosféra téhle neznámé planety.

"Nic," odpověděla. "Dávej na to pozor. Já se půjdu podívat nahoru." Otočila se a utíkala ke schodům.

Tam uviděla, jak se všichni krčí nad dírou v podlaze. "Co se děje? Dolů to ještě neprošlo."

"Asi tomu došla pára." Ash poklekl k otvoru v podlaze. "Buď se to vyčerpalo reakcí s kovem, nebo prostě po určitém čase ztrácí na účinnosti."

Ripleyová hleděla na otvor, z kterého se stále ještě kouřilo. "Je možné, že by slitina byla silnější uvnitř paluby než na povrchu? Možná ta tekutina teď putuje palubou horizontálním směrem a hledá, kudy by se opět dostala ven."

Ash zavrtěl hlavou. "To bych neřekl. Je toho málo, co vím o konstrukci lodi, ale hlavní paluby i plášť Nostroma jsou utvořeny ze stejného materiálu. Myslím, že můžeme předpokládat, že tekutina už není nebezpečná."

Chystal se zastrčit pero zpět do kapsy, drže jej za nepoškozený konec. Ale v poslední chvíli si to rozmyslel.

Ripleyová si všimla jeho zaváhání a ušklíbala se na něj: "Když to už není nebezpečné, tak proč si to nestrčíš do košile?" "Není důvodu k nedbalosti: Počkám si, až skončím testy a ujistím se, že ta substance doopravdy není aktivní. To, že už neprožírám palubu, ještě neznamená, že by mě nemohla pořádně spálit."

"Co myslíš, že to je?" Dallasův pohled putoval z malého kráteru v palubě do díry ve stropě nad jeho hlavou. "Nikdy jsem neviděl nic, coby se takhle prožírало kovem. A takovou rychlostí."

"Sám jsem nic takového ještě neviděl," doznal vědecký důstojník. "Určité vysoce rafinované varianty molekulární žiraviny jsou sice neobyčejně silné, ale zpravidla zabírají jen na specifických materiálech. A mají omezenou použitelnost."

Na druhou stranu, tato věc se zdá být univerzální. Měli jsme možnost pozorovat její schopnost projít stejně snadno několika velmi odlišnými substancemi. Slitina paluby, chirurgické rukavice, stůl v ošetrovně, podložka, přes tohle všechno prošla ta látka stejnou lehkostí."

"A ta hnusná věc to používá místo krve. Zatraceně drsně zkurvysyn." Brett, navzdory svým pocitům, hovořil o tom návštěvníkovi ve tvaru ruky s uznáním.

"Nevíme, jestli to skutečně používá místo krve." Ashův mozek pracoval pod tlakem okolností přesčas. "Mohla by to být součást odděleného oběhu, určeného ke zvlhčování nitra té bytosti. Nebo by mohla přináležet k obrannému systému, něco jako ochranný, tekutý endotel. Možná to není nic víc než obdoba našeho lymfatického oběhu."

"Krásnej ochrannej mechanismus," poznamenal Dallas. "Člověk si to netroufne zabít."

"Každopádně ne na palubě lodi," pronesla tiše Ripleyová svůj zajímavý názor.

"To je pravda," přikývl Ash. "Mohli bychom vzít Kanea ven, kde by ta tekutina nemohla poškodit Nostromo, a pokusit se to odříznout, jenže víme skoro jistě, že to jej přidržuje při životě."

"Kdybychom to odstranili a dostali tu hadici z jeho krku, mohli bychom mu dodat kyslík," trvala Ripleyová na svém. "Termální obal by ho udržel v teple. Pro tenhle účel bychom mohli postavit kyslíkový stan bez dna, přímo na povrchu."

Pak by tekutina vytekla na zem."

"Nebyl by to špatný nápad," uznal Ash, "nebýt dvou věcí." Ripleyová netrpělivě vyčkávala. "Za prvé, jak už jsem říkal, odstranění té stvůry silou by mohlo mít za následek fatální přerušování životně důležitých funkcí. I samotný šok by mohl Kanea zabít."

Za druhé, nemáme žádnou záruku, že když tu přišerku zraníme, nezačne rozprašovat kyselinu všude, kam až dosáhne. Tato reakce by byla naprosto shodná s ochrannou a ničivou funkcí té tekutiny." Odmlčel se dostatečně dlouho, aby se jim ta představa mohla usadit v myslích.

"I kdyby se operátor nějak dokázal vyhnout vážným zraněním z rozprášené kyseliny, nechtěl bych být tím, kdo bude zodpovědný za to, co zbyde z Kaneova obličeje. Nebo hlavy."

"Dobrá." Ripleyová zněla poněkud rozmrzele. "Možná to nebyl ten nejlepší nápad. Co ale navrhuješ místo toho?"

Ukázala palcem k ošetrovně nad nimi. "To ho potáhneme celou tu cestu domů s tím, co má na lebce?"

"Nevidím v tom žádné nebezpečí." Její sarkasmus neučinil na Ashe žádný dojem. "Tak dlouho, dokud budou jeho vitální funkce stabilní, to budu pokládat za slibnou možnost. Jestli ale prokážou známky selhávání, přirozeně se pokusím o něco jiného. Ale musím říci, že v této chvíli odstranění té bytosti představuje pro Kanea spíše nebezpečí než pomoc."

Na konci vedlejšího schodiště se objevil nový obličej. "Stále po tom není stopa. Už to přestalo krváčet?" Parker přeskakoval očima z mrzuté Ripleyové na Dallase.

"Jo. Když se prožrala dvěma palubarna." Stále byl trochu ohromen silou té látky.

Ripleyová náhle ožila a rozhlédla se kolem sebe. "Všichni jsme tady dole. A co Kane? Nikdo ho nehlídá... a ani toho vetřelce."

Všichni se rozběhli ke schodům:

První byl v ošetrovně Dallas. Rychlým pohledem se přesvědčil, že nenastala žádná změna. Kane ležel nehybně na stole, tak jak ho zanechali, s tím vetřelcem na obličeji.

Dallas měl na sebe vztek. Zachoval se jako nějaké zatracené dítě. Jasně, ta tekutina prokázala neobyčejné vlastnosti, ale to mohlo jen stěží ospravedlnit paniku, která následovala. Nejdříve měl vybrat jednoho nebo dva členy posádky, kteří by zůstali a dohlíželi na to stvoření.

Naštěstí se během jejich nepřítomnosti nic nezměnilo. Věc se nepohnula a, jak to vypadá, Kane také ne. Od této chvíle, bez ohledu na problémy, které by mohly nastat, bude někdo z nich na ošetrovně stále přítomen. Situace byla dostatečně vážná i bez toho, že by nabízeli neznámému možnost nepozorované aktivity.

"Dostalo se na něj něco z té kyseliny?" Parker stojící ve dveřích natahoval krk, aby viděl na Kanea. Dallas popošel ke stolu. Pečlivě prohlížel Kaneův obličej: "Myslím, že ne. Vypadá v pořádku. Látka stekla po té bytosti, jeho kůže se nedotkla."

Dovnitř se nahnul Brett: "Teče ještě to svinstvo? Ve skladě strojovny máme nějakou keramiku, která vydrží skoro všechno. Nevím, jak by snesla tohle, ale jestli je to nutný, můžem to zkusit. Mohl bych provizorně sehnat nějaký kontejner."

"To nebude zapotřebí," řekl mu Dallas. "Krvácení přestalo."

Ash zkoumal část rozřezanou laserovým nožem. "Zahojilo se to. Ani stopa po zranění. Obdivuhodné regenerační schopnosti. Člověk by ani nepoznal, že tam něco bylo."

"Musí existovat nějaký způsob, jak to odstranit." Lambertová se otrásla. "Dělá se mi špatně, když vidím, jak tam leží s tou hadicí v krku."

"Bylo by ti mnohem hůř, kdyby to leželo na tobě," dobírala si ji Ripleyová.

Lambertová se tvářila chladně: "To není zrovna vtipné."

"Říkám to znovu, pane, nemyslím, že by bylo chytré pokusit se tu stvůru odstranit." Ash se na něj nedíval. "Minule to moc dobře nedopadlo."

Dallas na vědeckého důstojníka ostře pohlédl, pak se ale uklidnil. Jako vždy, Ash se jen snažil být objektivní. Neměl sarkasmus v povaze.

„Takže, co uděláme?" chtěla vědět Lambertová.

"Nic," řekl konečně Dallas. "Nemůžu udělat nic. Pokusili jsme se a, jak poznamenal Ash, málem to udělalo díru v lodi. Takže... strčíme ho zpátky do Automedika a budem doufat, že on na něco přijde."

Dotknul se panelu. Kaneův stůl zajel s tichým bzukotem zpátky do stroje. Dallas namačkal další spínač a vyvolal rentgenový snímek spícího Kanea, spolu s potřebnými schématy a diagramy. Žádné nové informace nebo řešení ale nedostali.

Ash porovnával různé údaje. "Tělesné funkce má stále normální, ale objevily se náznaky degenerace a rozpadu tkání."

"Takže mu to přece jen ubližuje," řekla Lambertová.

"Ne nezbytně. Už je delší dobu bez potravy a vody. Tyto údaje by mohly znamenat jen přirozený úbytek váhy. Nic nenavzděčuje tomu, že by nějak drasticky zeslábnul. Ale stejně, musíme jej udržovat v nejlepším možném stavu: Raději začneme s nitrožilními infuzemi, dokud nezjistím, jestli ten vetřelec neabsorbuje proteiny z jeho organismu."

Zapojil soustavu ovladačů. Ošetřovnou se rozléhal nový zvuk, jak se Automedik pustil do krmení bezmocného Kanea a zpracovávání odpadních látek.

"Co je támhleto?" Ripleyová ukázala na část pomalu se měnícího snímku. "Ta skvrna, co má na plicích?"

"Nevidím žádnou skvrnu."

Dallas se soustředil na monitor: "Myslím, že já jo. Zvětšení dýchacího systému, Ashi."

Vědecký důstojník provedl rozkaz. Nyní se ten malý flek, který upoutal pozornost Ripleyové, vyjasnil; nenormální, tmavá skvrna na hrudním koši. Byla naprosto neprůhledná.

"Nevíme, jestli to má na plicích." Ash si pohrával s ovladači. "Stejně tak to může být porucha sondy, nebo je část čoček poškozená radiací. To se stává."

"Zkus přidat energii," požádal Dallas, "možná se to vyjasní."

Ash ladil přístroj, ale navzdory jeho snahám to stále byla jen černá, nevysvětlitelná kaňka.

"Nemůžu dále zvyšovat intenzitu záření, riskujeme, že mu ublížíme."

"Já vím." Dallas zíral na tu záhadnou skvrnu. "Jestli ten monitor teď ztratíme, tak nebudem, k čertu, vědět, co se tam v Kaneovi děje."

"Postarám se o to, pane," ujistil ho vědecký důstojník. "Myslím, že ty čočky půjdou vyčistit. Je to jen otázka vyleštění."

"Ale pak budem slepí."

Ash se zatvářil omluvně: "Nemůžu odstranit skvrnu, aniž bych nerozmontoval sondu."

"Tak na to zapomeň. Aspoň dokud nenaroste natolik, že bysme už stejně nic neviděli."

"Jak si přeješ." Ash se otočil zpátky k obrazovce. Brett vypadal zmateně a hlas mu zněl podrážděně. "A co teď, he? Budem tady jen tak sedět a čekat?"

"Ne," odpověděl Dallas, uvědomuje si, že kromě Kanea má na starosti také loď. "My budem sedět a čekat. Vy dva půjdete zpátky do práce..."

14. Spor o karanténu

"Co ty na to?"

Parker se nakláněl, jak nejvíce mohl, a potil se spolu s Brettem, který se pokoušel svažit poslední citlivé spoje v úzkých vnitřnostech dvanáctého modulu. Snažili se zastat práci, kterou by za normálních podmínek vykonávali s pomocí automatického, dálkově ovládaného lokátoru a počítačem řízených nástrojů. Protože ale neměli nic z toho, byli nuceni použít přístroje, které nebyly určeny pro tento úkol.

Blbý nářadí pro blbou práci, pomyslel si Parker našťavaně. Nějak to ale budou muset zvládnout. Pokud nebude dvanáctý modul pořádně opravený a opět provozuschopný, start pro ně bude peklem. A kdyby to bylo zapotřebí, Parker by to spravil třeba vlastními zuby, jen aby se dostali z tohoto světa.

Teď bylo na Brettovi, aby bojoval se vzpurnými součástkami. Jako každý jiný automat na palubě Nostroma používal i tento modul přesně zapadající, prefabrikované náhradní díly. Fór byl v tom odstranit zničené dílce bez poškození dalších, důležitých funkcí nebo citlivých částí lodního pohonu. Jestli se dokáží zbavit toho spáleného smetí, tak tam nové součástky snadno zapadnou.

"Myslím, že to mám," konečně ohlásil jeho společník. "Vyzkoušej ho."

Parker poodstoupil stranou, zmáčkl dvě tlačítka na konzole nad hlavou a s nadějí hleděl na sousedící přenosný monitor. Zmáčkl tlačítka podruhé, ale opět bez úspěchu. Monitor spočíval v blaženém klidu.

"Nic."

"Sakra. Byl sem si jistě, že to mám."

"No, nemáš. Zkus další. Víš, že všechny vypadají O.K. kromě třiačtyřicítiky, ale tu jsme už vyměnili. V tom je ta potíž s těma zatracenejma mikročlánekama. Když se regulátor přetíží a spálí některý z nich, člověk musí vlízt dovnitř a najít všechny ty, co už netěsní." Odmlčel se a pak dodal: "Přál bych si mít lokátor."

"To nejsi sám." Z nitra jednotky se ozýval tichý zvuk kovu, oškrabávajícího plast.

"Určitě je to ten další." Parker se pokoušel o optimistický tón. "Eštěže nám s tím Matka píchla a nemusíme zkoušet každé článek zvlášť. Budme jí za to vděčný."

"Budu vděčný," odpověděl Brett. "Budu vděčný, až se zvednem z týhle skály a uložíme se k hyper-spánku."

"Přestaň dumat o Kaneovi." Parker zmáčkl ta dvě tlačítka a tiše zasakroval. "Zas nic. Zkus další, Brette."
"Jasně." Brett se pohnul, aby usadil právě zkontrolovaný článek na své místo. Parker seřídil několik pák nad svou hlavou. Možná se jim povede určit místo poškození o něco přesněji. Modul obsahoval stovku drobných pohonných komůrek. Myšlenka, že by měl ručně prověřit každou z nich, aby našel jedinou, která selhala, ho přiváděla k šílenství. A přesně v ten nevhodný okamžik se ozval hlas z reproduktoru interkomu: "Co se děje?"
Do prdele, pomyslel si Parker. Ripleyová. Ta zatracená mrcha. Já jí řeknu, co se děje. "Hovno se děje," odsekl úsečně a zamumlal ještě pár poznámek, které už mikrofon nezachytil.
"Makej dál," řekl svému společníkovi.
"Jasně."
"Cože?" zeptala se. "Tomu jsem nerozuměla."
Poodešel stranou od modulu. Bouchnutím zapnul zesilovač interkomu: "Chceš vědět, co se děje? Kupa pěkně těžký práce, to se děje. Opravdový práce. Měla bys sem někdy zajít a zkusit to."
Ihned mu pohotově odpověděla: "Já mám nejtěžší práci na téhle lodi. Musím poslouchat ty tvoje žvásty."
"Neotravuj."
"Nepřestanu tě otravovat, dokud nedáte dvanáctku dohromady. To si piš." Na druhém konci to cvaklo dřív, než stačil Parker pronést svůj komentář.
"Copak?" Vykoukl Brett z modulu. "Už se zas hádáte?"
"Ne. Ta coura se jen tak vytahuje, to je všecko."
Brett zmlkl, testoval nově zasazený článek. "Jasně. Zkusíme to znovu."
Parker mačkal tlačítka a zkoumal monitor. Chtělo se mu vrazit do něj pěstí, jak si představil obličej jistého dozorčího důstojníka. Ale nic tak melodramatického by ovšem neudělal. I když byl značně impulsivní, dostatečně si uvědomoval, jak moc potřebuje ten monitor.
A Ripleyovou.

Ash prováděl na Kaneovi novou sérii testů. Poskytly mu dodatečné informace o jeho stavu. Žádná z nich nebyla obzvlášť užitečná, ale vědeckému důstojníkovi připadaly fascinující.
Kaneovy vnitřnosti byly jasně viditelné každému, kdo se obtěžoval strčit hlavu do dveří ošetřovny a podívat se na hlavní obrazovku. Samotný Kane neměl možnost protestovat proti takovému útoku na svoje soukromí.
Ripleyová vešla a mrkla se na výsledky. Jeho stav se od její poslední návštěvy nijak nezměnil. Ani to neočekávala. Větrelec se stále držel obličje.
Prozkoumala i menší obrazovky a pak usedla do prázdného křesla vedle Ashe. Zaregistroval její přítomnost s nepatrným úsměvem, ale od své konzoly se neotočil.
"Provádím s ním různé testy," informoval ji. "Jen pro případ, že by se něco stalo."
"Jako co?"
"Nemám nejmenší představu. Ale kdyby, chci o tom vědět všechno, jakmile se to stane."
"Je něco nového?"
"S Kaneem?" Ash chvíli soustředěně rozvažoval. "Je na tom pořád stejně. Drží se. Vlastně ještě lépe, drží se zuby nehty. Žádná změna k horšímu."
"Co ta bytost? Víme, že může vypouštět kyselinu a že se jí rychle hojí rány. Víme ještě něco?"
Ash odpověděl, spokojen sám se sebou: "Jak už jsem ti řekl, provádím testy. Myslel jsem si, že by bylo dobré zjistit o tom stvoření co nejvíce, když už nemůžeme udělat nic pro Kanea. Nikdy nevíš, jaký zdánlivě bezvýznamný objev by mohl pomoci to odstranit."
"To je mi jasné." Netrpělivě se zavrtěla v křesle. "Cos zjistil?"
"Máto vnější vrstvu, která se zdá být z proteinových polysacharidů. Každopádně je to nejlepší úsudek. Je těžké určit to přesně, bez analýzy, a odebrání i nepatrného vzorku by mohlo způsobit opětovné krvácení. Nemůžeme riskovat zničení části Automediku."
"To těžko," řekla suše. "Ten stroj je teď Kaneova jediná naděje."
"Přesně. Ale ještě zajímavější je, že ta věc neustále odlupuje buňky ze své druhotné, vnitřní pokožky a nahrazuje je polarizovanými organickými silikáty: Zdá se, že to má dvojitou kůži, s kyselinou v meziprostoru. A taky to vypadá, že kyselina je pod vysokým tlakem."
"Ještě dobře, že Dallas neřízl skalpelem příliš hluboko, protože jinak by se to rozprášilo po celé ošetřovně."
Na Ripleyovou to zapůsobilo pořádným dojmem.
"Silikátová vrstva ukazuje pod mikroskopem jedinečnou, velmi hustou molekulární strukturu. Možná by dokonce mohla odolávat laseru. Já vím, já vím," odpověděl rychle na její nevěřící pohled, "zní to bláznivě. Ale je to ten nejrozměšnější kus organické hmoty, jaký jsem kdy viděl. Kombinace vazby a složení těchto buněk je něco, co popírá veškeré zákony biologie.
Například ty silikonové buňky. Jsou posílené kovem. Výsledkem toho je tak silná odolnost vůči nepříznivému okolí."
"Ještě něco, kromě silikátu a dvojité kůže?"
"Zatím nemám představu, co to vdechuje, jestli to vůbec dýchá. Nezdá se, že by to měnilo atmosféru kolem sebe. Možná absorbuje všechny plyny, které potřebuje, skrz početné povrchové póry. Každopádně tam není nic, co by připomínalo nozdry. Je to živoucí chemická továrna, která je účinnější než cokoli, o čem jsem kdy slyšel. Některé funkční orgány se zdají být nečinné, zatímco jiné dělají věci, které vůbec nechápu.
Možná, že ty zdánlivě nehybné orgány mají obrannou funkci. Jestli tu bytost ještě někdy vyprovokujeme, tak to zjistíme." Vyčkávavě se zahleděl na Ripleyovou. "Stačí ti to?"

"Bohatě." Kane neměl být přinesen zpátky na palubu, uvažovala. Měli ho zanechat venku i s tou stvůrou. Za to, že je tady, je zodpovědný Ash.

Nenápadně zkoumala vědeckého důstojníka a pozorovala ho při práci s přístroji, jak ukládá uspokojivé poznatky a maže ty nepotřebné. Ash byl posledním členem posádky, kterého by podezírala, že je schopen dramatického gesta, a přece to byl on, kdo přinesl to náhlé rozhodnutí vpustit průzkumníky zpátky na palubu, postupuje tak proti všem předpisům. Pak se ale opravila. Nebyl to jen Ash, taky Dallas a Lambertová porušili předpisy, když se dožadovali vstupu. Ale v sázce byl Kaneův život. Co kdyby se Ash podřídil rozkazu a nechal ty tři venku? Byl by Kane ještě naživu? Nebo by byl jen statistickým údajem v deníku? Jedno by jí to ovšem usnadnilo: nemusela by čelit Kaneovi, až se uzdraví, a vysvětlovat, proč jim odmítala povolit vstup.

Ash si povšiml jejího výrazu a zatvářil se ustaraně: "Trápí tě něco?"

"Ne." Napřímila se. "Takže, mohl bys to nějak shrnout? Tvař se, že jsem tak hloupá, jak si někdy připadám. Co to všechno znamená? Na čem jsme?"

"Zajímavá kombinace složení a vazeb to – vzhledem k naší nynější situaci a zdrojům – činí prakticky nezranitelným." Přikývla. "To je přesně i můj názor, pokud se nemýlíš ve svých závěrech." Dotklo se ho to. "Omlouvám se. Tak jo, je to nezranitelné." Upřeně se na něj zadívala. "Proto jsi to pustil dovnitř?"

Jako obvykle se vědecký důstojník nenechal vyvést z míry. Když odpovídal, v jeho hlase nebyl ani náznak nelibosti:

"Postupoval jsem podle kapitánova přímého rozkazu, pamatuješ?"

Musela se nutit, aby nezvýšila hlas, uvědomujíc si, že Ash respektuje pouze logickou úvahu: "Když jsou Dallas a Kane mimo loď, jsem velícím důstojníkem já. Já vydávám rozkazy, dokud jeden z nich nevstoupí na palubu."

"Ano, ovšem. Jen jsem zapomněl, to je všechno. Podlehl jsem emocím."

"Kecy." Jeho pozornost se stále soustředila na zpracovávané údaje. "Ty nikdy na nic nezapomínáš kvůli emocím."

Teď se k ní obrátil. "Myslíš si, že o mně víš všechno. Všichni si to myslíte. Jste si tak jisti, že přesně víte, co jsem za člověka. Něco ti řeknu, Ripleyová. Byl jsem si dobře vědom, co dělám, když jsem otevíral ty vnitřní dveře. Ale všechny ty dohady o tom, kdo má velení... Prostě, občas něco zapomenu. jako každý jiný. Mám velice dobrou paměť, ale i ona podléhá omylům. Dokonce i mechanická paměť, jako Matčina, může ztratit informaci."

Omyl, to určitě, pomyslela si. Selektivní omyl. Přesto ale možná mluví pravdu. Měla by si raději dávat pozor na to, kolik svých společníků už urazila. Parker a Brett ji beztak neměli v lásce a teď byla na nejlepším cestě znepřátelit si i Ashe.

Ale nemohla nijak ututlat své podezření. Skoro si přála, aby se Ash našel.

"Taky jsi opomenul základní karanténní zákon vědecké sekce, něco, co se vtulouká do hlavy každého lodního důstojníka už od začátku školy."

"Ne." Konečně prohlášení, kterému může věřit, pomyslela si. "To jsem neopomenul."

"Chápu. Neopomenul." Odmlčela se, aby dodala svým slovům důraz. "Jen jsi se rozhodl ho porušit."

"Myslíš si, že to pro mě bylo snadné? Že jsem neuvažoval o možných následcích svého činu?"

"Ne, Ashi. To bych si nikdy nepomyslela." Opět nechal její provokaci bez povšimnutí.

"Nelíbilo se mi, že to musím udělat, ale neměl jsem na výběr," vysvětloval jí tiše. Jak bys naložila s Kaneem? Jeho jedinou šancí bylo dostat ho na ošetřovnu k Automedikovi, jak nejrychleji to šlo. Jeho stav se stabilizoval. Věřím, že zasluhu na tom má rychlý zásah automatu, brzká aplikace antibiotik a infuze."

"Odporuješ sám sobě, Ashi. Před chvílí jsi prohlásil, že ho při životě udržuje ta bytost, ne Automedik."

"Zdá se, že ta bytost na tom má svůj podíl, ale činí tak v Kaneově atmosféře a prostředí. Není způsob, jakým zjistit, co by udělala, kdybychom je nechali venku. Tady můžeme sledovat jeho metabolismus a být připraveni na zásah, jestli se ukáže, že se to k němu chová nepřátelsky. To bychom nemohli udělat, kdyby byl zůstal venku." Odmlčel se, zmáčknuv spínač a překontroloval monitor. "A kromě toho, byl to přímý rozkaz."

"Znamená to, že posloucháš Dallase a mě obejdeš, ať už je situace jakákoliv?"

"Znamená to, že kapitán je kapitán a fakt, že se nachází na jedné straně dveří místo na druhé, pro mě není dostatečným důvodem, abych začal ignorovat jeho rozhodnutí."

Odvrátila pohled, našťavaná na něj i na sebe. "Porušením karanténního postupu jsi riskoval životy všech, nejen Kanea." Ash se trochu odsunul, aby vyťukal dotaz na klávesnici počítače a pak vážně zkoumal poskytnutou odpověď.

Promluvil, aniž by naléhající Ripleyové věnoval jediný pohled.

"Myslíš, že bylo jednoduché se rozhodnout? Jsem si vědom předpisů o karanténách a cizích formách života snad ještě více než ty. Ale musel jsem je poměřit s lidským životem."

Možná jsem ho měl nechat tam venku zemřít. Možná jsem nás ostatní ohrozil. Ale jedno vím: ti, co vytvářejí zákony, tak vždycky činí v bezpečí a pohodlí, ne venku v poli, kde se ta samá pravidla mají uplatňovat. V určitých momentech se musíme spoléhat na naše vlastní mozky a pocity. A to jsem udělal.

Ta stvůra zatím nikoho z nás ostatních neohrozila. Možná to zkusí později, ale v tom případě bude muset čelit skupině šesti odhodlaných a pohotových lidí a ne nepřipravenému jedinci, který vrávorá tmavým nitrem neznámého plavidla. Poměřuji to riziko s Kaneovým životem." Jeho prsty tančily po klávesnici.

"Nezpochybňuji tvoje osobní pocity." Ripleyová přenesla svou váhu dopředu a zvedla se. "Jen říkám, že jsi neměl ani právo, ani pověření uvalit to riziko na zbytek posádky. Možná to nepoměřujeme stejně."

"Teď už na tom nezáleží. Kane je na palubě... a žije. Budoucí děj vzejde z této skutečnosti, ne z možností v minulosti. Mluvit o nich je ztrátou času."

"Takže toto je tvoje oficiální stanovisko vědeckého důstojníka? Není zrovna jako vystřižené z příručky." "Opakuješ se, Ripleyová. Proč? Abys mě vyprovokovala? Už jsem dobrovolně zanesl celé své jednání do služebního deníku a podřídím se jakémukoliv rozhodnutí, které Společnost vydá v této otázce. Ano, je to moje oficiální stanovisko. Pamatuj si, že první zásada vědy je chránit a ulehčovat lidský život. To bych nikdy neporušil."

"Ne, ale tvůj názor na to, co ulehčuje lidský život, by se mohl odlišovat od názoru někoho jiného."

Z jakéhosi důvodu se teď na ni ostře zadíval, třebaže její dřívější pokusy nevyvolaly žádnou odezvu. "Jako vědecký důstojník беру svoji zodpovědnost stejně vážně jako ty svou. To by ti mělo stačit. Už mě to unavuje. Jestli máš nějaké konkrétní obvinění, obrať se na Dallase. A jestli ne," otočil se zpátky ke svým přístrojům, "dělej si svou práci a já si budu také dělat svou."

Přikývla. "To je fěr." Odvrátila se a zamířila ke koridoru... stále zneklidněná, i když nevěděla proč. Ashovy odpovědi zněly přesvědčivě, bylo těžké je popřít: Ale tohle ji netrápilo.

Trápila ji skutečnost, že když otevřel ty dveře a nechal průzkumníky vstoupit, bylo to víc než jen přestupek proti předpisům. Bylo to v absolutním rozporu s charakterem vědeckého důstojníka, přímo to protřečilo profesionalitě, kterou prokazoval v jiných záležitostech. Neznala ho dlouho, ale až do toho incidentu dával všem na palubě znát, že pro něj neexistuje nic důležitějšího než oficiální vědecká příručka.

Ash přísahal, že svým činem chtěl jen zachránit lidský život. Ona pak se držela služebního postupu. Zmýlila se? Souhlasil by Kane s ní?

Mířila na můstek, naplněná zmatkem, v hlavě střípky náhod, které dorážely na její mysl. Ale vnitřní pojitko, které by je dalo dohromady, stále chybělo...

Na Nostromu se nedalo dělat nic jiného, než čekat. Čekat, až Parker a Brett dokončí svoji práci, čekat na změnu v Kaneově stavu.

Na můstku škádli Lambertová kocoura Jonese střapcem na provázku. Ten měl být na lodi údajně pro kocourovo pobavení, ale Jones dobře věděl, že je to jinak. Občas bylo na něm, aby rozveseloval lidi. Zdálo se, že jim působí značné potěšení jeho poskakování a lapání bílého provázku, za který tahali svými velkými, neohrabanými tlapami. Lambertová tomu říkala oblbovat kocoura. Jones to nazýval oblbováním lidí. Občas byli tak vážní! Pro kocoura to byla nelehká služba. Ale Jones byl svědomitý. Neustále pracoval na jejich pobavení a myslel přitom na jídlo, na teplé, tlusté myši.

15. Vetřelcova smrt

"Tak co ty na to?" Brett se podíval na svého spolupracovníka.

Parker doladil ovládání a oťel si pot z čela. "Už to bude. Dalšího půl stupně a skončili sme. Snad to Ripleyovou uspokojí."

Strojní technik zanažoval. "Ripleyovou nemůžeš uspokojit. Tos nevěděl?" Za filtrem ventilu, na kterém pracoval, se ozývaly podivné kovové zvuky.

Parker kouknul na tichý reproduktor interkomu a zavrčel v odpověď: "Estli za tohle všechno nedostanem plnej podíl, vznesu stížnost. Zasloužíme si dvojitej plat. Možná i rizikovej příplatek. Tentokrát ať nás Společnost kouká patřičně vocenit, nebo přejdem ke Gildě. Nebudem se s nima mazlit."

"Jasně," souhlasil Brett. Jeho ruka se protáhla skrze rouru s filtrem. "S trojkou těsněním by to už mělo bejt v pořádku."

Parker zalovil v úhledně označeném, ale špinavém plastovém kufříku, vytáhl malý, šedý plátek s červenozeleným potiskem a opět pohlédl na mlčící interkom...

Rytmus byl primitivní a nahrávka časem a použitím ztratila na ostrosti, ale Dallas se přesto zabořil hlouběji do křesla a vstřebával hudbu, jako by se nacházel přímo ve starodávném nahrávacím studiu. Jednou nohou lehce podupával do taktu.

Komunikátor se pípáním dovolával jeho pozornosti. Teprve napotřetí si jej kapitán všimnul. S rezignovaným povzdechem ztlumil hudbu a cvrknul do interkomu.

"Tady Dallas."

"Ash. Myslím, že by ses měl podívat na Kanea. Něco se stalo."

Dallas shodil nohy z lenošky a prudce se narovnal. Ash nezněl napjatě, což bylo povzbudivé. Zněl ale zmateně, a to rozhodně povzbudivé nebylo.

"Je to vážný?"

"Spiš zajímavé."

"Hned jsem tam."

Postavil se a vypnul přehrávač s mrzutým pohledem na jeho zhasínající kontrolku. Ash řekl zajímavé. To mohlo znamenat moře věcí, ale ne nezbytně dobrých. S úlevou si uvědomil, že v případě Kaneovy smrti by se Ash vyjádřil úplně jinak.

Což znamenalo, že je ještě naživu... ale v zajímavém stavu.

Vlastně, Ash nemluvil přímo o Kaneovi. Jeho zájem vzbudilo spíše něco jiného.

Dallas nalezl vědeckého důstojníka v koridoru před ošetřovnou, s nosem přitisknutým na sklo.

"Co se děje?" Na opačném konci chodby se náhle objevila Ripleyová. Očima přeskakovala střídavě z Ashe na Dallase.

"Slyšela jsem to přes otevřený interkom."

"Odposloucháváš?" Dallas na ni zvědavě pohlédl.

Zašklebila se: "Na téhle skořápce se nedá nic jiného dělat. Proč? Vadí ti to?"

"Ne. Jen se ptám." Díval se přes silné sklo do ošetřovny, a když nezaznamenal nic neobvyklého, zeptal se Ashe:

"Takže?"

"Kane." Vědecký důstojník ukázal rukou. "Pozorně si ho prohlédni."

Dallas zíral, zamrkal a pak si uvědomil, o čem to Ash mluvil.

"Zmizelo to." Rychle pohlédl místnost, ale po vetřelci nebylo ani stopy. Kane stále nehybně ležel na stole. Jeho hrudník se rovnoměrně zvedal a klesal. Zdálo se, že navzdory vetřelcově nepřítomnosti normálně dýchá. Pozorněji

pohled ukázal drobné, černé skvrny na jeho obličeji.

"Ono to na něj něco nakladlo?" Dallas se pokusil zahnat tak nechutnou myšlenku.

"Ne." Ash mluvil s jistotou a Dallas byl ochoten mu věřit. Nic jiného mu ani nezbývalo. Každopádně, osobní záznamy uváděly, že vědecký důstojník má nejostřejší zrak na palubě.

"Jsou to jen otisky. Krevní podlitiny, řekl bych." Odmlčel se a dodal: "Zdá se, že je to jediné poškození, které si Kane odnesl z téhle příhody."

"Která možná ještě není u konce," ozvala se Ripleyová. "Dveře jsou neprodyšně uzavřené. Musí být někde uvnitř." Zněla sebejistě, ale tím jen maskovala své opravdové city. Představa, jak se jim ten ruce podobný pavouk se svým nehybným, vyvaleným okem motá pod nohama, ji děsila víc, než si dokázala přiznat.

"Nemůžeme otevřít dveře," uvažoval Ash. "Přece to nevypustíme ven. To poslední, co potřebujeme, je, aby se to schovalo někde na lodi."

"Absolutně souhlasím." Ripleyová sondovala podlahu ošetřovny, ale neviděla nic než barvu a lesklý kov. "Nemůžeme to chytit nebo zabít zdálky. Takže, co nám zbývá?"

"Když jsme se to pokusili odstranit z Kaneovy tváře," řekl Dallas, "zranili jsme to. Možná by se to nebránilo, kdyby se to necítilo tak zřejmě ohroženo. Snad bysme to mohli jen tak zvednout." Hlavou mu vířila představa velkolepého přijetí u Společnosti, přemii a snad i povýšení. Pak se ale podíval na Kaneovo nehybné tělo a pocítil vinu.

Ripleyová se při tom pomyšlení otřásla: "Zvedni si ho sám. Já budu hlídat dveře."

"Myslím, že to není špatný nápad." Ash se odtáhl od skla. "Je to forma života nevyčíslitelné hodnoty. Rozhodně bychom se měli pokusit dostat ji živou a nepoškozenou."

Dotknul se ovladače dveří. Ošetřovna byla dobrým místem pro hon na vetřelce. Měla dvojité stěny a vyjma vzduchových komor byla tou nejutěsněnější kabinou na Nostromu.

Dveře se trochu pootevřely. Ash pohlédl na Dallase a ten přikývl. Na druhý dotek se dveře rozevřely o dalších pár centimetrů. Otvor byl nyní dost velký, aby jím proklouzl člověk. První vstoupil Dallas, opatrně následován Ripleyovou. Poslední Ash za nimi dveře rychle uzavřel.

Stáli blízko u sebe a zkoumali místnost. Vetřelec nikde. Dallas našpulil rty a ostře zahvízdal. Bytost na to nijak nezareagovala, ale zato u Ripleyové vyvolal nejisté chichotání.

Drže se na pozoru před možnými úkryty, Dallas zamířil k otevřené skřínce. Byla to ideální skrýš. Ale pohled zblízka ukázal jen úhledně poskládané a neporušené lékařské nástroje.

Jestliže nechťeli chytat tu bytost jen holýma rukama, tak potřebovali něco pevného. Dallas sáhnul po první vhodné věci, kterou spatřil: podnos z nerezavějící ocele. Jak se otáčel, aby pokračoval v pátrání, uvědomil si, že kdyby si ta bytost připadala dostatečně ohrožena, protavila by se podnosem i jeho rukama. Ale přesto jej ta váha uklidňovala.

Ash kontroloval opačný konec ošetřovny. Ripleyová se u dveří pomalu začínala nudit. Přistoupila ke stolu s Kaneem a nakoukla, jestli se k němu ta bytost nepřisála zespodu. Všechny svaly měla napjaté, připravená zmizet do bezpečí při prvním pohledu na malého nepřítele. Nijak ji nezklamalo, když pod stolem nic nenašla.

Napřímila se a rozvažovala, kde hledat dál. Letmo se dotkla přepážky. Na rameni jí přistálo cosi pevného a nepoddajného. Prudkým trhnutím otočila hlavu a zjistila, že civí na dlouhé, kostnaté prsty a šedé, bezvýrazné oko. Výkřikla. Její svaly se křečovitě stáhly a ona se s hnusem otřásla. Nestvůra ztěžka dopadla na palubu a zůstala nehybně ležet.

Dallas s Ashem přiběhli hned po jejím výkřiku. Všichni tři teď zírali na nehybný tvar, ležící mezi nimi. Prsty byly pevně staženy, podobny ruce mrtvého člověka, kterou ta bytost stále připomínala více než cokoli jiného. Jen nadpočetné prsty, ocas a oko bez víčka kazily tu iluzi.

Ripleyová se držela za rameno, na které ta věc dopadla. Spíše vzduch polykala, než vdechovala, adrenalin v jejím organismu klesal jen pomalu. Stále na sobě cítila tíhu vetřelce.

Pozvedla nohu a špičkou boty do něj strčila. Nehýbal se, ani se nepokusil o odpor. V porovnání s kalným okem vyhlížela kůže suše a scvrkle. Znovu do toho šťouchla a otočila to. Hadice ležela v dlaní schlíple, skoro úplně vytažená.

"Řekl bych, že je to mrtvé." Dallas ještě chvíli zkoumal nehybný tvar, pak se podíval na Ripleyovou. "Jsi v pořádku?" Její jazyk a hlasivky byly donuceny k činnosti. "Jo. Nic mi to neudělalo. Myslím, že když to spadlo, bylo to už dlouho mrtvé."

Přišla k otevřené skřínce a vybrala si dlouhé, kovové kleště. Dotkla se pokroucených prstů, ale nevyvolala tím žádnou reakci, stejně jako píchnutím do oka. Dallas přistrčil blíž svůj podnos. Pomocí kleští na něj zkamenělého vetřelce přesunula a rychle přirazila pokličku.

Postoupili k vedlejšímu stolu a opatrně na něj mrtvolku z tácu přemístili. Ash zapnul silný reflektor. Osvětlení jen zesilovalo jeho sinanou bleďost. Vytáhl pinzetu a obrátil ho.

"Podívejte se na ty přísavky." Ukázal na řadu malých, hlubokých dírek na vnitřní straně. Byly všude. "Není divu, že jsme jej nemohli odtrhnout, s tímhle, s těmi prsty a ocasem omotaným kolem krku."

"Kde to má ústa?" Dallas se nutil nevšímat si oka: I ve smrti působilo jakousi hypnotickou přitažlivostí.

"Asi to bude tahle rourka, tady. Byla v Kaneově krku. Ale nikdy neprojevovala žádné známky krmení." Ash pinzetou obrátil tělo na záda. Zachytil trubici kleštěmi a trochu ji povytáhl z dlaně. Vytáhnutá část se ihned zabarvila jako zbytek těla.

"Usychá to hned, jakmile se to dostane na vzduch." Ash přesunul malé tělo pod sondu a vyladřoval čočky. Po zmáčknutí odpovídajícího tlačítka se na obrazovce objevila potřebná data a čísla.

"To je všechno," informoval je. "Konec. Je to mrtvé. Žádné známky života. Možná o tom moc nevíme, ale není to zas natolik cizí, abychom nedokázali určit, jestli to žije, nebo ne."

Ripleyová pokrčila rameny: "Dobrá. Pojďme se toho zbavit."

Ash na ni nevěřícně pohlédl: "Děláš si legraci, že ano? Velmi vtipné."

Zavrtěla hlavou: "To by mě ani nenapadlo."

"Ale... musíme to přece vzít s sebou." Ash zněl skoro vzrušeně. "Toto je první kontakt s bytostí tohoto druhu. V žádných záznamech neexistuje nic podobného, dokonce ani hypoteticky. Musíme na tom udělat veškeré možné testy." "V pořádku," řekla. "Udělej si své testy a pak se toho zbavíme."

"Ne, ne. Vyžaduje to podmínky kompletně vybavené vědecké laboratoře. Já mohu jenom zaznamenat detaily jeho konstrukce a složení. Ale o tak důležitých věcech, jako je jeho evoluční historie, nemohu ani uvažovat."

Nemůžeme vyhodit z lodi jeden z nejdůležitějších xenologických objevů tohoto desetiletí jako pytel obyčejného odpadu! Protestuji, osobně i jako vědecký důstojník. Kane by udělal to samé."

"Ta věc má místo krve kyselinu, málem nám provrtala díru do lodi." Kývnutím ukázala na vetřelce. "Bůhví, co by to mohlo udělat teď, i když je to mrtvé."

"Neudělá to nic," odporoval jí Ash. "Kyselina je nejspíše absorbována mrtvými buňkami a zneškodněna. Neudělalo to vůbec nic."

"Zatím"

Ash se prosebně podíval na Dallase. "Nehýbe se to, žádným způsobem se to nebránilo, když jsme do toho bodali, dokonce i do oka. Sonda říká, že je to mrtvé, a já myslím, že můžeme s jistotou prohlásit, že to není zombie. Dallasi, musíme si to nechat."

Když Dallas neodpověděl, Ash pokračoval: "Především proto, že pokud nedostaneme Kanea z kómatu, lékařský tým, který jej bude ošetřovat, bude potřebovat původce tohoto stavu. Zbavit se toho by mohlo znamenat zbavit se tajemství, jak oživit Kanea."

Dallas konečně promluvil: "Ty seš tady vědeckým důstojníkem. Tvůj obor, tvoje rozhodnutí."

"Pak už je rozhodnuto." Ash se něžně podíval na svůj přírůstek. "Uzavřu to do vzduchotěsného kontejneru. To znemožní jakoukoliv šanci na oživení. Zvládnou to."

"Kane si tohle nejspíš myslel taky," zamumlala Ripleyová. Dallas se na ni podíval. Odvrátila oči. Takže o budoucnost toho monstra jsme se, doufám, postarali." Ukázala na stůl. "A co Kane?"

Ash se k němu obrátil. Po krátké prohlídce a pečlivém vyšetření ranek vědecký důstojník zaktivoval několik programů na lékařské konzole. Automedik zabzučel a začal chrlit data.

"Má horečku."

"Vysokou?"

"Ne, nic, co by jeho organismus nezvládl. Automedik by ji přinejhorším srazil. Zatím je stále v bezvědomí."

"To vidíme."

Ash se podíval na zatrpklou Ripleyovou. "Mohl by taky spát, což by samozřejmě bylo něco jiného."

Ripleyová se chystala odpovědět, ale našťavaný Dallas ji předběhl: "Hele, vy dva, přestaňte už do sebe rejpat." Jako by neměl i tak dost starostí, ještě se musel zabývat napětím mezi posádkou. Vzhledem k psychickému tlaku, kterému byli v poslední době vystaveni, se nedalo nic jiného čekat, ale byl ochoten tolerovat jen nezbytné minimum. Otevřené nepřátelství bylo něco, čemu se museli za každou cenu vyhnout. Neměl čas se tím zabývat.

Aby je nějak dostal od sebe, obrátil rozhovor zpátky ke Kaneovi: "Bezvědomí a horečka. Ještě něco?"

Ash pozoroval údaje na monitoru. "Nic se z toho nedá vyčíst. Jeho vitální funkce jsou stále normální."

"Dlouhodobá prognóza?"

Vědecký důstojník váhal. "Nejsem lékař. Nostromo není tak velký, aby mu nějakého přidělili."

"Ani dost důležitéj. Já vím. Ale ty k němu máš nejbliž. Chci jenom znát tvůj názor. Nedám ho do deníku, ani tě nebude k ničemu zavazovat." Jeho pohled sklouznul zpátky na Kanea, spolupracovníka a přítele.

"Nerad bych byl přehnaně optimistický," pomalu začal Ash, "ale na základě jeho nynějšího stavu a výsledků počítače bych řekl, že to zvládne."

Dallas se zašklebil a kývl: "To mi stačí. O víc nežádám."

"Doufám, že se nemýlíš," poznamenala Ripleyová. "Často s tebou nesouhlasím, ale tentokrát se modlím, abys měl pravdu."

Ash pokrčil rameny. "Přál bych si, abych pro něj mohl udělat víc, ale jak už jsem řekl, nejsem nato vyškolen. Je to na Automedikovi. Mám tady dost podivné údaje, ale nic, čeho by se stroj mohl zachytit. Můžeme jediné čekat, než zjistí, co mu ten vetřelec vlastně udělal. Pak budu moci vypracovat postup a začít s léčbou." Náhle se zatvářil zklamaně.

"Přál bych si být kvalifikovaný lékař. Nerad čekám na stroje."

Ripleyová vypadala překvapeně: "To je poprvé, co tě slyším podceňovat stroje, Ashi."

"Žádný stroj není dokonalý. Měly by být flexibilnější. Potřebovali bychom tady kompletní nemocnici, ne jen malého Automedika. Není uzpůsoben k měření sil s něčím takovým, jako je tento... no, tento vetřelec. Nejspíše to přesahuje jeho možnosti. Jako každý jiný stroj je účinný pouze tak, jak to dovolují jeho programy. Jen bych chtěl vědět víc o medicíně."

"Toto je také poprvé," pokračovala Ripleyová, "co slyším, že si nepřipadáš dost kvalifikovaně."

"Když víš méně než všechno, tak si vždycky připadáš nekvalifikovaně. Nechápu, jak jinak bys to mohla cítit." Podíval se na Kanea. "Ten pocit se ještě znásobí, když tě vesmír donutí čelit něčemu, co je absolutně nad tvoje zkušenosti. Nemám dost vědomostí, abych se tomu mohl postavit což mě naplňuje bezmocí."

Za opatrné manipulace zvedl vetřelce kleštěmi a přemístil jej do velké, průhledné nádoby. Stlačil ovladač na víku a neprodyšně ji uzavřel. Okamžitě se zaplnila žlutým světlem.

Ripleyová celou proceduru napjatě sledovala. Napůl očekávala, že se ta bytost náhle protaví stěnou nádoby a začne

po nich chňapat. Konečně přesvědčená, že je už nikdy nebude obtěžovat, vyjma nočních můr, otočila se a zamířila k východu ošetřovny.

"Nevím jak vy," prohodila přes rameno, "ale uvítala bych trochu kávy."

"Dobrý nápad." Dallas se podíval na Ashe. "Zvládneš to tady sám?"

"Myslíš, sám tady s tím?" Palcem ukázal na uzavřený kontejner a usklíbnul se. "Jsem vědec. Takové věci provokují moji zvědavost, ne puls. Budu v pořádku, díky. Jestli se něco stane nebo se projeví změny v Kaneově stavu, okamžitě vám dám vědět."

"Domluveno." Pohlédl na čekající Ripleyovou. "Tak půjdem na to kafe."

Dveře ošetřovny se za nimi pevně uzavřely a oni zamířili na můstek, zanechávající Kanea Automedikovi a Automedika Ashovi...

16. Odlet z nehostinného světa

Káva jim uklidnila aspoň žaludky, když už ne hlavy. Okolo nich tiše fungoval Nostromo, nikterak nedotčen dramatem na ošetřovně. Můstek zaplňovaly známé zvuky a pachy.

Některé z nich dokázal Dallas připisat jednotlivým členům posádky. Nijak mu nepřekážely, prostě je jen registroval. Na palubě Nostroma byly deodoranty naprosto postradatelným luxusem. Uvěznění v kovové plechovce, světelné roky od teplých světů a příjemných atmosfér byly bdělé mozky posádky zaměstnány důležitějšími věcmi než oděrem svých kolegů.

Ripleyová stále vypadala zneklidněně.

"Co tě žere? Pořád to Ashovo rozhodnutí otevřít vzduchovou komoru a pustit nás dovnitř?"

Její hlas byl chraplavý vztekem: "Jak si mu jen mohl přenechat takové rozhodnutí?"

"Už jsem ti říkal," vysvětloval trpělivě. "Byl to můj nápad přinést Kanea dovnitř, ne... oh, ty myslíš to o ponechání těla vetřelce na lodi?"

Přikývla: "Jo. Teď už je pozdě na hádky o komoře. Možná jsem tehdy neměla pravdu. Ale nechat tuhle věc na lodi, ať už mrtvou nebo ne, po tom, co udělala Kaneovi?"

Pokoušel se ji uchlácholit. "Nevíme jistě, jestli s Kaneem udělala ještě něco jiného, než že ho knokautovala. Kromě toho, je podle údajů všechno v pořádku.

A co se týče ponechání té bytosti na palubě, já tuhle loď jen řídím. Jsem tady pouze pilotem."

"Přece jsi kapitán."

"Je to jen titul, kterej ve zvláštní situaci nic neznamená. V otázce motorů má i Parker větší pravomoc než já. A ve všem, co se týká vědecký práce, má poslední slovo Ash."

"Jak je to možné?" Znělo to spíše zvědavě než trpce.

"Stejně jako všechno ostatní. Rozkaz Společnosti. Přečti si svou smlouvu."

"Odkdy je to standardní procedura?"

Začal pociťovat podrážděnost. "No tak, Ripleyová. Tohle není vojenský plavidlo. Víš stejně dobře jako já, že standardní procedura je to, co určí oni. A to zahrnuje taky nezávislost jednotlivých sekcí, jako je třeba vědecká.

Kdybych věřil, že je tomu jinak, nikdy bych tady nepřistál."

"Co se děje? Víze prémie za objev blednou před zjevením mrtvého muže?"

"Dobře víš, že tomu tak není," řekl ostře. "Proč? Neexistuje tak velká prémie, kterou bych vyměnil za Kaneovo zdraví. Ale teď už je pozdě. Jsme tady a už se stalo.

Podívej, nech mě na pokoji, jo? Já jen tahám náklad, abych měl na živobytí. Kdybych chtěl bejt opravdovým průzkumníkem a honit se za prémie za objevy, vstoupil bych do Průzkumného Sboru a přišel bych o krk už nejmíň tucetkrát. Sláva... ne, díky. To není nic pro mě. Stačilo by mi mít zpátky svého výkonného důstojníka."

Tentokrát mu neodpověděla, jen tiše seděla. Když znovu promluvila, trpkost byla tatam: "Létali jste spolu často, ty a Kane?"

"Dost často, abysme se poznali." Mluvil tiše, s očima na své konzole.

"A co Ash?"

"Už s tím zase začínáš?" Povzdechl. Nebylo úniku. "Co s ním?"

"To samé. Říkáš, že Kanea znáš. Znáš taky Ashe? Už jste někdy spolu letěli?"

"Ne." Ta myšlenka Dallase nijak nezaujala. "Tentokrát je to poprvý. Byl jsem na pěti plavbách, dlouhejších i kratších a s různými náklady, ale vždycky se stejným vědeckým důstojníkem. A pak ho, dva dny před tím, než jsme opustili

Thedus, nahradili Ashem."

Významně se na něj podívala.

"No a co?" odseknul. "Taky nahradili mého starýho dozorčího důstojníka tebou."

"Já mu nevěřím."

"A proč bys měla? Já taky nikomu nevěřím." Je na čase změnit téma. Podle jeho dosavadních zkušeností byl Ash dobrý důstojník, třebaže poněkud odměřený. Ale osobní důvěra nebyla nutností na cestách, při kterých člověk – kromě odletů a přistání – tráví většinu času v narkóze hyper-spánku. Pokud dělal svou práci, jeho osobnost Dallase nezajímala. Až doposud se nevyskytl žádný důvod, proč zpochybňovat Ashovu kompetenci.

"Co zdržuje ty opravy?" zeptal se jí.

Mrkla na svůj chronometr a v duchu rychle počítala. "Už by měli být skoro hotovi, s jemnou prací teda určitě."

"Tak proč jsi mi to neřekla?"

"Ještě mají co dělat, tím jsem si jistá, jinak by se ozvali. Hele, myslíš si snad, že bych zrovna já kryla Parkera?"

"Ne. Co jim ještě zbejvá?"

Vypukala otázka na své klávesnici. "Na palubě B a C jsme pořád slepí. Snímače byly zničeny a musí se kompletně vyměnit."

"Kašlu na palubu B a C. Vím, jak vypadají. Ještě něco?"

"Rezervní zdroj energie vybuchnul hned po přistání, pokud se pamatuješ."

"Ale hlavní motory jsou opraveny?" Přikývla. "Pak mě teda ta rezerva nezajímá. Můžem odstartovat i bez ní, vrátit se do hyper-spánku a konečně zas trochu cestovat místo toho tvrdnutí tady."

"Myslíš, že je to dobrý nápad? Chci říct, odstartovat s poškozeným sekundárním zdrojem?"

"Možná ne, ale já chci odsud pryč. Hned. Prošetřili jsme signál a kromě Kanea tady není koho zachraňovat. A si tady přistane nějaká řádně vybavená loď Společnosti, můžou si kolem toho vraku hrabat sami. My za to nejsme placení. Postupovali jsme podle předpisů. Teď už toho mám dost. Zvednem zadek z týhle díry."

Vrátili se ke svým úkolům na můstku. Kane a mrtvý vetřelec byli zapomenuti. Všechno bylo zapomenuto, všechno kromě startovací procedury. Osobní sváry a názory byly podřízeny přání dostat se do otevřeného, čistého vesmíru.

"Primární motory zapojeny," hlásil Ash, který se vrátil z ošetřovny na své stanoviště.

"Souhlasí," řekla Lambertová.

"Sekundární stále mimo provoz, pane." Ripleyová se mračila na purpurovou kontrolku na své konzole.

"Jo, já vím. Navigátorko, jsme připravený?"

Lambertová zkoumala svou obrazovku. "Návrat na orbitu propočítán a zanesen. Porovnávám pozici s rafinerií. Za vteřinku to bude. Už." Namačkala řadu tlačítek. Nad Dallasovou hlavou se rozkmitala čísla.

"To bude stačit. Dorovnáme to nahoře, jestli to bude zapotřebí. Připravte se na start."

Zahalen vířivým prachem začal Nostromo vibrovat. Rachot přehlušil vytí bouřky, lidmi stvořené hromobití se neslo přes kopce lávy a roztroušené kusy čediče.

"Připraveni," oznámila Ripleyová.

Dallas pohlédl na Ashe: "Jak se drží?"

Vědecký důstojník sledoval svůj počítač: "Všechno funguje, ale nemohu posoudit na jak dlouho."

"Aspoň tak dlouho, než se dostanem nahoru." Dallas zmáčkl interkom: "Parkere, jak jsme na tom dole? Zvládnem to bez hyper-pohonu?"

Dallas věděl, že kdyby nezvládli gravitaci při normálním pohonu, vždycky to ještě mohou přepnout na hyper. Ale jedna nebo dvě vteřiny hyper-pohonu by je vymrštily daleko za hranice téhle soustavy. To by znamenalo opět ji hledat a ztrácet drahocenný čas, než by se znovu spojili se svým nákladem. Ten drahocenný čas se měřil vzduchem. Minuty se rovnaly litrům. Nostromo mohl recyklovat jejich skrovnou zásobu kyslíku jen po určité době. Až by se jejich plíce začaly bouřit, museli by se vrátit do mrazáků, s rafinerií nebo bez ní.

Dallas pomyslel na tu vznášející se obří továrnu a představil si, jak dlouho by ji spláceli ze svých skromných platů.

Parkerova odpověď zněla nadějně, třebaže ne zrovna povzbudivě.

"Jo. Ale pamatuj na to, že je to jen fušeřina. Na pořádný vopravy potřebujem loděnice."

"Nerozpadne se?"

"Neměla by, dyž nás po cestě nahoru nechytanou nějaký turbulence. To by mohlo zničit další články... a to by byl konec, přátelé. To už by se vopravit nedalo."

"Takže pomalu, jo?" dodal Brett ze svého křesla ve strojovně.

"Slyším. Budem dávat pozor. Musíme dosáhnout nulový gravitace a pak půjdem na hyper až ke Slunci. Ty zatracený články pak můžou jít do hajzlu. Ale dokud nebudem nahoře, chraňte je třeba i vlastním tělem."

"Vynasnažíme se," řekl Parker.

"Rozumím. Můstek končí." Dallas se obrátil k dozorcímu důstojníkovi. Ripleyová nyní převzala Kaneovi povinnosti.

"Zvedni nás na sto metrů a zatahni vzpěry." Přesunul pozornost na svou vlastní konzolu. "Já ji udržím v klidu."

"Zvedám na sto." Ripleyová ovládla řízení. Hromobití venku zesílilo, jak se remorkér zvedal z vyprahlého, prachem zničeného povrchu. Loď se vznášela sto metrů nad zemí, prach pod ní chaoticky vířil. Sloupy podobné masivním nohám se úhledně zasouvaly do kovového břicha Nostroma.

Na můstku se ozvalo tiché klapnutí, potvrzující údaje počítače. "Vzpěry zataženy," ohlásila Ripleyová. "Zavírám štítý." Kovové pláty tiše sklouzly a zavřely otvory vzpěr, zanechávající částice prachu venku v cizí atmosféře.

"Hotovo," ozval se Ash.

"O.K., Ripleyová, Kane tady není; tak je to na tobě. Dostaň nás nahoru."

Pohnula s dvojitou pákou na konzole. Ohlušující rámus venku nebyl pro lidstvo žádnou chloubou. S nosem nahoru se Nostromo rozjel.

"Přidávám na plynů," řekla, s prsty na dodatečných klávesách. "A jedem."

Remorkér, mřící ke hvězdám rovnoměrně se zvyšující rychlostí, náhle poskočil. Silný vítr drásal jeho pevnou, slitinovou kůži, aniž by nějak ovlivňoval kurs lodi nebo její rychlost.

Lambertová soustředila pozornost na konkrétní měřič. "Jeden kilometr a stoupáme. Jsme na kursu, na oběžné dráze budeme za pět celých třicet dvě minuty." Jestli to ovšem vydržíme, pomyslela si.

"Zní to dobře," zamumlal Dallas s očima na své konzole, kde se dvě linie uspokojivě překrývaly. "Zapnout umělou gravitaci."

Lambertová otočila spínačem. Zdálo se, že loď zavravorala. Dallasův žaludek protestoval, když zmenšující se gravitace malého světa, který zanechávali pod sebou, byla nahrazena dobře známou přitažlivostí.

"Zapnuto," hlásila Lambertová, když se její vnitřnosti konečně ustálily.

Oči Ripleyové přeskakovaly z jedné obrazovky na druhou. Objevila se malá nesrovnalost a ona ji spěchala opravit.

"Tlakové údaje se odlišují. Měním vektor." Otočila pákou a s uspokojením sledovala, jak se kontrolní jehla plíží zpátky

na své místo. "Kompenzace účinná. Vyrovnaný tlak."

Dallas už pomalu věřil, že to zvládnou bez problémů, když v tom se můstek začal otřásat. Osobní majetek i rozčilená mysl posádky se rozletěly. Otřes ale po chvíli ustala další zatím nepřicházel.

"Zatraceně, co to bylo?" hlasitě se podívoval Dallas. V odpověď zapípal interkom.

"To si ty, Parkere?"

"Jo. Máme tady průser."

"Je to vážný?"

"Motor na pravoboku se přehřívá. Posuď to sám."

"Můžeš to spravit?"

"Děláš si srandu? Vypínám ho."

"Znovu kompenzuji nevyrovnanost tlaku," vážně hlásila Ripleyová.

"Nějak to podrž, dokud nedosáhnem nulovou gravitaci," řekl Dallas do mikrofonu.

"Co si myslíš, že tady asi děláme?" Interkom ztichnul.

I na můstku teď mohli slyšet změněný hukot strojů. Nikdo se nedíval na svého souseda v obavě, že v jeho očích uvidí odlesk svého strachu.

Třebaže zpomaleně, Nostromo si tvrdošijně razil cestu skrze vařící se mraky k rafinerii.

Jako opak relativního klidu můstku vládla ve strojovně horečná aktivita. Skrčený Brett v rouře se potil a přál si být někde úplně jinde.

"Našels to?" zeptal se Parker zvenčí.

"Jo. Myslím, že jo. Ty zasraný ventily sou zas plný prachu. Teď se přehřívá dvojka."

"Myslel sem, že sme to utěsnili."

"Já taky. Asi se to nějak dostalo skrz clonu. Ty zatracený mašiny sou moc citlivý."

"Nebyly postaveny na lety v prachovejch uragánech," připomněl Parker svému společníkovi. "Eště tak dvě minuty a sme z toho venku."

Můstek se zachvěl dalším otřesem. Pozornost všech se soustředila na konzoly. Dallas chtěl zavolat strojovnu, ale pak si to rozmyslel. Kdyby Parker měl co hlásit, už by to udělal.

No tak, no tak, naléhal tiše. Zvedni se už. Slíbil sám sobě, že jestli Parker a Brett udrží primární motory ještě pár minut, pomůže jim k těm prémie, kvůli kterým pořád dotírali. Údaje na jeho obrazovce ukázaly, že gravitační tah rychle slábne. Ještě minutu, prosil, rukou nevědomky hladě vedlejší stěnu. Ještě jednu zatracenou minutu.

S výbuchem vyletěl Nostromo z koruny mraků do vesmíru. O minutu a padesát sekund později spadl indikátor povrchové gravitace na Dallasově konzole na nulu.

Byl to signál pro neprofesionální, ale upřímné veselí na můstku.

"Zvládli jsme to." Ripleyová se vyčerpaně opírala o polstrované opěradlo svého křesla. "Do prdele, zvládli jsme to."

"Když sme po tom prvním otřesu začali ztrácet na rychlosti, nevěřil sem, že se nám to podaří," zachraptěl Dallas. "Už sem nás viděl rozplácnutý na nejbližším kopci. To samý bysme mohli udělat, kdybysme přešli na hyper a ztratili rafinerii."

"Nebylo třeba si dělat starosti." Lambertová se neusmívala. "Mohli jsme znovu přistát a zůstat tam. Pak by se ozývalo naše automatické vysílání o pomoc. Mohli bychom odpočívat v hyper-spánku, zatímco by nějaká jiná posádka byla vytržena ze spaní, aby přišla a zachránila nás."

Nezmiňuj se zatím o prémiech, říkal si Dallas. Překvapíš je, až se vzbudíte na oběžné dráze Země. Ale zatím zasluhovala dvojice strojníků přinejmenším slovní pochvalu.

"Dobrá práce, vy dva. Jak se drží?"

"Teďka, co sme venku z toho prachu, přede jak Jones." V reproduktoru to zapraskalo. Dallas se na okamžik zamračil, neschopen zvuk identifikovat. Pak mu došlo, že si Parker nejspíš bezděky otevřel pivo v dosahu mikrofonu.

"Bylo to jak procházka parkem," prohlašoval strojník pyšně. "Dyž my něco spravíme, tak je to spravený." Klokotavý zvuk vytvářel dojem, jako by se Parker potápěl.

"Jasně. Dobrá práce," ujistil ho Dallas. "Teď si odpočítejte. Zasloužíte si to. A... Parkere?"

"Jo."

"Až přiletíme k Zemi a spojíš se s kontrolou, drž to svoje pivo dál od mikrofonu." Klokot ustal.

Spokojený Dallas vypnul interkom a řekl do vzduchu: "Tak, vyzvednem si peníze a jdeme domů. Lambertová, zavez ji do garáže."

Uhel, pod kterým Nostromo stoupal, se zmenšil. Po několika minutách se ozvalo signální zařízení nad navigátorským stanovištěm.

"Tady je," informovala Lambertová své společníky. "Přesně tam, kde měla být."

"O.K." Dallas mačkal tlačítka. "Vyrovnat a připravit se na spojení." Přístroje hučely, jak remorkér uctivě vyladřoval svou pozici s horou plastu a kovu. Ripleyová přepnula ovladač a remorkér přibrzdil záď k tmavé masě rafinerie.

"Připraveni," řekla.

"Tak do toho." Dallas pozoroval konkrétní údaje s prsty na sadě červených tlačítek.

"Začínáme." Ripleyová sledovala dvě obrazovky najednou. "Vzdálenost se zmenšuje. Dvacet... patnáct... teď."

Stlačila spínač.

Dallas zmáčknul červené tlačítko. "Motory vypnutý, náraz vykompenzovanej. Loď stabilní. Zapnout hyperpohonnej uzávěr."

"Zapnuto," informovala ho Ripleyová. "Spojení dokončeno." Teď mohl Nostromo vyvinout dostatečně velké hyper-pohonné pole, které zahrnulo i rafinerii. Teď pocestuje s nimi, zahalena do tajemného, surrealistického jevu,

který umožňoval lidem a lodím pohybovat se rychleji než světlo.

"Kurs Země," rozkázal Dallas. "Odpal toho velkého, Ripleyová, a dostaň nás na světlo plus čtyři."

"S radostí."

"Kurs propočítán a zadán," řekla Lambertová o chvíli později. "Čas na cestu domů." Pak dodala sama pro sebe: "Kdo uteče, ten vyhraje."

Ripleyová se dotkla hlavní kontroly. Malý svět a cizí loď na něm uvězněná zmizely, jako by nikdy neexistovaly.

Nostromo se přiblížil rychlostí světla a brzy ji přesáhl. Kolem lodi a rafinérie se vytvořil efekt korony. Hvězdy před nimi zmodraly, ty vzadu se zbarvily dočervena.

Šest členů posádky s úlevou mířilo domů. Šest členů posádky a něco jménem Kane ...

17. Kane se probudil

Seděli kolem stolu v jídelně a upíjeli kávu, čaj nebo cokoli jiného, každý podle svého zvyku a chuti. Jejich uvolněné pózy odrážely stav mysli, donedávna napjatých jak sklo a dvojnásobně křehkých. Teď se nohy bezstarostně klátily přes opěradla a záda se pohodlně opírala o polštáře.

Lambertová na můstku ještě naposledy kontrolovala kurs, než si bude moci dovolit odpočinek. Ash dole v ošetřovně pozoroval Kanea. Výkonný důstojník a jeho stav byli hlavními náměty rozhovoru.

Parker se napil kouřícího čaje, zamlaskal a navrhl se svou typickou přímostí: "Nejlíp bude ho rovnou zmrazit. Tím tu zasranou nemoc uvězníme."

"Nevíme, jestli by zmrazení jeho stav vůbec nějak změnilo," odporoval Dallas. "Mohlo by ho dokonce zhoršit. To, co účinkuje na pozemský nemoc, by tu jeho mohlo posílit."

"Je to sakra ale lepší, než nedělat vůbec nic." Parker šermoval šálkem jako klackem. "A přesně to s ním zatím Automedik dělal – nic. Ať už je to, co chce, je to nad jeho schopnosti, přesně jak říkal Ash. Doktorský počítače sou naprogramovaný na nemoc z beztíže nebo polámaný kosti, ne něco takového. Že Kane potřebuje profesionální pomoc, je bez debat."

"A tu, jak si právě řekl, mu nemůžu poskytnout."

"Jo." Parker se ve svém křesle naklonil dopředu. "Přesně. Proto říkám – zmrazíme ho, dokud se nevrátíme domů a nějaký specialista na cizí choroby ho nebude moci prohlédnout."

"Jasně," dodal Brett.

Ripleyová podrážděně potřásla hlavou. "Cokoli on řekne, ty k tomu dodáš jasně, všimnul sis toho, Brette?"

Zašklebil se: "Jasně."

Otočila se k Parkerovi: "Co si o tom myslíš ty? Tvůj podřízený tě jen tak sleduje a říká jasně. Jako obyčejný papoušek."

Parker se otočil k svému parťákovi: "Jo. Vzpamatuj se. Co si myslíš, že si? Někakej papoušek?"

"Jasně."

"Dost už." Dallas svého komentáře vzápětí zalitoval. Trocha šaškování jim mohla udělat jen dobře a on jim to přerušil: Proč to udělal? Vztahy mezi členy remorkéru byly spíše neformální a rovnocenné, nebyla to hierarchie šéfů a podřízených. Tak proč si tak najednou hrál na kapitána?

Možná proto, že se ocitli v krizové situaci, která vyžadovala autoritu. Ta zodpovědnost mu stoupla do hlavy. Zasraná práce. Teď by raději zastával funkci Ripleyové nebo Parkera. Tu Parkerovu obzvlášť. Oba strojníci se mohli v klidu vrátit do své kabinky a kašlat na všechno, co se jich přímo netýkalo. Dokud lodní motory a systémy fungovaly, zodpovídali jen sami sobě.

Dallas zjistil, že ho rozhodování nijak zvlášť netěší. Možná proto velel starému remorkéru, namísto pravidelné linky. Nebo přesněji, možná si právě kvůli tomu nikdy nestěžoval. Jako kapitán remorkéru mohl většinu lodního času strávit v hyper-spánku, nedělat nic než jen snít a pak si vyzvednout plat. V hyper-spánku aspoň nemusel přinášet rozhodnutí.

Brzy, ujišťoval se. Brzy se budou moci vrátit do pohodlného soukromí svých kulek. Spustí se jehly a do žil jim vtečou uspávací drogy, které umrtví jejich mozky a oni pohodlně odplují, odplují do země, kde není třeba rozhodovat a kde je nemohou rušit nepříjemná překvapení přátelského vesmíru.

Jen co dopijí kávu.

"Kane bude muset do karantény," řekl nepřítomně, srkaje ze svého hrníčku.

"Jo, a my taky," Ripleyová při tom pomyšlení vypadala zničeně. Dalo se to pochopit. Pojedou celou tu cestu zpátky na Zem, jen aby strávili týdny v izolaci, dokud si lékaři nebudou jisti, že nikdo z nich není nakažen tím, co napadlo Kanea. Hlavou se jí honily vize zelené trávy pod nohama a modrého nebe. Viděla pláž a pitoreskní malé městečko na pobřeží Salvadoru. Bylo bolestné takové představy potlačit.

Oči se obrátily k nově příchozí. Lambertová vyhlížela unaveně a deprimovaně.

"Co tak trochu něčeho, co vám zkazí náladu?" zeptala se.

"Tak to vyklop." Dallas se pokusil duševně se připravit na to, co bude následovat. Věděl, že navigátorka zůstala na můstku, aby dokončila práci.

"Podle mých propočtů, na základě času vyplývaného na té nečekané odbočce, času na..."

"Zkrat' to," přerušil ji Dallas. "Víme, že sme odbočili, z kursu, abysme sledovali ten signál. Kdy budem na Zemi?"

Nalila si hrníček kávy, usedla do křesla a smutně řekla. "Za deset měsíců."

"Ježíši." Ripleyová civěla do svého šálku. Znovu se jí vybavily mraky a pláž a tráva a pak se změnilly v nedosažitelný modrozelený opar. Pravda, deset měsíců v hyper-spánku se příliš nelišilo od jednoho. Ale jejich mozky pracovaly jen s reálným časem. Ripleyová by raději uslyšela šest měsíců místo těch deseti.

Interkom se pípáním dožadoval pozornosti a Dallas jej tedy zapnul: "Co je, Ashi?"

"Přijď se hned podívat na Kanea." Požadavek byl vysloven velice naléhavým, ale přece jen váhavým tónem. Dallas se napřimil v křesle stejně jako všichni ostatní kolem stolu: "Nějaké změny v jeho stavu? Je to vážné?" "Bude jednodušší, když přijdeš a podíváš se na něj."

Ustaraně spěchali ke koridoru. Na opuštěném stole kouřila káva.

Dallasovu mysl zaplnily děsivé představy, jak spěchal do ošetrovny, následován zbytkem zvědavé posádky. Jaké hrůzné následky mohla ta cizí nemoc Kaneovi zanechat? Dallas si představoval hejno malých, šedých rukou, každá s jediným, vlhce se lesknoucím okem, lezoucí po zdech ošetrovny, nebo malomocnou plíseň, obalující hniající tělo nešťastného Kanea.

Dosáhli ošetrovny, těžce oddechující z úprku po chodbách a schodech. Po zdech nelezly žádné kopie vetřelce. Žádné houbovitě výhonky nezdobily tělo výkonného důstojníka. Ashova zpráva ani v nejmenším nevystihla změnu v Kaneově stavu.

Výkonný důstojník seděl na vyšetřovacím stole. Jeho oči byly otevřené a jasné, náležitě spolupracující s mozkem. Ty oči se teď obrátily, aby se podívaly na funici smečku.

"Kane?" Lambertová tomu nevěřila. "Jsi v pořádku?" Vypadal dobře, třebaže trochu mátožně. Jako by se nikdy nic nestalo.

"Nechceš něco?" zeptala se Ripleyová, když neodpověděl na dotaz Lambertové.

"Sucho v puse." Dallas si náhle vzpomněl, co mu Kane v tomto stavu připomínal: člověka probouzejícího se z amnézie.

Výkonný důstojník vypadal bděle a ve formě, ale zároveň zmateně bez zřejmého důvodu, jakoby se stále pokoušel zorganizovat svoje myšlenky. "Mohl bych dostat trochu vody?"

Ash rychle přiskočil k nádobě, naplnil plastový hrníček a podal ho Kaneovi. Ten jej vypil jedním lokem. Dallas si nepřítomně všiml, že koordinace svalů se zdá být normální. Pohyb ruky, zvedající se k ústům, byl veden instinktivně, bez přemýšlení.

Třebaže velmi uspokojivá, situace byla směšná. Něco mu přece musí být.

"Ještě," bylo Kaneovo jediné slovo, stále se choval jako člověk, který se naprosto ovládá. Ripleyová našla velkou nádobu, naplnila ji až po okraj a podala mu ji. Spolykal obsah jako někdo, kdo se toulal deset let po pouštích Piolinu, pak klesl na lůžko, ztěžka dýchaje.

"Jak se cítíš?" zeptal se Dallas.

"Hrozně. Co se mi stalo?"

"Ty se nepamatuješ?" řekl Ash.

No, pomyslel si Dallas s uspokojením, to přirovnání k amnézii bylo případnější, než jsem si myslel.

Kane sebou trochu trhnul, spíš pro křeč nepoužívaných svalů než pro co jiného, a zhluboka se nadechl. "Nepamatuji si vůbec nic. Stěží si vzpomínám na vlastní jméno."

"Jen tak pro záznam... a pro lékařskou zprávu," zeptal se Ash profesionálně, "jak se jmenuješ?"

"Kane. Thomas Kane."

"To je všechno, na co si vzpomínáš?"

"V této chvíli ano." Pohledem pomalu přejížděl po shluku zvědavých tváří. "Vás si pamatuji všechny, ale ne vaše jména."

"Však si vzpomeneš," ujišťoval ho Ash. "Nezapomněl jsi svoje jméno, ani naše obličeje. To je dobrý začátek. A známka toho, že tvoje ztráta paměti není úplná."

"Bolí tě něco?" Překvapivě to byl stoik Parker, kdo položil tuhle první citlivější otázku.

"Všechno. Cítím se, jako by do mě někdo mlátil klackem." Znovu se na stole posadil, spustil nohy a usmál se. "Bože; já mám hlad! Jak dlouho jsem byl mimo?"

Dallas stále s nevírou zíral na toho zdánlivě nedotčeného člověka. "Pár dní. Seš si jistě, že nemáš žádný vzpomínky na to, co se ti přihodilo?"

"Ne. Vůbec nic."

"Co je poslední věc, na kterou se pamatuješ?" otázala se Lambertová.

"Já nevím."

"Byl jsi s Dallasem a se mnou na průzkumu té divné planety. Pamatuješ si, co se tam stalo?"

Kaneovo čelo se svraštilo, jak se pokoušel prohlédnout mlhu, zatemňující jeho vzpomínky. Byl to bolestivý a nedokončený proces, opravdové vzpomínky zůstaly z dosahu.

"Jen nějaký hrozný sen o dušení. Kde jsme teď? Stále na té planetě?"

Ripleyová zavrtěla hlavou. "S radostí můžu říct, že ne. Jsme v hyperprostoru, na cestě domů."

"Chystáme se na návrat do mrazáků," dodal Brett. Jako všichni ostatní se těšil na bezmyšlenkové útočiště hyper-spánku. Těšil se na útěk od noční můry, která se na ně zavěsila.

Třebaže při pohledu na oživlého Kanea bylo ztěžko vyvolat si vzpomínky na horor s vetřelcem, kterého přinesl na palubu, ta bytost byla vystavena jejich pohledům ve skleněném kontejneru, zkamenělá a nehybná.

"Jsem pro celým srdcem," řekl pohotově Kane. "Cítím tím se tak mizerně a unaveně, že bych mohl upadnout do hyper-spánku i bez mrazáku." Divoce se rozhlížel po ošetrovně. "Právě teď ale umírám hlad. Chci nějaké jídlo, než tam půjdeme."

"Taky mám docela hlad." Parkerův žaludek neslušně zakručel. "Stačí, že se vracíme hladoví z hyper-spánku. Do něj bych šel rád s plným břichem. Člověk se pak líp probudí."

"Nemám námitek." Dallas cítil, že by bylo na místě to trochu oslat. Při nedostatku zásob na pořádný mejdan musí stačit i malá hostina. "Každěj uvítáme trochu jídla. Večeře před spaním..."

18. Narození nestvůry

K čaji a kávě na jídelním stole se přidaly talíře s jídlem a příbory. Jedli pomalu, jejich entuziasmus pramenil spíše z faktu, že je posádka zase pohromadě, než z chabé nabídky Šéfkuchaře.

Jediný Kane se lišil, polykaje obrovské dávky umělého masa a zeleniny. Už snědl dvě normální porce a začínal třetí, bez jakýchkoliv známek zpomalení. Kocour Jones se způsobně krmil z talíře uprostřed stolu, ignoruje ukázky nenažranosti svých lidských sousedů.

Kane vzhledl, mávl na ně lžicí a s plnou pusou promluvil: "První věc, kterou na Zemi udělám, bude, že si dám nějaké pořádné jídlo. Z toho umělého je mi už špatně. Ať si příručky Společnosti říkají co chtějí, je cítit recyklaci. Má takový zvláštní pach, který neodstraní žádné koření ani úprava."

"Už jsem jedl i horší," komentoval Parker zamysleně, "ale taky i lepší."

Lambertová se na strojníka zamračila s lžicí falešného steaků na půl cesty k ústům: "Na někoho, kdo to nerad, toho spolykáš jako před koncem světa."

"Ale mně to chutná," vysvětlil Parker nad dalším soustem.

"Opravdu?" Kane nepřestával jíst, ale hodil po Parkerovi pohledem, jako by si myslel, že to strojník nemá v hlavě v pořádku.

Parker se snažil, aby to neznělo defenzivně: "No, opravdu. Nějak mi to sedí."

"Tomu se nedivím," odvrknul Kane. "Víš přece, z čeho je to vyrobený."

"Jo, to vím," odpověděl Parker. "No a co? Teď je to potrava. Ty mi nemáš co říkat, když se tak láduješ."

"Já proto mám omluvu." Kane si strčil do pusy další obrovské sousto. "Umírám hladu." Podíval se kolem stolu. "Všichni z vás, jestli má amnézie nějaký vliv na apetýt?"

"Co apetýt." Dallas se kouknul na zbytky jídla na svém podnosu. "Po celou tu dobu v Automedikovi si dostával jen tekutiny. Sacharóza, dextróza a podobně tě můžou udržet při životě, ale moc tě nenasytí. Není divu, že umíráš hladu."

"Jo." Kane spolknul další sousto. "Je to skoro jako... jako..."

Zarazil se a zamračil, vypadal zmateně a trochu vylekaně.

Ripleyová se k němu naklonila. "Co je... co se děje? Něco s jídlem?"

"Ne... myslím, že ne. Chutná to dobře. Nemyslím, že..." Opět se zarazil uprostřed věty. Tvářil se napjatě a těžce oddechoval.

"Tak co je s tebou?" Otázala se ustaraná Lambertová.

"Já nevím." Znovu se mu zkrabatil obličej, vypadal jako boxer, který právě obdržel pořádnou ránu do břicha. "Mám křeče... stupňují se."

Nervózní obličej pozorovaly, jak se výkonný důstojník krčí ve zmatku a bolesti. Náhle silně a hluboce zařval a oběma rukama sevřel okraj stolu. Zběhaly mu články prstů a napjaly se šlachy na rukou. Celé tělo se nekontrolovatelně třásl, jakoby zimou, přestože v jídelně bylo příjemné teplo.

"Dýchej zhluboka, zkus se uklidnit," radil mu Ash, když nikdo jiný nepřišel s žádným návrhem.

Kane to zkusil. Hluboký nádech se proměnil ve výkřik.

"O bože, hrozně mě to bolí! Bolí! Bolí!" Vrávoravě se postavil, stále se třásl, jeho ruce se zarývaly do stolu, jakoby se bál jej pustit. "Ohhhh!"

"Co to je?" bezmocně volal Brett. "Co tě bolí? Něco v...?"

Odlesk agónie, který se v tom okamžiku objevil na Kaneově tváři, zarazil Brettovu otázku účinněji než jakýkoli výkřik. Pokusil se zvednout od stolu, ale bezúspěšně. Dopadl zpátky. Už své tělo nijak neovládal. Vypouklil oči a vypustil dlouhý, nervy drásající výskot. Rozléhal se jídelnou, neušetřil nikoho z přihlížejících a nekončil.

"Jeho tričko..." zamumlala Ripleyová, stejně ochromená jako Kane, i když z jiného důvodu. Ukazovala na jeho hrud'

Na Kaneově blůze se objevila červená skvrna. Rychle se rozšířila v nepravidelný, krvavý flek. V přeplněné místnosti se ozval dlouhý a ošklivý praskot. Tričko se roztrhlo jako meloun, jak se drobná hlavička velikostí lidské pěsti probíjela ven. Svíjela se a kroutila jako had. Malá lebka byla skoro samé zuby, ostré, s červenými skvrnami. Světla, mrtvolně bílá kůže se pomalu zabarvovala karmínově červeným slizem. Nebylo vidět žádné vnější orgány, dokonce ani oči. Smrdutý a žluklý zápach plnil nozdry posádky a nutil ke zvracení.

Kane nebyl jediný, kdo křičel. S výkřiky hrůzy a paniky se posádka instinktivně odtáhla od stolu. Dávno před nimi utíkal kocour. Se stáhnutým ocasem a naježenými chlupy dvěma ustrašenými skoky vyklidil stůl i místnost.

Křečovitá, ozubená lebka se vymrštila ven. Na okamžik to vypadalo, jakoby vykvétala z Kaneova torza. Hlavu a krk následovalo pevné, tlusté tělo, překryté stejným bílým masem. Drápotité ruce a nohy vystřelily ven s nečekanou rychlostí. Hlučně přistála na stole mezi jídlem a nádobím, táhnouc za sebou kousky Kaneových vnitřností. Tekutina a krev za ní nechávaly špinavou cestičku. Dallasovi připomínala krocana v řeznictví, se zuby v pahýlu krku.

Dřív, než se kdokoliv z nich mohl sebrat a zareagovat, vetřelec sjel ze stolu s rychlostí ještěrky a zmizel v koridoru.

Jídelnu zaplnily těžké vzdechy. Nikdo se nehýbal. Kane zůstal zhroucený ve svém křesle, se zakloněnou hlavou a ústy dokořán. Dallas byl za to vděčný. Znamenalo to, že on, ani nikdo jiný se nebude muset dívat Kaneovi do otevřených očí.

V hrudi výkonného důstojníka zela široká, rozedraná díra. Dokonce i z dálky Dallas viděl, jak byly vnitřní orgány odsunuty stranou, aniž by byly poškozeny, jen aby se udělalo místo pro tu stvůru. Na stole i na podlaze ležely poházené talíře. Většina zbytků jídla byla pokryta tenkou vrstvou krve.

"Ne, ne, ne, ne..." opakovala Lambertová stále dokola a tupě zírala na stůl.

"Co to bylo?" zamumlal Brett s pohledem přilepeným na Kaneovo tělo. "Co to proboha bylo?"

Parkerovi bylo zle, ani ho nenapadlo dobírat si Ripleyovou, která se od nich odvrátila a zvracela. "Celou dobu to v něm rostlo a on o tom ani nevěděl."

"Použilo ho to jako inkubátor," teoretizoval Ash.

"Tak, jak to na Zemi dělá určitý druh vos s pavouky. Nejdříve pavouka paralyzují a pak nakladou vajíčka do jeho těla. Když se larvy vyvinou, začnou se jím krmít..."

"Ježíšikriste!" zařvala Lambertová, probouzející se z transu, "můžeš už držet hubu?"

Ash vypadal ublíženě. "Jen jsem..." Pak zachytil Dallasův pohled, skoro neviditelně kývnul a změnil téma. "Je zřejmé, co se stalo."

"Ta tmavá skvrna na monitorech." Dallas se sebou nebyl příliš spokojen. Rád by věděl, jestli vypadá stejně tak otřeseně jako jeho společníci. "Takže to nebylo čočkama. Bylo to v něm. Proč nám to sondy neřekly?"

"Nebylo důvodu, nebylo proč mít podezření na něco takového," rychle objasnil Ash. "Když jsme mu dělali vnitřní monitorování, byla ta skvrna příliš malá, než abychom ji brali vážně. A vypadala jako poškození čoček. Vlastně, možná že to byl i flíček na čočkách."

"Nechápu, co tím chceš říct."

"Je možné, že v tomto stadiu ta věc vytváří pole, schopné blokovat záření sondy. Na rozdíl od prvotního tvaru té ruky, který se dal velmi snadno pozorovat. Známe i jiné bytosti schopné vytvářet podobná pole. Možná je to biologickým vybavením, o kterém nemáme ani potuchy, anebo jde o úmyslně vytvořenou ochranu, která by vyžadovala tak pokročilé přístroje, že bych o tom raději nevěděl."

"Činž chceš říct," shrnula Ripleyová a utírala si ústa ubrouskem, "že tady máme dalšího vetřelce. Nejspíš stejně nepřátelského a dvakrát tolik nebezpečného." Vyzývavě pohlédla na Ashe, ale tentokrát jí vědecký důstojník nemohl nebo nechtěl odporovat.

"Jo. A volně se pohybuje po lodi." Dallas jen nerad přistoupil ke Kaneovu tělu. Ostatní jej pomalu následovali. Tato prohlídka byla nutná, ať už ji shledávali jakkoliv nepříjemnou. Parker s Lambertovou si vyměnili výmluvný pohled, pak Lambertová s Ashem a tak dál celá posádka. Tam venku se na Nostroma tisknul obrovský a hrozivý vesmír, zatímco chodby vedoucí do přeplněné jídelny zaplňoval těžký, zralý zápach smrti...

Parker a Brett sešli po schodech ze servisní paluby nad nimi a přidali se k unavené a vystrašené skupině lovců.

"Nějaký stopy?" zeptal se Dallas shromáždění. "Nějaký zvláštní pachy, krev," na okamžik zaváhal a pak dokončil, "kousičky Kanea?"

"Nic," řekla mu Lambertová.

"Nic," ozval se Ash se zřejmým zklamáním.

Parker střepával prach ze svých paží. "Neviděl sem ani ř. Ví, jak se schovat."

"Taky sem nic neviděl," potvrdil Brett. "Neumím si představit, kam to mohlo zalízt. I když existují části lodě, kam by se to mohlo dostat a my ne. Ale nevěřím, že by něco mohlo přežít v některém tom topícím potrubí."

"Nezapomeň na okolí, v kterém jeho..." Dallas se podíval na Ashe, "jak bys nazval tu jeho první fázi?"

"Prelarvální. Ale je to jen slovo. Nedokážu si představit stupně jeho vývoje."

"Jo. No, nezapomínejme, v jakých podmínkách to žilo ve své první reinkarnaci. Víme, že je to dost odolný a pekelně přizpůsobivý. Nepřekvapilo by mě, kdybysme zjistili, že hnízdí na stropě reaktoru."

"Estli se tam dovopravdy dostal, tak se k němu nebudem moct přiblížit," poznamenal Parker.

"Pak nám nezbyvá než doufat, že utekl jiným směrem. Někam, kde ho můžeme následovat."

"Musíme ho najít." Výraz Ripleyové vyjadřoval všeobecné obavy.

"Proč se jednoduše nevrátíme do hyper-spánku?" navrhnul Brett. "Vpumpujem vzduch zpátky do tanků a udusíme ho."

"Především nevíme, jak dlouho tato forma může přežít bez vzduchu," nesouhlasila Ripleyová. "Možná dokonce žádný vzduch nepotřebuje. Viděli jsme jen tlamu, ne nozdry."

"Nic nemůže existovat bez nějakého druhu atmosféry," tvrdil Brett, ale jistota jej opouštěla.

Hodila po něm očima. "Vsadil bys na to svůj život?" Neodpověděl: "Kromě toho, byl by bez vzduchu jen krátce.

Možná dostává všechny plyny, které potřebuje, ze své... potravy. Budeme ležet v mrazících jako nějaká kuřata. Vzpomínáš, jak snadno se protavil průzorem Kaneovy přilby? Kdo ti zaručí, že tahle jeho verze neudělá to samé s mrazákama?"

Rezolutně zavrtěla hlavou: "V žádném případě mě nedostanete do hyper-spánku, dokud tu věc nenajdeme a nezabijeme."

"Ale nemůžeme ji přece zabít." Lambertová bezmocně dupla nohou.

"Co se týká vnitřního složení, je nejspíš identická s tou první verzí. Jestli na ni půjdeme s laserem, je schopná vylít nebo vystřikát kyselinu všude kolem sebe. Je o hodně větší; než byla ta ruka. Jestli vypouští tu samou tekutinu, mohla by vyžrat větší díru, než bychom byli schopni záplatovat. Všichni víte, jak je trup citlivý při nadsvětelné rychlosti. A to se ani nezmiňuji o důležitosti vedení v hlavním trupu."

"Zkurvysyn," zabručel Brett. "Jestli to nemůžem zabít, tak co s tím uděláme, až to najdem?"

"Nějak to musíme vystopovat, chytit a vyhodit z lodi," řekla Ripleyová. Pohlédla na Dallase, aby potvrdil její návrh.

Ten chvíli přemýšlel. "Nevidím jiné způsoby, než to zkusit."

"Jestli místo hledání budeme dál jen mluvit," řekl Ash, "pak už nebude příliš záležet na tom, co se rozhodneme udělat. Naše zásoby předpokládají, že mimo hyper-spánek strávíme jen nepatrný čas. Jsou přesně vymezené. Důrazně doporučuji, abychom ihned začali s organizovaným pátráním."

"Přesně," rychle souhlasila Ripleyová. "První věcí, kterou musíme udělat, je najít to."

"Ne," řekl Dallas. Jeho hlas měl zvláštní zabarvení. Všichni se na něj podívali. "Nejdřív musíme udělat něco jiného."

Hleděl dolů chodbou, kde se za dveřmi jídelny rýsovalo Kaneovo tělo.

Rozličné druhy zásob jim umožnily dát dohromady hrubý rubáš, který Parker z nedostatku nití spojil laserem. To

neformální, amatérské provedení je všechny trápilo, když se vraceli od hlavní vzduchové komory. Ale utěšovalo je vědomí, že udělali, co bylo v jejich silách.

Mohli tělo zmrazit pro důkladnější pohřeb na Zemi, ale průhledný povrch mrazáku by vystavil jejich očím Kaneovo vykuchané tělo, jakmile by ji otevřeli. Bylo lépe zbavit se ho tady, rychle a čistě, a zapomenout na něj, jak nejdříve to šlo. Vrátili se na svá stanoviště na můstku, ovzduší naplněné depresí bylo nedýchatelné. Dallas mrkl na obrazovku a nevrle ohlásil: "Vnitřní dveře uzavřeny."

Ripleyová to kývnutím potvrdila.

"Je komora stále pod tlakem?" Další kývnutí. Váhal, pohledem přejížděl z jednoho zasmušilého obličeje na druhý. Nikdo mu pohled neoplatil. "Chce někdo něco říct?"

Ovšem, nebylo co. Kane byl mrtvý. Žil a teď už není. Nikdo z posádky nebyl obzvláště dobrým řečníkem.

Jen Lambertová promluvila: "Skončíme s tím." Dallase napadlo, že to není zrovna povedený epitaf, ale nemohl myslet na nic jiného, než že ztrácí čas. Pokynul Ripleyové.

Ta sepnula kontakt. Vnější uzávěr vnitřní komory cvaknul. Vzduch, který tam zůstal, vymrštil tělo do prázdna.

Byl to milosrdně rychlý pohřeb (Dallas se nemohl přinutit myslet na to jako na, vyhození). Kaneův odchod byl lepší než jeho smrt. Taký mu poskytl výmluvu, aby poslal posádku uklízet ten chaos v jídelně.

"Zkontrolovala jsem zásoby," řekla jim Ripleyová. "S pomocí stimulantu bychom mohli vydržet asi tak týden. Možná o den víc, ale déle určitě ne."

"A co pak?" Brett se poškrábal na bradě.

"Pak zůstaneme bez potravy a kyslíku. Bez jídla to zvládneme, bez kyslíku ne. Ten poslední faktor nastoluje zajímavou otázku, jestli dokážeme přežít z nerecyklovaného odpadu."

Lambertová se při té nechutné vyhlídce ušklíbla. "Díky; myslím, že raději umřu."

"Dobrá." Dallas se pokusil o sebejistý tón. "Takže teď víme, na čem sme. Máme týden. To je hodně času. Víc než dost, aby se našel jeden malej vetřelec."

Brett se díval na podlahu. "Pořád si myslím, že bysme měli odčerpat vzduch. Mohlo by ho to zabít. Zdá se mi to jako nejbezpečnější způsob. Takhle se vyhneme přímému kontaktu. Nevíme přece, jaký zasraný zákeřnosti může mít tahle nová verze schovaný v rukávu."

"Už jsme to probrali, pamatuješ?" připomněla mu Ripleyová:

"Ale ta verze předpokládala, že dobu bez kyslíku strávíme v mrazákách. Co kdybysme si místo toho navlíkli skafandry a pak odčerpali vzduch? Kdybysme byli vzhůru, nemohl by se k nám přikrást."

"Tomu teda říkám perfektní nápad." Tón Lambertové naznačoval, že si myslí něco úplně jiného.

"Co je na tom špatného?"

"Ve skafandrech je vzduch na osmačtyřicet hodin a cesta domů nám bude trvat deset měsíců," vysvětlil Ash. "Jestli ta bytost vydrží bez vzduchu osmačtyřicet hodin, tak jsme tam, kde jsme byli, až na ztrátu dvoudenního kyslíkového času."

"Ale jinak je to perfektní nápad," řekla Lambertová. "No tak, Parkere, vymyslete si s Brettem něco lepšího."

Strojnici neměli v úmyslu se jen tak snadno vzdát svého návrhu. "Možná bysme nějakým způsobem mohli napojit skafandrový tanky na lodní. Brett a já sme docela slušní kutilové. Ty ventily nám dají zabrat, ale sem si jistě, že bysme to zvládli. To my sme vás dostali zpátky nahoru, víte?"

"Jasně, to je jen vaše zásluha." Ripleyová se ani nepokoušela zakrýt sarkasmus.

"Není to praktické," řekl Ash chápavě oběma mužům. "Vzpomínáte, jak jsme probírali možnost, že ta bytost může přežít i bez vzduchu? Tento problém je daleko složitější."

Nemůžeme být připoutáni k tankům pupečními šňůrami a zároveň nahánět tu bytost. I kdyby ten váš nápad fungoval, nezbyl by nám žádný vzduch na probuzení z hyper-spánku. Mrazáky by se otevřely automaticky... do vakua."

"A co dybysme zanechali nějaký vzkaz nebo signál, aby nás napumpovali čerstvým vzduchem, jakmile přistanem?" otázal se Parker.

Ash se tvářil pochybovačně: "Příliš riskantní. Především, naše vysílání by zachytili nejdříve tak minutu nebo dvě před přistáním. Aby se s námi záchranný tým setkal v okanzíku, kdy vyklouzneme z hyperprostoru, zvenčí se na nás napojil a načerpal do lodi kyslík, aniž by ji poškodil... ne, myslím, že to je nemožné."

A i kdyby nebylo, souhlasím v jedné důležité věci s Ripleyovou. Nemůžeme riskovat návrat do mrazáků, dokud nebudeme mít jistotu, že je ta bytost mrtvá anebo pod kontrolou. A nemůžeme se přesvědčit, že je mrtvá, když strávíme pár dní ve skafandrech a pak budeme utíkat do mrazáků."

Parker odfrkl: "Pořád si myslím, že je to dobrý nápad."

"A teď to hlavní," řekla netrpělivě Ripleyová. "Jak ho najdeme? Můžeme se pokusit ho zabít tuctem různých způsobů, ale teprve, až se dozvíme, kde je. S palubami B a C nemáme vizuální kontakt. Všechny obrazovky jsou pryč, pokud si vzpomínáte."

"Takže ho musíme vyhnat." Dallase překvapilo, jak bylo snadné pronést to hrůzné rozhodnutí. Když už to přišlo, tak se s tím smířil.

"Zní to rozumně," uznal Ash. "Ale snadněji se to řekne, než provede. Jaký navrhuješ postup?"

Dallas viděl, jak si přejí, aby nevyslovil nevyhnutelné. Ale jiný způsob nebyl. "Nebude to lehký. Je jen jedna cesta, jak si můžem bejt jistý, že ho neminem a že správně využijem vzduch. Musíme ho nahánět z kabiny do kabiny, z chodby do chodby."

"Možná bychom mohli dát dohromady něco jako přenosný mrazák," navrhla nesměle Ripleyová. "Zmrazit každou kabinu a chodbu a..." Zarazila se, když viděla Dallase, jak smutně vrtí hlavou. Odvrátila zrak. "Ne, že bych byla natolik vyplašená, víš. Jen se pokouším být praktická. Tak jako Parker, i já si myslím, že by nebylo špatné vyhnout se přímému

kontaktní."

"Zapomeň na to, Ripleyová." Dallas namířil palcem na sebe. "Já sem strachy celej posranej. Všichni sme. Nemáme ale čas smontovat něco tak složitýho. Ztratili jsme dost času, když sme nechali Automedika pomáhat Kaneovi. Teď si musíme pomoci sami. Koneckonců, proto sme na palubě, ne? Když stroje nemůžou zvládnout nějaký problém, pak je to naše práce.

A kromě toho, chci si dopřát to potěšení vidět, jak to malý monstrum vybuchne, až ho vystřelíme do vesmíru."

Nebyl to zrovna povzbudivý projev. Každopádně ne pro Dallas. Ale měl oživující účinek na posádku. Znovu se dokázali dívat jeden druhému do očí místo na stěny a na podlahu a ozvalo se i odhodlané mručení.

"Fajn," řekla Lambertová. "Vyhrabeme ho, ať se schovává, kde chce, a pak ho vypálíme z lodi. Ráda bych ale věděla, jak se dostaneme z bodu A do bodu C."

"Nějak ho chytíme do pasti." Hlavou Ripleyové se míhaly různé nápady, ale schopnost vetřelce krváčet kyselinu je všechny činila nepoužitelnými.

"Mohly by být i jiné substance než kov, který by nemohl protavit tak rychle," přemýšlel nahlas Brett, dokazuje, že jeho myšlenkové pochody se podobají těm Ripleyové. "Trylonovej drát, například. Kdybysme z toho udělali síť, mohli bysme ho chytit bez zranění. Možná by se tím necítil tak ohrožený jako třeba kovovou klecí." Rozhlédl se kolem. "Moh bych to dát dohromady, svěřím fakt rychle."

"Ten si snad myslí, že jde chytat motýly," posmívala se Lambertová.

"Jak bysme ho do té sítě dostali?" tiše se otázel Dallas.

Brett přemýšlel. "Musíme samozřejmě použít něco, co nezpůsobí krvácení. Nože nebo cokoliv podobného nepřichází v úvahu. To platí i pro pistole. Moh bych udělat sadu dlouhých kovových trubek s bateriemi uvnitř. Všecko, co potřebujem, je ve skladech. Zabralo by to jen pár hodin."

"Hole i sítě?"

"Jasně. Není na tom nic složitýho."

Lambertová už to dál nemohla snést: "Nejdříve motýli a teď klacky. Proč tady posloucháme toho blbce?"

Dallas si ten plán přehrával v hlavě, pokoušel se představit si jej. Vetřelec v koutě, hrozící zuby a drápy. Elektrický úder, dost silný na to, aby podráždil, ale zároveň neublížil. Dva ho dostávají do sítě a odvádějí jeho pozornost, zatímco ho ostatní táhnou do vzduchové komory. Vetřelec se možná přes tu síť propálí, ale možná taky ne. Další dvě sítě se připraví pro případ, kdyby to udělal.

Hodit ho v síti do komory, zamknout dveře a spustit nouzový systém. Sbohem, vetřelče, cestuj si někam na Arcturus. Sbohem, noční můro. Vítej, Země!

Připomněl si poslední jedovatý komentář Lambertové a řekl: "Posloucháme ho, protože tentokrát má možná pravdu..."

19. Strategie likvidace

Nostromo, nevšimavý k šílené aktivitě části svých cestujících a stejně tak lhostejný k rezignovanému vyčkávání těch druhých, pokračoval na své pouti k Zemi při několikanásobné rychlosti světla. Brett požadoval několik hodin na zhotovení sítě a elektrické hole, ale oba s Parkerem pracovali, jako by na to měli jen pár minut. Parker by si přál, aby ta práce bývala složitější. Zbylo by mu méně času na nervózní pokukování po římsách, skřinkách a tmavých chodbách. Mezitím neměl zbytek posádky nic na práci, jen vyčkávali na doplnění své výstroje. V mysli některých začala otázka Kam se ten vetřelec poděl? nahrazovat malá, lechtivá myšlenka Co asi ten vetřelec dělá?

Jen jeden člen posádky myslel na něco jiného. Zabýval se tím nápadem už nějakou chvíli. Teď měl dvě možnosti. Mohl ten problém prodiskutovat s celou posádkou, anebo s jeho původcem. Jestli si vybere to první a zjistí, že se mýlil, což si zoufale přál, mohlo by to nenapravitelně narušit jejich morálku. A už vůbec nemluvě o případném konfliktu mezi kapitánem a podřízeným.

Jestli se ale ukáže, že měl pravdu, ostatní na to brzy přijdou sami.

Ash seděl za centrální konzolou ošetrovny, zpovídal medicínský program počítače a tu a tam dostal i odpověď. Při Dallasově příchodu vzhledl, přátelsky se usmál a pak se vrátil ke své práci.

Dallas tiše postával vedle něj a očima přeskakoval z vědeckého důstojníka na občas nesrozumitelné údaje. Slověům, číslům a diagramům se dalo rozumět snadněji, než tomuto muži.

"Pracuješ nebo si hraješ?"

"Není čas na hraní," odpověděl Ash s vážnou tváří. Dotknul se tlačítka a na obrazovce se ukázal dlouhý seznam molekulárních řetězců určité hypotetické aminokyseliny. Dalším dotekem se vybrané řetězce začaly otáčet v trojrozměru.

"Vyškrabal jsem nějaké vzorky z té díry, kterou vetřelec udělal v palubě." Ukázal k malému kráteru napravo od lékařského stolu, kde to stvoření krvácelo.

"Řekl bych, že mám dost zbytků té kyseliny, abych se měl čeho chytit, myslím tím chemicky. Kdybych zjistil její strukturu, Matka by mohla být schopna navrhnout vzorec pro anulovací reagens. Pak by náš nový návštěvník mohl krváčet jak chce, v případě, kdybychom dokázali neutralizovat vytékající kyselinu, pak bychom ho dokázali zastřelit."

"Zní to skvěle," uznal Dallas, pozorně sleduje Ashe. "Jestli by to někdo na palubě dokázal, pak jedině ty."

Ash lhostejně pokrčil rameny: "Je to moje práce."

Uběhlo několik minut v tichosti. Ash neviděl žádný důvod pro pokračování konverzace. Dallas dál zkoumal informace a pak prohodil: "Chci si promluvit."

"Jakmile na něco narazím, okamžitě ti dám vědět," ujistil se Ash.

"To není to, o čem chci mluvit."

Ash se na něj zvědavě podíval a pak se vrátil k obrazovce, na které se objevil nový údaj. "Myslím, že nejdůležitější je

zjistit strukturu této kyseliny. Čekal jsem, že přijdeš. Promluvíme si později. Teď jsem příliš zaměstnaný."

Dallas chvíli otálel s odpovědí, pak řekl tiše a pevně: "To mě nezajímá. Chci si promluvit teď."

Ash zmáčkl pár tlačítek, díval se, jak data mizí z obrazovky, a pak vzhledl ke kapitánovi: "Pokouším se zachránit taky tvůj krk. Ale jestli je to tak důležité, prosím."

"Proč si nechal toho vetřelce v Kaneovi přežít?"

Vědecký důstojník se zamračil: "Nejsem si jist, jestli ti rozumím. Nikdo nenechal v nikom nic přežít. Prostě se to stalo." "Hovno."

Na Ashe to neudělalo žádný dojem. Suše řekl: "To je stěží rozumné ohodnocení situace."

"Dobře víš, o čem mluvím. Matka monitorovala Kanea. Tys kontroloval Matku. Tak to mělo bejt, protože pro to máš nejlepší kvalifikaci. Musela mít nějakou představu o tom, co se děje."

"Podívej, viděl jsi tu černou skvrnu na monitorech stejně jako já."

"Čekáš, že ti budu věřit, že Automedik neměl dost energie, aby se skrz ni dostal?"

"To není otázka energie, ale délky vln. Vetřelec měl schopnost neutralizovat vlny sond, použité Automedikem. Už jsme probrali jak a proč to mohl udělat."

"Předpokládejme, že ti uvěřím, že je vetřelec schopnej vyvinout ochranný pole proti sondování... říkám, předpokládejme... Matka by mohla i jiným způsobem zjistit, co se stalo. Než byl zabit, Kane si stěžoval, že umírá hlady. Prokázal to za jídelním stolem. Není důvod pro jeho fantastickou chuť očividnej?"

"A je?"

"Ten novej vetřelec se přiživil na Kaneově zásobě proteinů, živin a tělesného tuku, aby vytvořil vlastní tělo. Nemohl tak vyrůst jen ze vzduchu."

"Souhlasím. To je zřejmé."

"Tenhle druh metabolický aktivity by vyvolal odpovídající údaje na měřidlech Automedika, počínaje jednoduchým váhovým úbytkem a dalšíma věcmi."

"Co se týče úbytku na váze," odpověděl Ash klidně, "žádné takové údaje by se neobjevily. Kaneova váha by se jednoduše přeměnila ve vetřelcovu. Sondy Automedika by ji zaregistrovaly jako Kaneovu. A jaké další věci jsi měl na mysli?"

Dallas se pokoušel nedat najevo svou podrážděnost, ale příliš se mu to nedařilo. "To nevím, nemůže to říct konkrétně. Jsem jen pilot. Lékařské analýzy nejsou mým oborem."

"Ne," řekl Ash významně, "jsou mým."

"Taky ale nejsem naprostej idiot," odseknut Dallas. "Možná neznám ty správná slova, abych vyjádřil svoje myšlenky, ale nejsem slepej. Vidím, co se děje."

Ash založil ruce, odstrčil se od konzoly a upřeně zíral na Dallase. "Co přesně se mi pokoušíš říci?"

Dallas odhodlaně spustil: "Chceš, aby ten vetřelec zůstal naživu a to natolik, žes ho nechal zabít Kanea. Předpokládám, že k tomu musíš mít důvod. Znáš tě jen krátce, Ashi, ale zatím jsi nikdy neudělal nic bezdůvodně. Nevěřím, že bys s tím začal teď."

"Říkáš, že mám důvod pro tuhle předpokládanou šílenost, ze které mě obviňuješ. Uveď aspoň jeden."

"Hele, oba pracujem pro tu samou Společnost." Zněl svůj přístup. Když nezabralo obviňování, pokusí se zahrát na Ashův soucit. Dallase napadlo, že v tuto chvíli v ošetřovně možná vypadá trochu paranoicky. Bylo snadné hodit ten problém na někoho, koho by zvládnul, jako například Ashe, místo na někoho, koho by nezvládnul, jako třeba vetřelce. Ne. Ash byl podivín, ale nechoval se jako vrah.

"Jen chci vědět," dokončil úpěnlivě, "co se děje."

Vědecký důstojník spustil paže a chvíli hleděl na konzolu, než odpověděl: "Nevím, o čem to sakra mluvíš. A také mě nezajímají tvoje nářky. Ten vetřelec je nebezpečná forma života. V mnoha věcech obdivuhodná, to ano, připouštím. Jako vědec jej shledávám fascinujícím. Ale po tom všem, co udělal, nechci, aby zůstal naživu o nic víc než ty."

"Určitě?"

"Ano, určitě." Znělo to znechuceně.

"Kdybys nebyl poslední dobou pod takovým tlakem, věděl bys to. Zapomeň na to. Jako já."

"Jo." Dallas se prudce otočil, vyšel otevřenými dveřmi a zamířil do chodby vedoucí na můstek. Ash jej sledoval, jak odchází, dlouho a ustaraně. Pak obrátil svou pozornost k trpělivým, srozumitelnějším přístrojům.

Moc pracuji, říkal si Dallas a v hlavě mu bušilo. Ash se nejspíš nemýlil, je pod příliš velkým tlakem. Pravda byla, že měl na starosti všechno, ne jen vetřelce. Jak dlouho ještě bude schopen nést tohle duševní břímě? Jak dlouho to ještě má zkoušet? Je jenom pilot.

Kane by byl lepší kapitán, pomyslel si. Kane snášel tenhle druh starostí snadněji, nikdy si je nenechal přerůst přes hlavu. Ale Kane tady nebyl, aby mu pomohl.

Zmáčkl interkom na chodbě. Hlas odpověděl okamžitě.

"Strojovna."

"Tady Dallas. Jak vám to, chlapi, jde?"

Parkerův hlas zněl neutrálně: "De to."

"Do prdele, nebud' vtipnej! Chci to vědět přesně!"

"Hej, klídek, Dallasi. Pane. Pracujem, jak nejrychlejc můžem. Brett ale nedokáže spojovat ty obvody rychlejc. Až se potkáme s tou věcí, chcete se jí postavit jen s kovovou trubkou nebo s pár set voltama?"

"Omlouvám se." Myslel to vážně. "Udělejte, co můžete."

"Děláme to pro všechny. Strojovna končí." Interkom ohluchl.

To bylo úplně zbytečné, řekl si vztekle. A taky trapné. Jestli se nedokáže ovládat on, tak jak to může čekat od

ostatních?

Ted' neměl náladu se s nikým hádat. Ne po té zneklidňující a bezvýsledné diskusi s Ashem. Stále si ještě musí rozmyslet, jestli jeho obvinění byla pravdivá nebo jestli byl za úplného blbce. Vzhledem k nepřítomnosti motivu se obával spíš toho druhého. Jestli Ash lhal, pak to dělal dokonale. Dallas nikdy nepotkal člověka, který by tak ovládal svoje emoce.

Na Nostromu bylo jen jediné místo, kde si Dallas mohl užít pocitu soukromí a naprostého bezpečí. Takové náhradní lůno. Zamířil ke koridoru B, ne tolik zamyšlený, aby opomenul neustále vyhlížet malé, lživé pohyby ve tmavých zákoutích. Ale nic se neukázalo.

Konečně došel k místu, kde se trup lodi nepatrně klenul ven. Byly tam malé dveře. Zmáčkl spínač a čekal, až se otevřou. Dveře záchranného člunu byly dokořán. Byl příliš malý na to, aby měl vzduchovou komoru. Kapitán se vyšplhal dovnitř a usednul.

Položil ruku na další červené tlačítko na ovládacím panelu člunu, pak ji odsunul, aniž by je zmáčknul. Otevřené dveře koridoru už určitě zaregistrovali na můstku. To neznepokojí nikoho, kdo by si toho povšimnul, ale zavření vlastních dveří záchranného člunu by mohlo. Takže je nechal otevřené, s nepatrným, ale příjemným pocitem vzdálenosti od Nostroma a jeho hrůz a nejistot...

Znovu kontroloval zbývající kyslík v naději, že by nějaké nezaznamenané kouzlo mohlo přidat ještě jednu nulu nelítostnému číslu na měřiči. Zatímco čekal, až počítač dokončí svou práci, klesla poslední číslice z devítky na osmičku. Ve vchodových dveřích náhle cosi zadunělo, otočil se a s úlevou si oddechnut, když uviděl Parkera a Brett.

Parker shodil na podlahu náruč kovových trubek. Každá měřila v průměru asi dva lidské palce. Dutě zazvonily. Zbraním se příliš nepodobaly. Brett ze sebe odmotal několik metrů sítě a tvářil se přitom velice spokojeně.

"Tady to je. Všecko zkontrolovaný a připravený."

Dallas kývnul: "Zavolám ostatní." Spojoval se s můstkem a pak, čekaje na zbytek posádky, si krátil čas pochybovačným prohlížením té kovové sbírky. Jako poslední se dostavil Ash, měl z nich nejdelší cestu.

"To budeme nahánět tu věc s tímhle?" Lambertová ukázala na trubky, její tón nenechával nikoho na pochybách, co si myslí o jejich účinnosti.

"Dej jim šanci," řekl Dallas. "Každý si vezme jednu." Stoupli si do řady a Brett jim rozdělil zbraně. Byly dlouhé asi metr a půl. Na jednom zakulaceném konci měly zabudovány přístroje a neohrabaný držák. Ash mávnul svou tyčí jako šavlí a pak ji potěškával v ruce. Nevážila příliš mnoho, což ho potěšilo. Potřeboval něco, co mohl rychle dostat mezi sebe a vetřelce, který dokázal plivat kyselinu a bůhví co ještě. Ta pálka v ruce mu dodával primitivní a nelogický, ale přece jen příjemný pocit.

"Do každý sem dal přenosnou nabíječku nula-tři-tři," řekl Brett. "Ty baterie sou schopný dát pořádnou ránu. Nemusí se dobíjet, když nebudete mačkat tlačítko nějak příliš dlouho a tím myslím fakt dlouho." Ukázal na ovládač své vlastní trubky. "Takže se je nebojte použít. Celá ta horní část a ještě kousek je úplně odizolovanej. Kdybyste se dotknuli zapnutý trubky, tak by vás to hezky rychle přinutilo ji pustit, ale to je všechno. Vevnitř je další supervodivá tyč, v tý je obsažena většina náboje. Z ní jde skoro všechna energie na druhý konec. Takže si dávejte zatraceně pozor, abyste na něj nešáhli."

"Co kdybys nám to předvedl?" zeptala se Ripleyová.

"Jo, jasně." Strojník se koncem své tyče dotknut vedení na protější zdi. Vyskočila modrá jiskra, ozval se hlasitý, uspokojivý praskot a zavanula slabá vůně ozonu. Brett se usmál.

"Ty vaše už sou vyzkoušený. Všechny fungujou. Máte tam hodně štávy."

"Můžem nějak regulovat voltáž?" otázal se Dallas. Parker zavrtěl hlavou. "Pokusili sme se to naladit na pořádnou pecku, ublíží, ale nezabije. Nevíme vo tý přišerce vůbec nic a stejně sme na takový fajnovosti, jako je regulátor proudu, neměli čas. Každá z těch tyčí má stejnej, nezměnitelnej náboj. Nejsme kouzelníci; víš?"

"To je poprvé, co tě slyším něco takového přiznat," řekla Ripleyová. Parker se na ni kysele podíval.

"Toho malýho bastarda to ale nezraní, pokud jeho nervovej systém není o hodně citlivější než náš," ujistil je Brett.

"Sme si tím docela jistý. Jeho rodič byl menší a pořádně odolnej." Zvedl trubku, vypadal přitom jako starověký gladiátor, vcházející do arény. "Jen ho to trochu podráždí. Ovšem, jestli čirou náhodou toho drobečka zabijem, tak mi to srdce nezlomí."

"Možná, že to bude fungovat," připustila Lambertová. "Takže, první problém je vyřešen. A co druhý – najít ho?"

"O to jsem se postaral." Všichni se překvapeně otočili k Ashovi, který svíral malý přístroj velikosti komunikátoru. Ash se ale díval jenom na Dallase. Neschopen setkat se s pohledem vědeckého důstojníka, Dallas soustředil svou pozornost na maličký přístroj.

"Vzhledem k tomu, že je nutné najít tu bytost co nejrychleji, tak jsem si i já trochu zakutil. Brett a Parker odvedli obdivuhodnou práci ve výrobě manipulačních prostředků. Tady je prostředek pro nalezení."

"Přenosný lokátor?" Ripleyová obdivovala složitý strojek. Vypadal spíše jako z továrny než jako něco, co se narychlo spíchlo ve vědecké laboratoři obchodního remorkéru.

Ash krátce přikývnul: "Musíte jej naladit na vyhledávání pohybujícího se objektu. Nemá příliš velký dosah, ale když se dostanete na určitou vzdálenost, začne pípat a zvuk se zesiluje proporcionálně se zmenšující se vzdáleností cíle."

Ripleyová vzala lokátor z jeho rukou, obrátila ho a zkoumala profesionálním okem. "Jak se zaměřuje. Jak rozlišíme vetřelce a lovce?"

"Dvěma způsoby," vysvětloval Ash hrdě. "Jak už jsem se zmínil, jeho dosah je krátký. Toto by mohlo být považováno za nedostatek, ale v tomto případě je to pro nás předností, protože dovoluje dvěma skupinám pátrat blízko sebe, aniž by s lokátory navzájem zaregistrovaly:

Co je ale důležitější, obsahuje citlivý monitor hustoty vzduchu. Ten zachytí jakýkoliv pohyblivý objekt. Podle údajů je schopen určit, kterým směrem se objekt pohybuje. Jen ho napřáhnete před sebe.

Není to ani zdaleka tak rafinovaný nástroj, jak bych si přál, ale je to to nejlepší, co jsem v tak krátkém čase mohl vytvořit."

"Je to perfektní, Ashi," musel uznat Dallas. Převzal nabídnutý lokátor od Ripleyové. "To by mělo bohatě stačit. Kolik si jich udělal?" Místo odpovědi mu Ash položil do dlaně další přístroj.

"To znamená, že můžeme pracovat ve dvou týmech. Dobrá. Nemám pro vás žádný zvláštní instrukce. Všichni víte, co dělat, stejně dobře jako já. Ten, kdo ho první najde, ho chytí do sítě, dostane do přetlakové komory a odpálí směrem ven tak rychle, jak to jen půjde. Nevadí, jestli při tom odstřelí i vnější dveře komory. Prostě budem chodit ven ve skafandrech, když to bude nutné."

Zamířil k chodbě, pak se ale zastavil, otočil a hleděl do místnosti, přeplyněné přístroji. Zdálo se takřka nemožné, že by něco mohlo nepozorovaně vklouznout dovnitř, ale jestli má být prohlídka dokonalá, tak nesmějí dělat výjimky.

"Pro začátek se ujistíme, že je čistý můstek." Parker držel jeden z lokátorů. Zapnul jej a kroužil s ním po můstku, soustředěn na malou obrazovku na jeho konci.

"Šest bodů," prohlásil, když skončil. "Všechny na místech, kde stojíme my. Zdá se, že tady to máme čistý... jestli ta zatracená věc funguje."

Ashe tím neurazil. "Funguje. Právě se to prokázalo."

20. Lov

Rozdělili si zbývající výbavu. Dallas si prohlédl čekající muže a ženy. "Všichni připraveni?" Ozvalo se několik tichých ne a všichni se usmáli. Kaneův hrozný skon už v jejich paměti poněkud vyblednul. Tentokrát byli na vetřelce připraveni a taky, jak doufali, vhodně vyzbrojeni.

"Frekvence na všech palubách jsou otevřeny." Dallas se vydal do chodby. "Budem v neustálém spojení. Ash a já půjdeme s Lambertovou a s jedním lokátorem. Brett a Parker budou druhý tým. Ripleyová, ty si vem další lokátor. Jestli se dostanete tý bytosti na stopu, vaší prioritou je chytit ji a dostat do komory. V druhý řadě to oznámíte další skupině. Jdem na to."

Opustili můstek.

Chodby paluby se nikdy předtím nezdály tak tiché a tmavé. Dallas je znal jako své boty, ale vědomí, že se v rozích a skladech může skrývat něco smrtícího, jej nutilo opatrně našlapovat tam, kde by jindy kráčel se zavřenýma očima. Rozsvítily všechna světla, ale koridory to příliš nerozjasnilo. Byla to jen pomocná světla pro příležitostné použití. Proč plýtvat energií na osvětlení každého rohu plavidla, když posádka trávila v bdělém stavu tak málo času? Světla bylo jen tolik, aby vystačilo při startu a přistání a při občasně pohotovosti během letu. Dallas cítil vděk za svítlny, které měli, ale nepřestával toužit po reflektorech, které neměli.

Lambertová se držela blízko Dallase, nesla druhý konec sítě. Pavučina se táhla z jedné strany koridoru na druhou.

Sevřel svůj konec pevněji a ostře za něj zatáhnul. Otočila se k němu s rozšířenýma očima. Pak se uvolnila, kývla na něj a obrátila svou pozornost zpátky ke koridoru. Sníla, vklouzla do nějakého druhu auto-hypnózy, hlavou se jí honily hrozné představy a ona úplně zapomněla na síť ve své ruce. Měla by raději pátrat v rozích a výklencích lodi než ve své představitosti. Do tváře se jí vrátil pohotovostní výraz a Dallas se znovu soustředil na blížící se zatáčku koridoru.

Ash kráčel hned za nimi s očima na obrazovce lokátoru. Pomalu jím pohyboval ze strany na stranu, sonduje ode zdi ke zdi. Přístroj mlčel, kromě okamžiků, kdy jej vědecký důstojník natočil příliš vlevo nebo vpravo a zachytil Lambertovou a Dallase. To se pak hlasitě rozpípal, dokud jej Ash neumlčel zmáčknutím tlačítka.

Zastavili u spirály schodiště. Lambertová se naklonila a zavolala: "Máte něco, tam dole? Tady je úplně vymeteno!"

Brett a Parker trochu povolili stisk sítě, když se Ripleyová zastavila, prověřila lokátor a zakřičela nahoru: "Tady taky nic!"

Lambertová a Dallas pokračovali, následováni Ashem. Upřeně zírali na blížící se zatáčku. Neměli je příliš v lásce.

Poskytovaly místa k úkrytu. Když některou prošli a nenašli nic než další prázdný koridor, Lambertová se cítila, jako by našla Svatý Grál.

Lokátor v ruce Ripleyové ztěžknul, když na jeho malé obrazovce náhle zablikalo červené světélko. Viděla, jak se jehla stupnice zachvěla. Byla si jistá, že se zachvěla jehla a ne její ruka. Pak jehla ukázala definitivní odklon, odsunujíc se jen o vlásek od nuly na indikátoru.

Než promluvila; přesvědčila se, že lokátor nezachytil Parkera ani Bretta. "Stůjte. Něco mám." Popošla o pár kroků dopředu.

Jehla poskočila přes celý indikátor, znovu se objevilo červené světélko a tentokrát nezhaslo. Zastavila a hleděla na něj, ale neobjevil se žádný náznak pohybu, kromě drobných odchylek ve směru, odkud přicházelo.

Brett a Parker civěli do koridoru a zkoumali stěny, strop a podlahu. Každý si dobře pamatoval, jak ten první vetřelec, třebaže mrtvý, spadl na Ripleyovou. Vsadili by se, že tahle verze taky dokáže šplhat. Takže pozorovali strop stejně pečlivě jako palubu.

"Odkud to přichází?" zeptal se tiše Brett. Ripleyová se mračila na lokátor. Jehla začala náhle poskakovat. Pokud to nemělo schopnost procházet zdmi, tak ta jehla nezaměřila nic živého. Pevně s lokátorem zatřásla, ale on se choval dál stejně bizarně. Červené světélko nezmizelo.

"Nevím. Ten stroj nefunguje. Jehla poskakuje jako šílená."

Brett kopnul do sítě a zanařádal. "Do prdele! Poruchy si nemůžeme dovolit! Nakopu Ashovi..."

"Počkej," naléhala. Otočila přístroj. Jehla se okamžitě uklidnila. "Funguje. Jen to zmatkuje. Nebo spíš já zmatkuju. Signál je někde pod námi." Podívali se dolů na nohy. Nic neprorazilo palubou, aby zaútočilo.

"To je paluba C," zabručel Parker. "Ta je jen pro údržbu. V tom bordelu se bude těžko hledat."

"Chceš se na ni vykašlat?"

Díval se na ni, tentokrát beze vzteku: "To není vtipný."

"Ne, není," souhlasila kajícně. "Jdi první. Vy dva znáte tu palubu lépe než já."

Parker a Brett, opatrně napínající síť mezi sebou, zamířili dolů po nepoužívaném schodišti. Paluba C byla špatně osvětlená, dokonce i podle měřítek Nostroma. Zastavili na konci schodů, aby se jejich oči přizpůsobily šeru.

Ripleyová se náhodně dotkla stěny a s odporem ruku odtáhla. Byla pokryta hustým, lepkavým slizem. Staré mazadlo, pomyslela si. Kdyby inspekce našla nějakou cestovní loď v podobném stavu, okamžitě by ji vyřadila z provozu. Ale kvůli Nostromu se s tím nikdo neobtěžoval. Mazadlo nemohlo napáchat žádné větší škody. Co byla trocha nepořádku pro posádku remorkeru?

Slíbila si, že až dokončí tuhle cestu, požádá o transfer na cestovní loď, anebo dá výpověď. Věděla, že si tenhle slib dala nejmiň tucetkrát. Teď jej ale dodrží.

Namířila lokátorem do nitra koridoru. Nic. Když se otočila druhým směrem, červené světélko znovu zablikalo.

Fluoreskující jehla jasně poskakovala.

"O.K. Jdeme." Vykročila s důvěrou v malou jehlu, protože věděla, že Ash odvedl dobrou práci, protože přístroj zatím nezklamal a také proto, že neměla na vybranou.

"Brzy se koridor rozdvojí," upozornil ji Brett. Uběhlo několik minut. Koridor se proměnil na dva menší. S napřaženým lokátorem vešla do pravé odbočky. Červené světélko se počalo ztrácet. Vrátila se a zamířila doleva. "Tudy."

V téhle části lodi byla ještě větší tma. Padaly na ně hluboké stíny a oni se začali dusit navzdory faktu, že nikdo, kdo prošel tréninkem pro hluboký vesmír, prokazatelně nebyl klaustrofobik. Jejich kroky zvonily na kovové palubě, tlumily se jen při přecházení mělkých kaluží.

"Dallas by měl požádat vo inspekci," zamumlal Parker znechuceně. "Ta prohlásí čtyřicet procent lodi za nepoužitelný a Společnost bude muset zaplatit vyčištění."

Ripleyová zavrtěla hlavou a skepticky na něj pohlédla: "Vsadíš se? Pro Společnost bude jednodušší a levnější, když si koupí inspektora."

Parker se snažil zakrýt své zklamání. Zkrachoval další z jeho zdánlivě brilantních nápadů. Nejhorší na tom bylo, že logika Ripleyové neměla slabinu. Jeho nelibost a obdiv vůči ní rostly úměrně jedno s druhým.

"Když už mluvíme o opravě a čištění lodi," pokračovala, "co je s tím světlem? Řekla jsem, že tuhle část lodi příliš neznám, ale tady si člověk nevidí ani na špičku nosu. Myslela jsem, že jste ten dvanáctý modul opravili. Měli bychom mít lepší osvětlení, dokonce i tady dole."

"Ale my sme ho opravili," protestoval Brett.

Parker se pohnul, aby prohlédnut blížký panel. "Napájecí systém asi šetří. Některý z vokruhů nedostávají pravidelně proud, víš. Bylo dost těžký obnovit přívod energie, bez spálení všech vodičů na lodi. Když bude to tuhýho, poškozený systém vomezi přívod energie, aby předešly přetížení. Tenhlecten se právě přehřívá. Můžem ho spravit." Dotknut se spínače na panelu a provedl pár drobných úprav. Světla v koridoru se rozjasnila.

Pokračovali dál, až se náhle Ripleyová zastavila a zvedla varovně ruku: "Stůjte."

Parker skoro upadnul, jak se pokoušel poslechnout, a Brett se málem zamotal do sítě. Nikoho ani nenapadlo se zasmát.

"Jsmě blízko?" zašeptal Parker tázavě a zoufale se snažil proniknout temnotu před nimi.

Ripleyová porovnávala údaje na indikátoru s jehlou s rozsvícenou obrazovkou lokátoru: "Podle tohoto asi tak patnáct metrů."

Parker a Brett zesílili sevření sítě i bez příkazu. Ripleyová nadzvedla tyč a zapnula ji. Pomalu kráčela dopředu, v jedné ruce tyč, ve druhé lokátor. Bylo takřka nemožné představit si lidi, kteří by nadělali méně hluku než Ripleyová, Parker a Brett v tom koridoru. Dokonce ztlumili i své plíce, které až dosud hlasitě oddechovaly.

Ušli pět metrů, pak deset. Sval na levém stehnu Ripleyové sebou začal bolestivě cukat. Ignorovala jej. Pokračovali, vzdálenost mezi nimi a údajem na lokátoru se nevyhnutelně zmenšovala.

Teď už postupovala drobnými krůčky, připravena odskočit dozadu, jakmile nějaký fragment tmy prokáže náznak pohybu. Lokátor, jehož zvukový signál byl vypnutý, ji donutil zastavit se po patnácti metrech a dvaceti centimetrech. Světlo bylo stále slabé, ale stačilo to, aby viděli, že se y tom smradlavém koridoru nic neschovává.

Pomalou kroužíc lokátorem, pokoušela se sledovat zároveň jeho i vzdálenější konec chodby. Jehla pravidelně poskakovala. Ripleyová zvedla hlavu a všimla si malých dvířek ve stěně. Byla trochu pootevřená.

Parker a Brett zpozorovali, kam se soustředila její pozornost. Rozestavili se, aby pokryli co nejvíce prostoru před dvířky. Ripleyová kývla, když byli připraveni, a pokusila se setřást pot, tekoucí po jejím obličejí. Zhluboka se nadechla a položila lokátor na podlahu. Volnou rukou uchopila kliku dvířek. Byla studená a vlhká v její už beztak mokré dlaní.

Zvedla tyč, zmáčkla knoflík na rukojeti, přitiskla se ke zdi a strčila kovovou trubku do skříňky. Koridorem se rozlehl hlasitý jekot. Ze skříňky vyrazila malá bytost, celá jedno velké, lesknoucí se oko a vytažený dráp. Úhledně přistála uprostřed sítě a dvojice strojníků se ji zoufale snažila zabalit do co nejvíce vrstev.

"Drž, drž!" volal Parker vítězně. "Dostali sme toho malýho bastarda, dostali...!"

Ripleyová zírala do sítě. Projela jí vlna zklamání. Vypnula tyč a znovu pozvedla lokátor.

"Do prdele," zamumlala unaveně. "Uklidněte se, vy dva. Koukněte na to."

Parker upustil síť ve stejném okamžiku jako Brett. Když uviděli, co chytili, dali se do sakrování. Ze sítě vystřelil značně otrávený kocour a s prskáním a syčením zmizel v koridoru dříve, než jej Ripleyová mohla zastavit.

"Ne, ne," vykřikla, ale už bylo pozdě. "Nenechte ho utéct!"

Slabý odlesk oranžové srsti zmizel ve tmě.

"Jo, máš pravdu," souhlasil Parker. "Měli sme ho zabít. Teď se nám znova zachytí na lokátor."

Ripleyová na něj ostře pohlédla, ale mlčela. Pak se otočila k Brettovi, který neměl tak vražedné sklony. "Běž ho chytit. Později se rozhodneme, co s ním, ale zatím bude lépe mít ho u sebe nebo v kleci, aby nemohl mást ten přístroj... nebo nás."

Brett přikývl: "Jasně."

Otočil se a odklusal chodbou za kocourem. Ripleyová a Parker pomalu pokračovali opačným směrem, Ripleyová se pokoušela držet zároveň lokátor a tyč a pomáhat Parkerovi se sítí.

Otevřené dveře vedly do rozlehlého skladu s vybavením. Brett se naposledy rozhlédl chodbou nahoru i dolů, ale po kocourovi ani stopy. Na druhou stranu, napěchovaná místnost byla pro kočku plná ideálních schovávaček. Jestli nebude vevnitř, tak se vrátí k ostatním, rozhodnul se. Teď už by mohla být na kterémkoliv místě lodi. Ale sklad s vybavením byl logický cíl útěku.

Uvnitř svítilo světlo, ale ne o moc jasněji než v koridoru. Brett ignoroval řady náhradních součástek, nedbale poházené kontejnery a špinavé nářadí. Světélkující nápisy prozrazovaly obsah.

Napadlo ho, že jeho dva společníci už budou nejspíš z doslechu. To pomyšlení jej znervóznilo. Čím dřív se mu ten zatracený kocour dostane do ruky, tím líp.

"Jones... pocem, čičiči. Kocourku. Pod' k Brettovi, čičinko." Natáhnul se, aby nahlédl do tmavé štěrbině mezi dvěma přepravkami. Bylo tam prázdné. Zvednul se a utřel si pot z očí. "Sakra, Jonesi," tiše zaklel, "kde se schovááš, do prdele?"

Z hloubky skladu se ozvalo zaškrábání. Následoval tichý vrískot, nepochybně kočičího původu. S úlevou si oddychnul a vydal se tím směrem.

Ripleyová se zastavila a unaveně hleděla na obrazovku lokátoru. Červené světélko zmizelo, jehla spočívala na nule a pipání se už delší dobu neozývalo. Jak na ni tak zírala, jehla se jedenkrát zachvěla a opět znehybněla.

"Nic tu není," řekla svému zbylému průvodci. "Jestli tady vůbec kdy něco bylo, kromě Jonese." Podívala se na Parkera.

"Očekávám návrhy."

"Pudem zpátky. Aspoň pomůžem Brettovi dohonit toho blbýho kocoura."

"Nech Jonese na pokoji." Ripleyová automaticky zvíře bránila. "Je vyplašený jako my všichni."

Otočili se a zamířili zpátky do páchnoucího koridoru. Ripleyová nechala pro každý případ zapnutý lokátor.

Brett si razil cestu přes hromady vybavení., Dál už to nešlo. Podpěry a nosníky pro superstrukturu Nostroma kolem něj vytvářely spletitou změť kovu.

Už to začal vzdávat, když znovu uslyšel známý vrískot. Obešel kovový nosník a spatřil dvě malé, žluté oči, svítící do tmy. Na okamžik zaváhal. Jones byl asi tak stejně velký jako ta věc, co vybuchla z Kaneovi hrudi. Další zamňoukání mu dodalo odvahy. Jen obyčejná kočka domácí mohla vydávat takové zvuky.

Probojoval se ještě o kousek dopředu, shýbnul se, aby se vyhnul trámu, a vtom zachytil odlesk srsti a vousů: Jones.

"Pocem, kočičko... sem rád, že tě vidím, ty chlupatej, malej parchante." Sáhnul po kocourovi. Ten na něj výhrůžně zapraskal a stáhnul se hlouběji do rohu. "No tak, Jonesi. Pod' k Brettovi. Není čas na legrácky."

Něco ne zas tak úplně mohutného jako trám, který podešel, sáhlo dolů. Klesalo to v naprosté tichosti a vyvolávalo pocit obrovské, nachystané síly. Roztažené prsty stiskly, pak se úplně omotaly kolem strojníkovy krku a zaklesly do sebe. Brett zaječel a oběma rukama si reflexivně sáhnul po krku. Vzhledem k výsledku, který to přineslo, mohly ty prsty být klidně přivařené. Ta ruka jej zvedla. Bezmocně se klátil ve vzduchu. Jones pod nimi vzal nohy na ramena.

Kocour vystřelil kolem Ripleyové a Parkera, kteří právě dorazili. Vpadli do skladu bez přemýšlení. Za okamžik stáli tam, kde před chvílí viděli Brettovy kopající nohy. Hleděli vzhůru do tmy a tam spatřili, jak jsou ty nohy a torzo taženy nahoru. Nad bezmocným tělem strojníka se rýsoval slabý obrys čehosi podobného člověku, ale člověk to určitě nebyl. Bylo to cosi obrovského a hrozného. Na zlomek sekundy se světlo odrazilo od oka, které bylo příliš velké i pro tuhle hlavu. Pak vetřelec a strojník zmizeli v hořejších částech Nostroma.

"Ježíši," zašeptal Parker.

"Vyrostl." Ripleyová tupě znala na svou trubku a porovnávala ji s tou obrovskou masou nad nimi. "Vyrostl rychle.

Celou dobu jsme naháněli něco jako je Jones a on se změnil v tohle." Náhle si uvědomila nedostatek prostoru, tmu a rozměrné přepravky, které se tlačily kolem nich, početné uličky mezi kontejnery a tlustými nosníky z kovu.

"Proč tady stojíme? Může se vrátit." Zvedla tyč; uvědomujíc si, jak nepatrný účinek by měla na bytost takových rozměrů.

Prchali ze skladiště. Jakkoliv se snažili, vzpomínka na ten poslední, mizející vrískot zůstávala s nimi, vypálená do jejich mozku. Parker znal Brettů dlouhou dobu, ale ten konečný křik jej donutil utíkat stejně rychle jako Ripleyovou ...

21. Prioritní zbraň – Plamenomety

Bylo jen málo sebedůvěry v obličejích těch, kteří se setkali v jídelně tentokrát. Žádný se to nepokoušel skrýt, nejméně pak Ripleyová a Parker. Poté co viděli, čemu budou muset čelit, jim příliš odvahy nezbývalo.

Dallas studoval právě vytištěný plán Nostroma. Parker postával u dveří a čas od času vrhl nervózní pohled do koridoru.

"Ať to bylo, co chtělo," řekl strojník do ticha, "je to pořádně velký. Vrhlo se to na něj jako obrovskéj zsranej netopejř."

Dallas zvedl oči od nákresu: "Seš si absolutně jistej, že odtáhl Brettů do ventilátoru?"

"Zmizel v jednom z těch chladících potrubí." Ripleyová si jednou rukou škrábala hřbet druhé. "Jsem si jistá, že jsem ho

viděla zalézt dovnitř. Každopádně, jiná cesta tam nebyla."

"Vo tom nepochybujte," dodal Parker. "Pohybuje se ve větracích šachtách. Proto sme ho nezachytili na lokátorech."

"Větrací šachty." Dallas vypadal přesvědčeně. "To dává smysl. Jones dělá to samý." Lambertová si hrála se svou kávou, prstem míchala černou tekutinu. "Brett možná ještě žije."

"To v žádném případě." Ripleyová nebyla fatalista, snažila se být logická. "Vytáhlo ho to nahoru jako hadrovou panenku."

"Co s ním vůbec chce dělat?" chtěla vědět Lambertová. "Proč ho vzal s sebou, místo aby ho rovnou zabil?"

"Možná potřebuje inkubátor, tak jako ta první forma použila Kanea," navrhnul Ash.

"Nebo potravu," řekla úzkostlivě Ripleyová. Zachvěla se.

Lambertová odložila svou kávu. "Každopádně, z vetřelcova pohledu má dva za sebou a pět před sebou."

Parker otáčel v rukou svou tyč znovu a znovu a teď se obrátil a silně jí mrštil o zeď. Odrazila se, spadla na podlahu a párkrát zazvonila, než zůstala ležet.

"Myslím, že bysme toho hnusného bastarda měli vod prásknout laserem a pak se uvidí."

Dallas se pokoušel o soucitný tón: "Vím, jak ti je, Parkere. Všichni jsme měli Bretta rádi. Ale musíme si zachovat chladnou hlavu. Jestli je ta bytost tak obrovská, jak jste říkali, tak má dost kyseliny, aby vypálila do lodi díru o velikosti týchle kabiny. A to se ani nezmiňuju o tom, co by to udělalo s obvody a potrubím vedoucím skrz paluby. V žádném případě nesmíme podstoupit takový riziko. Ještě ne."

"Eště ne?" Parkerův pocit bezmoci zmínil většinu jeho vzteku. "Když nepočítám Bretta, kolik nás má eště umřít, aby sis uvědomil, že to je jedinej způsob, jak tuhle věc zvládnout?"

"Stejně by to nefungovalo, Parkere."

Strojník se otočil k Ashovi a zamračil se: "Co tím chceš říct?"

"Chci říct, že bys musel zasáhnout první ranou nějaký vitální orgán. Podle tvého popisu je ta bytost teď stejně tak rychlá, jako je silná a obrovská. Předpokládám, že má stejnou schopnost uzdravování jako ta ruka. To znamená, že bys ji musel namíste zabít, jinak by bylo po tobě."

Nejen, že by to bylo náročné, i kdyby tvůj soupeř byl jen obyčejný člověk, ale s tímto vetřelcem by to bylo skoro nemožné, protože nemáme arci ponětí, jaké jsou jeho vitální funkce. Nechápeš to?" Snažil se být stejně chápavý jako Dallas. Každý věděl, jak blízcí si oba strojníci byli.

"Neumíš si představit, co by se stalo? Předpokládejme, že by se některým z nás povedlo postavit se té bytosti na otevřeném místě, kde bychom ji měli jasně na mušce, což je velice nepravděpodobné. Vypálili bychom na ni, řekněme, půltuctukrát, než by nás roztrhala na cucky. Všech šest ran by se zahojilo dostatečně rychle, aby ji to zachovalo při životě, ale ne tak rychle, aby nám kyselina, kterou vykrvácí, nevyžrala početné díry v lodi. Mohlo by to třeba spálit obvody, které zajišťují zásobování kyslíkem, nebo přerušit energii pro osvětlení lodi."

Podle toho, co o něm víme, by to mohl být celkem pravděpodobný scénář. A výsledek? Ztratili bychom další lidi a riskovali nebezpečné poškození lodi."

Parker neodpověděl, tvářil se mrzutě. Konečně zamumlal: "Tak co, k čertu, budeme dělat?"

"Jedinej plán, kterej má šanci na úspěch, je ten původní," řekl mu Dallas. Ukázal na nákres. "Zjistíme, v který je šachtě, pak ho dostanem do přetlakový komory a odpálíme do vesmíru."

"Dostanem?" Parker se dutě zasmál. "Říkám ti, ten zkurvysyn je obrovskej!" Opovržlivě plivnul na svou zkroucenou tyč. "S tímhleť tu věc nikam nedostanem."

"Pro tentokrát má pravdu," řekla Ripleyová. "Musíme to dostat do komory. Ale jak?"

Pohled Ripleyové cestoval po skupince lidí. "Myslím, že je čas, aby nám vědecká sekce zařídila schůzku s naším návštěvníkem. Máš nějaké nápady, Ashi?"

Vědecký důstojník uvažoval: "No, zdá se, že je dobře přizpůsoben okysličené atmosféře. Možná to má co dělat s jeho obdivuhodně rychlým růstem v tomto stádiu."

"V tomto stádiu?" opakovala Lambertová. "Chceš říct, že by se mohl proměnit v něco dalšího?"

Ash rozhodl rukama: "Víme o něm tak málo! Musíme být připraveni na všechno. Už prošel třemi metamorfózami: z vajíčka do tvaru ruky, z ruky do toho, co vyšlo z Kanea, a z toho do obrovské dvounohé formy. Nemáme důvod věřit, že tato forma je konečným stupněm ve vývojovém řetězci." Odmlčel se a dodal: "Příští forma by snadno mohla být ještě větší a silnější."

"To je povzbudivé," zabručela Ripleyová. "Co ještě?"

"Kromě atmosféry si také velmi přizpůsobil svůj jídelníček. Takže víme, že může existovat při různorodé potravě a rozdílném atmosférickém složení, případně i bez atmosféry, po neurčité časové období."

Prakticky jediná věc, o které nic nevíme, je jeho schopnost zvládat drastické změny teploty. Na palubě Nostroma je příjemné teplo. Vzhledem k drsnému podnebí světa, kde jsme jej našli, myslím, že logicky můžeme vyloučit velký chlad jako potenciální vyhrůžku, i když to vejce v tomto mohlo být odolnější než jeho nynější forma. Takové případy známe."

"Dobrá," řekla Ripleyová, "tak co s tou teplotou? Co se stane, když ji zvýšíme?"

"Stojí to za pokus," odpověděl Ash. "Nemůžeme zvednout teplotu na celé lodi ze stejného důvodu, pro který nemůžeme vypumpovat z lodi veškerý vzduch. Krátký kyslíkový čas našich Skafandrů, omezená schopnost pohybu, bezmocnost v případě zmrazení atd. Ale většina živých bytostí se bojí ohně. Není nutné rozpálit celou loď."

"Mohli bychom natáhnout vysokonapětové dráty přes pár koridorů a vylákat ho tam. To by ho pěkně osmažilo," navrhovala Lambertová.

"Tady nemáme co do činění se zvířetem. A i kdyby," řekl jí Ash, "tento exemplář je velice chytrý. Nenechá se slepě vehnal na drát nebo cokoli jiného, co blokuje tak zřejmou cestu, jakou je koridor. Už to prokázal tím, že si pro svůj přesun vybral místo chodeb větrací šachty."

Krom toho, určité primitivní organismy, například žralok, jsou citlivé na elektrické pole."

"Možná může zachytit elektrická pole, vytvářená našimi těly," řekla Ripleyová sklíčeně. "Možná nás tak sleduje."

Parker vyhlížel nevěřicně. "Nevsadil bych se, že nespolehá na svoje voči. Jestli to vůbec byly voči."

"Nebyly," řekla Ripleyová.

"Bytost tak obdařená zdroji nejspíše používá při stopování více smyslů," dodal Ash.

"Stejně se mi ten nápad s drátama nelíbil." Parkerův obličej zrudnul. "Nerad chodím kolem horký kaše. Až ho vyrazíme z komory, chci u toho být. Chci ho vidět umřít." Chvilí mlčel a pak už méně emocionálně dodal: "Chci ho slyšet řvát tak jako Brett."

Jak dlouho by trvalo dát dohromady tři nebo čtyři plamenomety?" chtěl vědět Dallas.

"Dej mi dvacet minut. Základní jednotky už máme, ve skladu. Je to jen otázka modifikace na ruční ovládání."

"Můžeš je udělat dostatečně silný? Nechcem se dostat do takové situace, jakou nám popsal Ash v případě použití laseru. Chceme něco, co ho odrovná na celý čáře."

"Neměj starosti," Parkerův hlas byl jako led. "Seřídím je tak, že všechno, čeho se dotknou, v momentě uvaří."

"No, zdá se to být naše nejlepší šance." Kapitán se podíval kolem stolu. "Má někdo lepší nápad?" Neměl.

"Dobrá." Dallas se odstrčil od stolu a vstal. "Až bude Parker hotovej s těma plamenometama, začneme odsud a pak cestou zpátky na palubu C do skladu, kde to dostalo Brett. Odtud se ho pokusíme vystopovat."

Parker zněl skepticky: "Zmizelo to ve větracích šachtách. Bude peklo ho tam následovat. Nejsem žádná vopice."

Podíval se výhrůžně na Ripleyovou, ale ta se zdržela komentáře.

"To budeš radši vysedávat tady a čekat, až si pro tebe přijde?" zeptal se Dallas. "Čím dřív ho donutíme k defenzívě, tím líp pro nás."

"Mám připomínku," poznamenala Ripleyová. "A to?"

"Nevíme, jestli vůbec kdy byl v defenzívě." Jejich oči se setkaly...

Plamenomety byly neohrabanější než elektrické tyče a vyhlížely méně účinně. Ale tyče fungovaly tak, jak měly a Parker je ujišťoval, že plamenomety budou taky. Tentokrát se neodvažoval demonstrace, protože, jak jim vysvětlil, ty plamenomety byly dost silné na to, aby sežehly palubu.

Fakt, že svěřoval svůj život těm nástrojům, byl dostatečný důkaz pro každého kromě Ripleyové. Začala nedůvěřovat všemu a všem. Vždycky byla trochu paranoická a předešlé zážitky to jen umocnily. Začínala mít stejné starosti se svou myslí jako s vetřelcem.

Ovšem, jakmile bude ten vetřelec vystopován a zabit, její duševní problémy pominou. Nebo ne?

Hlouček podrážděných lidí si opatrně razil cestu z jídelny k palubě B. Mířili k dalšímu schodišti, když oba lokátory začaly divoce pípat. Ash a Ripleyová je rychle ztlumili. Následovali chvějící se jehly jen asi tucet metrů, než uslyšeli jiný, hlasitější zvuk: trhání kovu.

"Klid." Dallas zvedl svůj plamenomet a zamířil do rohu koridoru. Rámus pokračoval, teď už zřetelněji. Věděl, odkud pochází. "Spižírna," zašeptal k ostatním. "Je vevnitř."

"Poslouchejte," zamumlala Lambertová s hrůzou. "Ježíši, ten musí být velký."

"Jo a pořádně," souhlasil tiše Parker. "Já sem ho viděl, víš? Velkej a silnej. Nesl Brett jako..." Zarazil se uprostřed věty, myšlenka na Brett mu vzala veškerou chuť ke konverzaci.

Dallas zamířil ústí svého plamenometu. "Z druhý strany je otvor větráku. Tudy se tam dostal." Pohlédl na Parkera.

"Jseš si jistej, že tyhle věci fungujou?"

"Je to moje výroba, ne?"

"To je to, co nám dělá starosti," řekla Ripleyová. Postoupili ke komoře. Rachot neustával. Když se rozmístili kolem, Dallas se podíval na Parkera a pak na kliku dveří. Strojník po ní neochotně hmátnul. Dallas, stojící o pár kroků za ním, si připravil plamenomet.

"Ted'!"

Parker trhnutím dveře otevřel a uskočil z cesty. Dallas zmáčkl spoušť neskladné zbraně. Vchod spižírny zaplnil překvapivě široký, oranžový plamen. Všichni se odtáhli od sálajícího žáru. Dallas se posunul rychle dopředu, ignoruje žhavé jazyky, které mu spalovaly hrdlo, a znovu vystřelil. Pak ještě jednou. Ted' už překročil zvýšený práh a musel se otočit, aby mohl střílet i do stran.

Strávili několik nervózních minut čekající, až se nitro spižírny ochladí natolik, aby mohli vejít dovnitř. I pak bylo horko uvnitř natolik intenzivní, že museli opatrně našlapovat, aby se nedotkli rozžhavených boxů nebo stěn.

Spižírna byla naprosto zničená. Co vetřelec začal, Dallasův plamenomet dokončil. Hluboké černé šmouhy na zdech byly svědectvím soustředěné síly ohně. Úzkému prostoru vévodil zápach zuhelnatělé umělé potraviny v roztavených obalech. I přes škody způsobené plamenometem ne všechno bylo ve spižírně zničeno. Kolem – nedotčeny plameny – ležely důkazy vetřelcovy činnosti. Na podlaze se kupily balíky nejrůznějších velikostí, otevřeny způsobem a prostředky, jaké jejich výrobci nikdy nepředpokládali.

Obaly z tvrdých kovů, plechovky (nazývali je tak z tradice a ne kvůli jejich metalurgickému mejkapu) byly rozpuleny jako pomeranče. Podle toho, co viděli, nenechal vetřelec plamenometu příliš práce.

S připravenými lokátory a zbraněmi vykročili mezi trosky. Do očí jim stoupal štiplavý kouř.

Ale pečlivá prohlídka všech větších hromádek poničených zásob jim vytoužený objev nepřinesla.

Protože veškeré jídlo, uskladněné na palubě Nostroma bylo umělé a mělo stejné složení, jediné případně nalezené kosti by patřily vetřelci. Ale to, co se nejvíce podobalo kostem, byly železné spony z několika větších kontejnerů.

Ripleyová s Lambertovou se chtěly opřít o zed', ale pak jim došlo, že by neměly. Byla stále žhavá. "Nedostali jsme ho," zašeptala Ripleyová zklamaně.

"Tak kde, sakra, je?" zeptala se Lambertová. "Tady."

Všichni se obrátili k Dallasovi, stojícímu u zadní stěny za roztavenou hromadou černého plastu. Ukazoval plamenometem na zeď: "Zmizel tudy."

Přistoupili blíž k němu a uviděli, že ukazuje na větrací otvor. Ochranná mříž, která jej normálně zakrývala, teď ležela rozlámaná na zemi.

Dallas si sundal z opasku svítilnu a namířil paprskem do šachty. Uviděli jen hladký, do dálky se táhnoucí kov. Když kapitán promluvil, zněl jeho hlas vzrušeně.

"Je načase, abysme si odpočinuli."

"O čem to mluvíš?" zeptala se Lambertová.

Podíval se na ně. "Nechápete? Mohlo by to být pro nás plus. Tahle šachta končí v hlavní přetlakové komoře. Je jen jeden další otvor dost široký, aby se to skrz něj mohlo dostat, a ten můžem zajistit. Pak ho plamenometama dostanem do komory a vystřelíme do vesmíru."

"Jo." Hlas Lambertové naznačoval, že nesdílí kapitánovo nadšení pro tento plán. "Bude to jednoduché. Všechno, co má člověk udělat, je vplazit se za ním do šachty, a hledat jej v té tmě dokud mu nepohlédne přímo do očí a pak se modlit, aby se bál ohně."

Dallasův úsměv povadl. "Ten lidskej faktor tomu trošku ubírá na jednoduchosti, že? Ale mělo by to fungovat, jestli se bojí ohně. To je to nejlepší, co můžem udělat. Takhle ho nebudeme muset zahánět do kouta a doufat, že ho plameny včas zabijou. Může dál ustupovat... rovnou do připravený komory."

"To je všechno velice pěkné," souhlasila Lambertová. "Problém je: kdo půjde za ním?"

Dallas si prohlížel skupinu. Hledal kandidáta na tu smrtonosnou hru na honěnou. Ash byl neklidnější ze všech, ale Dallas ještě nepohrbil pochybnosti, které o něm měl. Každopádně, Ashův projekt nalézt anulátor té kyseliny ho vyřazoval z kandidátky.

Lambertová zaujala pevnou pózu, ale právě ona měla nejbližší ze všech ke zhroutení. A Ripleyová, ta by byla dobrá až do chvíle konfrontace. Nebyl si jist, jestli by to zvládla. Asi ano... ale, mohl si dovolit riskovat její život?

Parker... Parker se vždycky tvářil jako drsný zkurvysyn. Pořád si stěžoval, ale když musel odvést nějakou práci, tak ji odvedl a dobře. Dosvědčovaly to tyče i plamenomety. Kromě toho, vetřelec odnesl jeho nejlepšího přítele. A znal všechny manýry toho plamenometu.

"Tak co, Parkere, vždyckys chtěl celej podíl na prémiech."

"Jo?" Strojníkův hlas zněl opatrně.

"Vlez do šachty."

"Proč já?"

Dallas mu chtěl vysvětlit pár důvodů, pak se rozhodl to zjednodušit. "Jen chci vidět, jak si ten celej podíl vyděláš, to je všechno."

Parker zavrtěl hlavou a odstoupil o krok. "V žádným případě. Můžeš mít můj podíl. Můžeš mít celej můj plat za tuhle cestu." Trhnul hlavou k otvoru. "Já tam nejdu."

"Půjdu já." Dallas pohlédl na Ripleyovou. Hlásila se dobrovolně. Zvláštní ženská. Vždycky ji podceňoval. Všichni ji podceňovali.

"Zapomeň na to."

"Proč?" Vypadala naštvane.

"Jo, proč?" přidal se Parker. "Jestli tam chce, tak proč ji nenechat?"

"Protože to říkám," vysvětlil. Podíval se na ni a spatřil směs nelibostí a zmatku. Nechápala, proč ji odmítl. No, nevadí. Jednoho dne jí to možná vysvětlí. Jestli to dokáže vysvětlit sám sobě.

"Ty se postarej o přetlakovou komoru," nařídil jí. "Ashi, ty zůstaň tady a dávej pozor na tenhle konec, pro případ, že se nějak dostane za mě nebo přes mě. Parkere, ty a Lambertová se postarejte o ten boční východ, o kterým sem mluvil."

Všichni jej odměnili rozdílně chápavými pohledy. Bylo jim jasné, kdo do té šachty půjde.

Ripleyová s funěním dosáhla přetlakové komory. Krátký pohled na lokátor ji oznámil, že v okolí se nic nehýbe. Dotkla se červeného tlačítka vedle sebe. Sekci zaplnil tichý hukot. Masivní dveře komory se odsunuly stranou. Když hučení ustalo, zmáčkla interkom.

"Komora na pravoboku připravena."

Parker a Lambertová se dostali do koridoru určeného Dallasem a čekali. Nad jejich hlavami se objevil nevinně vyhlížející otvor šachty, zakrytý mříží.

"Tudy vyjde, jestli si vybere tuhle cestu," poznamenal Parker. Lambertová kývla a oznámila do interkomu, že jsou na místě. Dallas ve spížírně vyslechl obě hlášení. Položil pár otázek, poslechl si odpovědi a vypnul interkom. Ash mu podal plamenomet. Dallas si seřídil ústí a vypálil několik krátkých dávek.

"Stále funguje. Parker je dokonce ještě lepší kutil, než si myslí." Všiml si výrazu Ashovy tváře: "Něco se děje?"

"Je to tvoje rozhodnutí. Není na mně, abych je posuzoval."

"Jseš vědeckej důstojník. Jen do toho."

"Tohle nijak nesouvisí s vědou."

"Na tohle teď není čas. Řekni, co máš na mysli."

Ash se na něj podíval s nefalšovanou zvědavostí. "Proč tam musíš jít právě ty? Proč jsi neposlal Ripleyovou? Byla ochotná tam jít a je pro to dostatečně kompetentní."

"Neměl sem vůbec navrhovat nikoho jinýho kromě sebe." Kontroloval hladinu paliva v plamenometu. "Byla to chyba. Je to moje zodpovědnost. Nechal sem Kanea jít dolů v té cizí lodi. Ted je řada na mně. Riskoval sem už dost, aniž bych

tomu riziku vystavil sám sebe. Teď je načase, abych to udělal."

"Ty jsi kapitán," oponoval Ash. "Teď je čas na logiku, ne na hrdinství. Udělal jsi dobře, že jsi tam poslal Kanea. Proč to měnit?"

Dallas se na něj ušklíbnul. Nestávalo se často, že by nachytil Ashe, jak sám sobě odporuje. "Ty mi máš těžko co říkat o správném postupu. Tys otevřel komoru a pustil nás zpátky na loď, pamatuješ?" Vědecký důstojník mlčel. "Takže mi tu nedělej kázání, co je nebo není správný."

"Pro nás ostatní to bude o hodně těžší, když tě ztratíme. Zvláště nyní."

"Právě ses zmínil, že si myslíš, že je Ripleyová kompetentní. S tím souhlasím. Ona má po mně nejvyšší hodnotu."

Kdybych se nevrátil, dokáže mě ve všem zastoupit."

"Nesouhlasím."

Ztráceli čas. Bůhví, jak daleko ta stvůra už je. Dallas byl unavený tou debatou. "Stejně. Je to moje konečný rozhodnutí." Otočil se, strčil pravou nohu do šachty a pak uchopil plamenomet, ujistí se, že neuklouzne na svažitém povrchu.

"Takhle to nepůjde," zavrčel, s očima upřenýma dovnitř. "Není tam dost místa, ani když se skrčím." Vytáhnul nohu.

"Budu muset lít po čtyřech." Vsunul tam hlavu a protáhnul se dovnitř.

22. Větrací šachta

Šachta byla menší, než předpokládal. Jak se něco tak obrovského, a podle popisu Parkera a Ripleyové vetřelec obrovský byl, mohlo protáhnout tak úzkým otvorem, nedokázal pochopit. No dobrá. Dallas doufal, že se šachta bude dál zužovat. Možná se v ní ten parchant na svém kvapném úprku pořádně zaklíní. Tím by se všechno zjednodušilo.

"Jaké to je?" ozvalo se za ním.

"Nic moc," informoval Ashe, jeho hlas se odrazil ozvěnou od stěn. S námahou poklekl. "Je velká tak akorát, aby byla nepohodlná."

Zapnul světlo a chvíli šátral, než nahnal malý mikrofon. Světlo ukazovalo tmavou, prázdnou šachtu, která se před ním táhla v přímé čáře, lehce skloněna dolů. Věděl, že svah bude prudší. Měl před sebou celou palubu, aby po ní sjel za tou nestvůrou až do komory na pravoboku.

"Ripleyová, Parkere, Lambertová... slyšíte mě? Sem v šachtě, připraven k sestupu."

Lambertová pod ním promluvila do interkomu: "Slyšíme tě. Pokusíme se tě zachytit hned, jak budeš v dosahu našeho lokátoru." Parker vedle ní držel plamenomet a hleděl na mříž, zakrývající otvor.

"Parkere," instruoval Dallas strojníka, "jestli půjde k vám, postarej se, aby se vrátil dovnitř. Já ho poženu dopředu."

"Jasně."

"Komora připravena," hlásila Ripleyová. "Je otevřená a čeká na společnost."

"Už je na cestě." Dallas se pustil do lezení, s očima upřenýma na tunel před sebou a s plamenometem v ruce. Šachta tady nebyla široká ani metr. Koleno neustále narážel do kovové podlahy a přál si, aby si být navlékl ještě jednu kombinézu. Teď už je pozdě, pomyslel si. Všichni jsou připraveni. Nebude se vracet.

"Jak se ti vede?" ozval se hlas v jeho reproduktoru.

"Dobře, Ashi," odpověděl zvědavému vědeckému důstojníkovi. "Nedělej si starosti. Dávej pozor na ten východ pro případ, že by se nějak dostal za mě."

Minul první zatáčku a nutil se vybavit si přesný plán ventilačního systému lodi. Ten náčrt z jídelny měl v paměti jen neurčitě a mlhavě. Větrání stěží patřilo mezi nejdůležitější lodní systémy. Bylo pozdě litovat, že je neprostudoval lépe. V šachtě před ním se ukázalo několik dalších úzkých zatáček. Zastavil se, ztěžka oddechuje, a zvednul plamenomet. Nic nenaznačovalo, že by se za těmi zatáčkami něco schovávalo, ale raději neriskoval. Indikátor paliva ukazoval skoro plnou nádrž. Neuškodí, když se ta věc dozví, co ji pronásleduje. Možná ji to donutí postupovat a on se jí nebude muset postavit.

Dotek červeného tlačítka vyslal do tunelu snop plamenů. V úzkém prostoru rámus ohlušoval a jeho kůže protestovala proti žáru. Znovu se vydal kupředu, opatrně sleduje, aby se jeho ruce bez rukavic nedotkly žhavého kovu. Horko proniklo dokonce i skrze látku jeho kalhot. Nevšímal si toho. Všechny jeho smysly se soustředily dopředu a usilovně pátraly po pohybu nebo pachu.

Lambertová zamyšleně pozorovala hustě zamřížovaný otvor. Sáhla po spínači a zmáčkla jej. Kovová mříž s tichým bzukotem zmizela z dohledu a zbyla jen zející díra.

"Zbláznila ses?" Parker na ni nejistě pohlédl.

"Jestli opustí hlavní šachtu, tak musí vyjít tudy," řekla mu. "Necháme to otevřené. Za tou mříží je příliš velká tma. Jestli něco přijde, chci to vidět."

Parker by rád odporoval, ale pak se rozhodl, že bude lépe nasměrovat svou energii k otvoru, ať zamřížovanému nebo ne. Lambertová stejně měla vyšší šarži.

Do očí mu kapal pot, neodbytný jako hmyz, a Dallas se musel zastavit, aby jej otřel. Sůl pálila a rozostřovala mu zrak. Šachta se spouštěla dolů v příkrém úhlu. Očekával to, ale vědomí, že ho paměť nezklamala, mu dávalo jen málo uspokojení. Teď si bude muset – kromě šachty – hlídat svou rychlost i rovnováhu.

Po čtyřech dolehl ke svahu, zamířil a znovu vypálil. Žádné výkřiky, žádný zápach spáleného masa. Ta nestvůra byla stále daleko vpředu. Zajímalo ho, jestli se taky tak vleče, možná vztekle, možná vylekaně, a hledá nějaký východ. Anebo vyčkává, připravena čelit svému vytrvalému pronásledovateli všemi svými nepředstavitelnými zbraněmi. V šachtě bylo vedro a začala jej zmáhat únava. Je i další možnost, pomyslel si. Co když ta stvůra našla jinou cestu,

kudy opustit šachtu? V tom případě je celá ta jeho riskantní, vyčerpávající výprava nanic. Stále ale byl jen jeden způsob, jak získat odpověď na všechny ty otázky. Pustil se do příkrého svahu, hlavou dolů, s plamenometem před sebou.

Byla to Lambertová, kdo si první všiml pohybující se jehly lokátoru. Strávila minutu nervózního čekání, než se čísla zformovala do srozumitelného údaje.

"Už tě mám," informovala vzdáleného Dallase.

"O.K." Hned mu bylo lépe, když slyšel, že ostatní vědí, kde přesně se nachází. "Sleduj mě."

Před ním se vynořila další zatáčka. Nevzpomínal si, že by jich tam mělo být tolik, ale byl si jist, že je stále v hlavní šachtě. Zatím ještě neminul ani jeden vedlejší tunel, kterým by prošlo cokoliv většího než Jones. Navzdory tomu, že vetřelec už prokázal svou schopnost vtěsnat se do malých prostor, Dallas pochyboval, že by se mohl vejít do vedlejšího větracího potrubí, širokého jen asi tucet centimetrů.

Ten nynější ohyb se ukázal být zvlášť nesnadný. Dlouhý, nepružný tank jeho plamenometu tomu ještě napomáhal. Ležel tam, zhluboka oddechovala uvažoval jak dál.

"Ripleyová."

Trhla sebou, když uslyšela naléhavost v jeho hlase, a rychle se hlásila do mikrofonu: "Tady jsem. Slyším tě dobře. Stalo se něco? Zníš tak..." zarazila se. Jak jinak by měl Dallas znít než podrážděně?

"Sem O.K.," odpověděl. "jen unavený. Ztrácím formu. Po dlouhém hyper-spánku se horší pružnost svalů, ať se mrazáky snaží, jak chtějí." Změnil polohu, aby měl lepší výhled.

„Myslím, že ta šachta už moc daleko nevede. Začíná tady bejt horko." To se dalo očekávat, řekl si. Spojený účinek několika výstřelů z jeho plamenometu si vybral svou daň.

"Pokračuju. Bud' připravená."

Pozorovatel by snadno zachytil úlevu v Dallasově obličeji, když se konečně dostal z tunelu. Vyšel v jedné z hlavních šachet Nostroma, dvouproudém tunelu s úzkým můstkem uprostřed. Postavil se a vděčně se protáhnul.

Pečlivá prohlídka širokého průchodu nepřinesla žádný výsledek. Jediný zvuk, který slyšel, bylo trpělivé bušení chladicího mašinérie. O kousek dál se nacházela komora údržby, vydal se k ní, aby se tam porozhlédl. Byla prázdná.

Tady se k němu nemohlo nic připlížit, pokud zůstával ve středu místnosti. Bylo to dobré místo pro několik minut odpočinku. Posadil se na lávku, občas se porozhlédl kolem a promluvil do mikrofonu.

"Lambertová, jaký dostáváš údaje? Sem v jedné z hlavních míchacích místností a vedle komory údržby. Kromě mě tady není ani noha."

Navigátorka se podívala na svůj lokátor a zatvářila se zmateně. Ustaraně pohlédla na Parkera a přistrčila mu přístroj.

"Rozumíš tomu?"

Parker sledoval jehlu a údaje: "Ne. To není moje hračka, je Ashova. Ale je to divný."

"Lambertová?" ozval se opět Dallas.

"Ano. Nejsem si jistá." Zatřásla lokátorem. Data zůstala stejně záhadná jako dřív. "Vypadá to jako zdvojený signál."

"To je nesmysl. Možná máš pro mě dva odlišné signály."

"Ne. Jeden z nich sem nepatří."

"Mohlo by to bejt rušení," řekl jí. "Vzhledem k tomu, jak tady kolem proudí vzduch, mohl by pořádně znást přístroj na měření hustoty vzduchu. Půjdu dál. Nejspíš se to vyjasní hned, jak se pohnu." Zvedl se, aniž by si povšiml masivní ruky s drápy, zvedající se zpoza lávky. Tápající tlapa minula jen o kousek jeho levou nohu. Sklouzla zpět pod lávku stejně tiše, jako se objevila.

Dallas byl napůl cesty ke zdi místnosti. Zastavil se. "Je to teď lepší, Lambertová? O kousek sem se pohnul. Registruješ mě teď jasněji?"

"Jo, už je to lepší." Hlas měla napjatý. "Ale stále dostávám dva signály a řekla bych, že se liší. Nerozeznám, který je který."

Dallas se otočil, očima přejížděl po tunelu, po stropě, podlaze, stěnách a otvoru, z kterého před chvílí sám vyšel. Pak se ohlédl zpátky k lávce, vedoucí k údržbářské komoře a jeho pohled se spustil k místu, kde před několika sekundami seděl. Sehnul ústí plamenometu. Jestli ten přední signál patřil jemu, pak důvod toho zdvojení musí být... Jeho prst se napnul na spoušti.

Z podlahy za ním se zvedla ruka.

Tím předním signálem byl vetřelec.

Ripleyová postávala sama u větracího otvoru, hleděla na něj a přemýšlela o otevřené přetlakové komoře vedle sebe.

Ozvalo se vzdálené zadnčení. Nejdříve si myslela, že to slyší jen ve své hlavě, podobné zvuky slýchala často. Pak se to ale opakovalo hlasitěji, tentokrát znásobeno ozvěnou. Zdálo se, že to vychází z hlubin šachty. Rukama pevně stiskla plamenomet.

Drnčení ustalo. Navzdory své neochotě se přisunula blíž k otvoru s naměřeným plamenometem.

Pak uslyšela známý zvuk. Výkřik. Ten hlas znala. Zapomněla na veškeré pečlivé plánování, všechny procedury a rozběhla se k ústí šachty. "Dallasi... Dallasi!"

Ale po tom prvním se už žádné další výkřiky neozvaly. Jen tiché a vzdálené bušení, které se rychle vytratilo.

Zkontrolovala svůj lokátor. Ukazoval jediný signál a červená barva se rychle ztrácela. Jako ten výkřik.

"Oh bože! Parkere, Lambertová!" Spěchala k interkomu a ječela do mikrofonu.

"Jo, Ripleyová," odpověděla Lambertová. "Co se děje? Právě jsem ztratila signál."

Chtěla něco říci, ale hlas jí vypověděl. Pak si uvědomila svou novou zodpovědnost, zpevnila hlas a napřímila se, i když ji nikdo neviděl: "Právě jsme ztratili Dallase..."

23. Další marný pokus

Čtyři přeživší členové posádky Nostroma se shromáždili v jídelně. Už jim nebyla těsná, neomezovala. Poskytovala jim prostor, který se čtveřici hnusil, a také vzpomínky, jež se snažili potlačit.

Parker hodil na prázdný stůl jeden ze dvou plamenometů.

Ripleyová se na něj smutně dívala: "Kde byl?"

"Ležel na podlaze v tý míchací místnosti," řekl strojník dutě. "Po Dallasovi ani stopa. Žádná krev. Nic."

"A co vetřelec?"

"To samý. Nic. Jen pořádná trhlina v hlavním chladicím komplexu. Rozerval to jak papír. Nemyslel sem, že má takovou sílu."

"Nikdo z nás si to nemyslel. Dallas také ne. Od okamžiku, co se ta bytost dostala na palubu, jsme za ní neustále pozadu o dva kroky. To se musí změnit. Od této chvíle budeme předpokládat, že je schopná čehokoliv, včetně neviditelnosti."

"Žádná známá bytost není od přírody neviditelná," protestoval Ash.

Oplatila mu pohled. "Žádná známá bytost jaksi nedokáže rozrvat tři centimetry silný kovový plát." Na to Ash nedokázal odpovědět. "Je načase, abychom si uvědomili, čemu tady čelíme." V jídelně bylo ticho.

"Ripleyová, teď máš velení." Parker se jí díval přímo do očí. "Já proti tomu nic nemám."

"O.K." Pozorovala ho, ale v jeho slovech a postoji nebylo ani stopy po sarkasmu. Pro jednou se vzdal svého nekonečného žvanění.

Co teď, Ripleyová, zeptala se sama sebe. Hleděly na ni tři obličejové v očekávání instrukcí. Zoufale pátrala ve své mysli po záblesku geniality, ale našla jen nejistotu, strach a zmatek – ty samé pocity, které s ní její společníci nepochybně sdíleli. Začala trochu lépe chápat Dallase, ale to teď nebylo důležité.

"Takže je to vyřízené. Pokud nikdo nemá lepší nápad, jak se vypořádat s vetřelcem, budeme pokračovat podle stejného plánu jako doposud."

"A stejně tak skončíme." Lambertová zavrtěla hlavou: "Ne, díky."

"Víš snad o něčem lepším?"

"Ano. Opustíme loď. Vezmeme záchranný člun a vypadneme odsud. Zkusíme doletět na oběžnou dráhu Země, snad nás tam najdou. Jakmile se dostaneme poblíž frekventovaných tras, někdo určitě zachytí naše SOS."

Ash pronesl potichu slova, která by raději nevyslovil. Ale Lambertová jej k tomu nyní donutila. "Zapomínáš na jednu věc: Dallas a Brett možná nezemřeli. Je to sice velice nepravděpodobné, ale jistotu nemáme. A dokud ji nezískáme, nemůžeme loď opustit."

"Ash má pravdu," souhlasila Ripleyová. "Musíme to zkusit znovu. Víme, že používá větrací šachty. Vezmeme to palubu po palubě. Tentokrát ale za sebou laserem svaříme každou díru a potrubí, dokud ho nenaženeme do rohu."

"Já sem pro." Parker se podíval na Lambertovou. Neřekla nic, vypadala sklíčeně.

"Co naše zbraně?" otázala se Ripleyová.

Strojník chvíli kontroloval tanky a přívody paliva plamenometů. "Hadice i ústí sou ještě dost čisté. Podle mě by měly v pohodě fungovat." Ukázal na Dallasův plamenomet, který ležel na stole. "Tehle potřebuje doplnit palivo." Zachmuřil se: "Většinu toho spotřeboval."

"Raději se o to postarej. Ashi, běž s ním."

Parker pohlédl na vědeckého důstojníka. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. "Zvládnou to sám." Ash přikývl. Strojník sbalil své zbraně, otočil se a odešel.

Ostatní mrzutě postávali kolem stolu a čekali na Parkerův návrat. Ripleyová nedokázala snést to ticho a otočila se k vědeckému důstojníkovi.

"Napadá tě něco? Nějaké čerstvé myšlenky, postřehy, cokoliv? Tebe nebo Matku?"

Ash pokrčil rameny, tvářil se omluvně: "Nic nového. Stále porovnávám informace."

Naštvaně na něj zírala: "Nemohu tomu uvěřit. Chceš snad říct, že se všemi těmi počítači na palubě se nedá přijít na něco, co bychom mohli použít proti té věci?"

"Vypadá to tak. Nezapomeň, že tady nemáme co do činění s běžnou, odhadnutelnou šelmou. Sama jsi říkala, že je schopen všeho."

Vlastní určitou dávku inteligence, přinejmenším tolik jako pes a pravděpodobně víc než šimpanz. Také už demonstroval svou schopnost učit se. Na to, že je na Nostromu úplným cizincem, zjistil velice rychle, jak se pohybovat po lodi, aniž by byl spatřen. Je hbitý, silný a prohnáný. Je to dravec se schopnostmi, s jakými jsme se ještě nesetkali. Není divu, že naše úsilí nemá úspěch."

"Říkáš to, jako bys byl připraven se vzdát."

"Říkám jen to, co je zřejmé."

"Tohle je moderní, dobře vybavená loď, schopná cestovat hyperprostorem a plnit složité a rozmanité úkoly. A ty mi chceš říct, že se všechny její zdroje nedokáží vypořádat s jedním zvířetem?"

"Lituji, kapitáne. Dallasovo ohodnocení situace, tak jak já ji vidím. Přát si, aby tomu bylo jinak, na faktech nic nemění. Člověk, který za dne a se zbraní v ruce loví tygra, má nějakou naději na úspěch. Vezmi mu světlo, pusť jej do džungle v noci, obklop ho neznámým a všechny jeho primitivní strachy se vrátí. Tygr je ve výhodě."

"My se tady pohybujeme v džungli nevědomosti."

"Velmi poetické, ale nepoužitelné."

"Omlouvám se." Nevypadal, že by toho litoval. "Co chceš, abych udělal?"

"Pokus se změnit některá fakta, kterými si jseš tak jist. Vrať se k Matce," přikázala mu, "a pokládej jí otázky, dokud nedostaneš nějaké lepší odpovědi."

"Dobrá. Pokusím se. I když nevím, co si od toho slibuješ. Matka nemůže schovávat informace."

"Zkus různé otázky. Jestli se pamatuješ, mně se to s tím údajným voláním o pomoc na ECIU povedlo."

"Pamatuji." Ash na ni pohlédl s uznáním. "Možná máš pravdu." Odešel.

Lambertová seděla v křesle. Ripleyová si k ní přisedla.

"Zkus se na to vykašlat. Víš, že by pro nás Dallas udělal to samé. Nikdy by neopustil loď, dokud by se nepřesvědčil, že jsme mrtví."

Lambertová nevypadala, že by se dala uchlácholit. "Všechno, co vím, je, že chceš, abychom tady zůstali, než nás to dostane jednoho po druhém."

"Slibuji ti; že jestli to k ničemu nepovede, tak nás odsud všechny rychle vysypu. Budu první na člunu."

Náhle ji něco napadlo. Byla to zvláštní myšlenka, podivně nemístná, ale přece nějakým způsobem navazovala na její nynější starosti. Pohlédla na Lambertovou. Její společnice musí odpovědět podle pravdy, jinak ta otázka nebude mít smysl. Rozhodla se, že i když Lambertová bývala občas nespolehlivá, v tomto konkrétním případě se jí dá věřit.

Ovšem, ta odpověď tak jako tak nebude mít žádný význam. Byla to jen perverzní malá bublinka, která rostla v její mysli a stále ji ovládala, dokud nepraskla.

"Lambertová, spala jsi někdy s Ashem?"

"Ne." Odpověď přišla okamžitě, bez zaváhání nebo přemýšlení. "A co ty?"

"Ne." Obě byly chvíli zticha, než Lambertová promluvila.

"Nikdy jsem neměla dojem," prohodila, "že by o to nějak zvlášť stál."

Tím to pro navigátorku končilo. Ale pro Ripleyovou ne. Nemohla říci, proč se tou myšlenkou zabývá stále dokola. Ale byla tam, trápila ji a ona zaboha nemohla pochopit proč.

Parker překontroloval obsah metanu a ujistil se, že jsou oba tanky s vysoce stlačeným plynem plné. Pak zvedl těžké nádrže a zamířil ke schodišti.

Paluba B byla osamělá stejně jako ta pod ní. Čím dříve se dostane k ostatním, tím lépe. Vlastně si teď přál, aby jej Ash býval doprovodil. Bylo to od něj idiotské opustit můstek úplně sám. Každý, na koho vetřelec zatím zaútočil, byl sám. Pokoušel se o klus, navzdory těžkému nákladu lahví.

Prošel zatáčkou koridoru, zastavil se a málem nádrže upustil. Před sebou měl hlavní přetlakovou komoru. A v její těsné blízkosti se něco hnulo. Nebo ne? Možná se mu to jen zdálo. Zamrkal a pokusil se vyjasnit svou mysl a zrak.

Málem se opět vydal ne cestu, když v tom se stín opět pohnul. Byl v tom slabý náznak čehosi vysokého a těžkého. Rozhlédl se kolem sebe a spatřil jeden ze všudypřítomných interkomů. Ripleyová a Lambertová by ještě měly být na můstku. Zmáčkl tlačítko.

Interkom na konzole Ripleyové vydával nesrozumitelné zvuky. Nejdříve si myslela, že to bude statickou poruchou, pak ale zachytila jedno nebo dvě slova.

"Tady Ripleyová."

"Mluv potichu!" zašeptal strojník naléhavě. Pohyb v koridoru před ním náhle ustal. Jestli ho ta stvůra zaslechla ...

"Neslyším tě." Ripleyová si vyměnila s Lambertovou nechápavý pohled. Ale když znovu promluvila do mikrofonu, hlas měla ztlumený, jak ji požádal.

"Opakuj ... proč máme mluvit potichu?"

"Vetřelec," zašeptal Parker, který si netroufal zvýšit hlas. "Je před komorou na pravoboku. Jo, právě teď! Pomalu otevři dveře. Až ti řeknu, rychle je zavři a otevři ty vnější."

"Jseš si jist...?"

Chvatně ji přerušil: "Říkám ti, máme ho! Jen udělej, co ti řeknu." Nutil se do klidu. "Teď je otevři. Pomalu."

Ripleyová zaváhala, chtěla něco dodat. Pak si všimla, jak jí Lambertová rázně přikyvuje. Jestli se Parker mýlil, neměli co ztratit, snad jen nepatrné množství vzduchu. Jestliže měl ale pravdu... Přepnula spínač.

Parker se zatím dole pod nimi pokoušel splynout se stěnou koridoru. Vnitřní dveře komory se odsunuly stranou. Uvnitř blikalo několik světel. Jedno z nich zářilo zvlášť jasnou, smaragdovou zelení. Vetřelec přistoupil až k prahu komory a se zájmem je sledoval.

No tak, ty hajzle, říkal si strojník. Podívej se na to hezký, zelený světýlko. Tak je to správně. Nechtěl bys mít to hezký zelený světýlko jen sám pro sebe? To víš, že jo. Jen si vlez za ním a vem si tu nádhernou zeleň. Jen pár kroků a bude navždy tvoje. Jen pár kroků proboha, jen pár kroků.

Fascinován rytmičným blikáním, vstoupil vetřelec do komory. Byl uvnitř. Ne moc, ale kdo mohl vědět; kdy se začne nudit nebo mít podezření?

"Teď," zachroptěl do mikrofonu. "Teď!"

Ripleyová byla připravena. Ruku měla na půl cesty k pohotovostnímu spínači, když se ozval Nostromův nouzový signál. Obě ženy na můstku strnuly. Pohlédly na sebe. Ve tvářích se jim zrcadlil odraz vlastního šoku. Ripleyová otočila spínačem.

Vetřelec uslyšel signál. Jeho svaly se napjaly a přenesly jej jedním neuvěřitelným skokem přes práh komory. Ale její dveře byly přece jen o trochu rychlejší. Jedna z jeho končetin v nich zůstala přivřená.

Z rozdrceného údu stříkala tekutina. Vetřelec vydal zvuk, který zněl jako hučení nebo řev pod vodou. Trhnul sebou a zanechal polapenou končetinu ve dveřích. Pak se otočil a spěchal koridorem, slepý bolestí. Stěží vnímal strachem ochrnutého Parkera, když ho zvednul a odhodil stranou a zmizel za prvním rohem. Nad zhroutěným Parkerem se rozblíkalo zelené světlo a na obrazovce se objevil nápis VNITŘNÍ DVEŘE UZAVŘENY.

Kov komory se ještě stále tavil a pobublával, když se rozletěly vnější dveře. Vně lodi se objevil oblak zmrzlého vzduchu, jak se atmosféra z komory hrnula ven do vesmíru.

"Parkere?" volala Ripleyová do mikrofonu. "Parkere? Co se tam dole děje?" Její pozornost upoutala zeleně blikající

kontrolka na konzole.

"Co se stalo?" Lambertová se předklonila ve svém křesle. "Povedlo se to?"

"Nevím to jistě. Vnitřní dveře jsou uzavřeny a vnější jsou pryč."

"Tak je to v pořádku, ne? Co je s Parkerem?"

"To nevím. Nehlásí se. Kdyby se to podařilo, tak už by vyřvával do mikrofonu." Rozhodla se. "Půjdu se dolů podívat. Vem to za mě." Vyklouzla ze svého křesla a spěchala ke koridoru B.

Párkrát málem upadla. Jednou se praštila o přepážku a skoro ztratila vědomí. Přesto ale udržela rovnováhu a pokračovala. Nebyl to vetřelec, kdo zaujímal první místo v její mysli, ale Parker, další lidská bytost, které se na palubě Nostroma pomalu stávaly vzácností.

Seběhla po schodech na palubu B a zamířila k přetlakové komoře. Byla prázdná, až na nehybnou postavu ležící na podlaze: Parker.

Sklonila se nad něj. Byl jen napůl při vědomí a zcela otřesen. "Co se stalo? Vypadáš děsně. Co...?"

Strojník se pokusil promluvit, ale musel se spokojit jen s roztržsenou gestikulací. Ripleyová zmlkla, pohlédla naznačeným směrem a spatřila bublající díru ve dveřích komory. Vnější dveře byly stále otevřeny, zdánlivě jako následek vystřelení vetřelce do vesmíru. Začala se zvedat.

Kyselina se prožrala skrz naskrz.

Ozval se praskot a ovanul je malý uragán. Vzduch pištěl, jak jej vysávalo vakuum. Na několika místech na stěnách koridoru se objevil blikající červený nápis.

KRITICKÝ POKLES TLAKU.

Opět se rozezněl signál, teď už s větší hysterií, pro kterou měl lepší důvod. Po celé lodi se zabouchly nouzové dveře, počínající narušenou sekci. Parker a Ripleyová měli zůstat bezpečně utěsněni v části koridoru... jenže, vzduchotěsné dveře, které je měly oddělovat od přetlakové komory, se zasekly na jedné z metanových nádrží.

Narážel do ní vítr a ona se snažila něčeho zachytit: Byla tam jen zbývající nádrž. Zvedla ji a pokusila se jí vypáčit tu druhou. Kdyby jedna z nich nevydržela, jiskra vykřesaná z tření kovu by vznítila jejich obsah. Ale jestli tu bednu rychle nevypáčí, stejně je zabije pokles tlaku.

Z nedostatku vzduchu se jí už dělalo mdlo. Z nosu a uší jí vytékala krev. Nízký tlak způsobil, že Parkerovy rány silněji krvácely.

Naposledy zvedla nádrž a udeřila. Ta druhá vyklouzla snadno, jako lehce porozené dítě. Dveře se dovřely a vytí mizícího vzduchu ustalo. Zmateně kolem nich vířil ještě několik dalších minut.

24. Ashovo tajné posláni

Lambertová na můstku zpozorovala zlověstný nápis, který se objevil na její konzole: TRUP POŠKOZEN NOUZOVÉ PŘEPÁŽKY UZAVŘENY. Zapnula interkom.

"Ashi, sežeň nějaký kyslík. Setkáme se u posledních zavřených dveří hlavní komory."

"Rozumím. Hned jsem tam."

Ripleyová se vrávoravě postavila na nohy, bojujíc v málem vzduchoprázdňé místnosti o každý nádech. Zamířila k nouzovému spínači, který byl umístěn vedle každých přepážkových dveří. Zmáčknutím by se dveře otevřely k další uzavřené sekci a tím i k čerstvému vzduchu.

V posledním okamžiku, když už málem zmáčkla tlačítko, si všimla, že stojí u dveří vedoucích k přetlakové komoře, místo ke koridoru B. Otočila se, pokusila se orientovat a napolo omdlévající zamířila ke dveřím na opačné straně. Trvalo jí několik drahocenných vteřin, než objevila jejich ovládací panel. Myšlenky v mozku jí plavaly a rozplývaly se jako olej na vodě. Vzduch kolem se začínal zamlžovat, naplněn vůní růží a šefříku.

Zmáčkla tlačítko. Dveře se nepohnuly. Pak si všimla, že máčká jiný ovladač. Ve snaze pomoci svým gumovým nohám se opřela o dveře a bojovala, aby shromáždila sílu na další pokus. Už nezbývalo mnoho dýchatelného vzduchu.

V malém okénku na dveřích se objevila tvář. Byla nafouklá a rozmazaná, ale přesto povědomá. Měla pocit, že ji kdysi dávno znala. Někdo jménem Lambertová žil za tímhle obličejem. Ale náhle byla velice unavená a začala klouzat dolů po dveřích.

Když ztratila svou poslední oporu, hlavou se jí mihly vzdálené, naštvané myšlenky. Dveře zajely do stropu a její hlava udeřila o podlahu. Po tváři jí pohládl závan čerstvého vzduchu, nepopsatelně sladkého a osvěžujícího. Mlha se jí začala ztrácet z očí, i když ne z vyhladovělého mozku.

Houkání ohlásilo návrat normálního tlaku vzduchu, když se k nim Lambertová a Ash připojili. Vědecký důstojník pospíchal na pomoc Parkerovi, který z nedostatku kyslíku znovu omdlel a právě začínal nabývat vědomí.

Oči Ripleyové byly otevřené a jasné, ale zbytek těla ještě nefungoval. Ruce a nohy měla nepřírozně rozhozené na podlaze jako končetiny hubené hadrové panenky. Její dech byl sledem krátkých a pracných nádechů.

Lambertová vedle své přítelkyně položila kyslíkovou láhev. Přitiskla průsvitnou masku Ripleyové na ústa a nos a otevřela ventil. Ripleyová se nadechla. Plíce se jí zaplnily nádherným parfémem. Čirá rozkoš ji donutila zavřít oči. Zůstala tak a bez jediného pohybu nasávala dlouhé a hluboké loky čistého kyslíku. Jediný šok, který její organismus prožíval, bylo potěšení.

Konečně odložila respirátor a chvíli ležela, normálně oddechujíc. Všimla si, že se obnovil obvyklý tlak. Přepážkové dveře se při návratu k běžné atmosféře znovu vytratily.

Viděla, že pro doplnění atmosféry bylo nutno pustit žilou skladovacím tankům lodi. Tímto novým problémem se ale budou zabývat, až bude zapotřebí, pomyslela si.

"Jsi v pořádku?" otázal se Ash Parkera. "Tak co se tady stalo?"

Parker si z horního rtu setřel uschlou krev a pokusil se přimět svůj mozek k práci. "Žiju." Na okamžik ignoroval poslední

otázku vědeckého důstojníka.

"Co je s vetřelcem?" zkusil to znovu Ash.

Parker potřásl hlavou a trhnul sebou při náhlé bolesti. "Nedostali sme ho. Spustil se nouzovej klakson a on skočil zpátky do koridoru. Když se zavíraly vnitřní dveře, tak mu přiskříply jednu pracku, nebo co to má. Prostě se odtrhnul jako ještěrka od vocasu."

"Proč ne," komentoval Ash, "s jeho přirozeným nadáním pro regeneraci."

Strojník pokračoval a zněl stejně tak zklamaně, jako se cítil: "Měli sme toho hajzla. Měli sme ho." Odmíchl se a pak dodal: "Když se osvobodil od tý svý hnáty, začalo to všude krváčet. Chci říct ta hnáta. Předpokládám, že se pahejl rychle zahojil, naštěstí pro nás. Kyselina se prožrala rovnou skrz dveře. Tím pokles tlak." Třaslavě ukázal na dveře, které oddělovaly předsíní přetlakové komory od zbytku koridoru.

"Nejspíš ta díra bude vidět i vocuď."

"Teď na to není čas." Ash zvědavě vzhlédl. "Kdo zapnul ten varovný signál?"

Ripleyová na něj zírala. "To vysvětlí ty mně."

"Co to má znamenat?"

Otřela si krev z nosu a popotáhla. "Předpokládám, že se alarm zapnul sám od sebe. To by bylo logické vysvětlení, že ano? Jen dočasná, náhodná porucha."

Vědecký důstojník se zvedl a podíval se na ni přimhouřenýma očima. Než promluvila, ujistila se, že je zbývající metanová nádrž v dosahu. Ale Ash se nepohnul. Stále byl pro ni záhadou.

Jestli byl vinen, měl by po ní skočit, dokud byla oslabená a Parker ještě víc. Jestli vinen nebyl, měl by být natolik našťavaný, že by udělal to samé. On ale nedělal nic, což ji překvapovalo.

Alespoň jeho první slova předpověděla správně. Byl našťavanější než normálně. "Jestli chceš něco říci, tak to řekni. Už je mi špatně z těch neustálých a nenápadných náznaků. Z toho tvého obviňování."

"Nikdo tě neobviňuje."

"Hovno." Uzavřel se do vzdorného mlčení. Ripleyová dlouho nic neříkala, pak ukázala na Parkera. "Vezmi ho do ošetřovny a dej ho dohromady. Vím, že Automedik dokáže aspoň tohle."

Ash pomohl strojníkovi na nohy, hodil si jeho pravou ruku přes ramena a vedl ho koridorem. Když míjeli Ripleyovou, nepodíval se na ni.

Jakmile se svým břemenem zmizel za první odbočkou, Ripleyová natáhla ruku. Lambertová ji za ni vzala a s obavami hleděla, jak se Ripleyová nejistě klátí na nohou. Ripleyová se usmála a ruku upustila.

"Budu v pořádku." Oprášila si kalhoty. "Kolik kyslíku nás stála tahle malá epizoda? Potřebuji přesné údaje."

Lambertová neodpověděla, jen na ni zkoumavě hleděla.

"Co je? Proč se na mě tak díváš? Údaje o kyslíku už nejsou přístupné veřejnosti?"

"Neotravuj," odpověděla Lambertová bez hořkosti. Nevěřičně na ni zírala. "Tys ho obvinila. Tys ho normálně obvinila, že spustil ten alarm, aby zachránil vetřelce." Pomalu zavrtěla hlavou. "Proč?"

"Protože si myslím, že lhal. A jestli se nějak dostanu k záznamům, tak to dokážu."

"Dokážeš? A co? I kdybys nějak dokázala, že je zodpovědný za ten alarm, nemůžeš prokázat, že nešlo o nešťastnou náhodu."

"Docela zvláštní chvíle na nešťastnou náhodu, nemyslíš?" Ripleyová se chvíli odmlčela a pak tiše dodala: "Ty si pořád myslíš, že se mýlím, že jo?"

"Nevím." Lambertová vypadala, že je na debatu příliš unavená. "Už vůbec nic nevím. Jo, asi si myslím, že se mýlíš.

Nebo jsi blázen. Proč by Ash nebo kdokoliv jiný chtěl chránit vetřelce? Zabil by ho stejně jako Dallase a Bretta. Jestli jsou mrtví."

"Díky. Vždycky ráda vím, na koho se můžu spolehnout." Ripleyová se odvrátila od navigátorky a cílevědomě vykročila koridorem směrem ke schodům.

Lambertová se za ní dívala, pak pokrčila rameny a dala se do sbírání nádrží. S metanem i kyslíkem zacházela stejně pečlivě. Oba měly životně důležitý význam pro jejich přežití ...

"Ashi, jsi tam? Parkere?" Když nedostala žádnou odpověď, Ripleyová opatrně vešla do centrálního počítačového střediska. Po nějaký čas bude mít mozek Nostroma jen pro sebe.

Usedla k hlavní konzole a přitiskla palec na identifikační desku. Obrazovky zablikaly a ožily.

Zatím to bylo snadné. Teď bude muset zapracovat. Chvilí uvažovala, pak vyťukala pětimístný kód, který, jak předpokládala, vyvolá požadovanou odpověď. Obrazovky zůstaly němé a čekaly na správnou otázku. Chvilí to zkoušela s neobvyklými kombinacemi, ale neuspěla.

Podrážděně zaklela. Jestli bude muset zkoušet všechny neobvyklé kombinace, zůstane tam sedět až do soudného dne.

Při rychlosti, s jakou vetřelec posádku decimoval, to nepotrvá zas tak dlouho.

Pokusila se o terciární kombinaci namísto primární a překvapilo ji, když se obrazovky náhle rozjasnily, připraveny komunikovat. Ale neotiskly žádost o vstup. To znamenalo, že s kódem uspěla jen napůl. Co dělat.

. Pohlédla vedle na sekundární klávesnici. Byla přístupná všem členům posádky, ale nezpracovávala tajné informace.

Kdyby si dokázala vybavit heslo, mohla by přes ni klást otázky hlavní databance.

Rychle si přesedla, zadala pravděpodobné heslo a vyťukala první otázku. Ať už bude správné, nebo ne, počítač je přijme. Správnost se potvrdí, jestliže se na obrazovce objeví otázka.

Barvy chvíli naháněly jedna druhou. Obrazovka se vyjasnila.

KDO SPUSTIL VAROVNÝ SIGNÁL U HLAVNÍ PŘETLAKOVÉ KOMORY?

Pod tím se rozsvítila odpověď.

ASH.

Pokoušela se to spolknout. Tuhle odpověď očekávala, ale vidět ji vytištěnou tak, že si ji každý mohl přečíst, to jí dodalo té správné váhy. Takže to byl Ash. Důležitá otázka teď zněla: byl to celou tu dobu Ash? Vypsala další dotaz: CHRÁNÍ ASH VETŘELCE?

Vypadalo to, že Matka má den stručných odpovědí.

ANO.

I ona teď mohla být stručná. Její prsty se rozběhly po klávesnici.

PROČ?

Napjatě se naklonila dopředu. Jestli se počítač rozhodne odmítnout podání dalších informací, nevěděla o žádném jiném kódu, který by jí byl k něčemu dobrý. Bylo také možné, že počítač pro bizarní chování vědeckého důstojníka žádné vysvětlení mít nebude.

Ale on měl.

SPECIÁLNÍ ROZKAZ 937. INFORMACE PŘÍSTUPNÉ JEN VĚDECKÉMU PERSONÁLU.

No, zatím to zvládla. Ten zákaz musí nějak obejít. Pustila se do toho, když vtom vedle ní udeřila něčí ruka do terminálu počítače a zajela do něj až po loket.

Rychle se v křesle otočila, její srdce se na chvíli zastavilo a ona uviděla – ne vetřelce, jen bytost, která jí teď už byla stejně tak cizí.

Ash se pousmál. V těch zvlněných rtech ale nebylo ani stopy po humoru. "Zdá se, že to velení příliš nezvládáš. Ale v těchto podmínkách to není jednoduché. Nejspíš to není tvoje vina."

Ripleyová se pomalu postavila za křeslo a dávala si dobrý pozor, aby bylo mezi nimi. Ashova slova zněla smířlivě, dokonce soucitně. Jeho činy ne.

"Problém není ve vedení, Ashi. Je v loajalitě." Pomalu ustupovala podél zdi ke dveřím. Otočil se k ní se sešklebenou tváří.

"Loajalita? Neřekl bych, že máme problém s nedostatkem loajality." Jak se snaží být šarmantní, pomyslela si. "Myslím, že jsme všichni dělali, co jsme mohli. Lambertová je trochu pesimistická, ale ona vždycky byla emocionální typ. Je odborníkem pro plánování lodního kursu, ale ten svůj si naplánovat nedokáže."

Ripleyová jej stále obcházela. Donutila se k úsměvu. "Lambertová mi teď starosti nedělá. Zato ty ano." Začala se otáčet k otevřeným dveřím, břišní svaly měla napjaté očekáváním.

"A už opět začíná ta tvá paranoia," řekl smutně. "Potřebuješ si jen trochu odpočinout." Vykročil k ní a napřáhl ruku. Otočila se a proklouzla mu pod sevřenými prsty. Dostala se do koridoru a utíkala na můstek. Byla příliš zaměstnaná, než aby volala o pomoc, a také se snažila šetřit s dechem.

Můstek byl prázdný: Nějak se jí povedlo znovu jej obejít, v běhu mačkala nouzové spínače. Přepážkové dveře za ní dopadaly vždy o sekundu později, než aby jej stačily odříznout.

Nakonec ji dohnal v jídelně. Parker a Lambertová dorazili hned vzápětí. Signály, spuštěné při zavírání přepážkových dveří, je upozornily, že se v blízkosti můstku něco děje, a oni byli právě na cestě tam, když narazili na prchajícího a pronásledovatele.

I když to nebyl ten očekávaný druh pohotovosti, zareagovali okamžitě. Lambertová skočila Ashovi na záda. Otráveně pustil Ripleyovou, popadl navigátorku, mrštil s ní přes místnost a vrátil se k činnosti, ze které jej vyrušili, ke škrcení Ripleyové.

Parkerova reakce byla pomalejší, zato ale lépe promyšlená. Ash by ocenil jeho způsob uvažování. Parker zvedl jeden z těžkých lokátorů a postavil se za Ashe, cílevědomě škrtilícího Ripleyovou. Vší svou silou švihl lokátorem.

Ozvalo se duté křupnutí. Lokátor pokračoval ve své pouti, zatímco Ashova hlava se vydala jinou cestou. Nikde žádná krev. Jen bezpočet drátků a obvodů, vyčnívajících z pahýlu krku vědeckého důstojníka.

Ash pustil Ripleyovou. Zhroutila se na zem a se sténáním svírala své hrdlo. Jeho ruce předvedly děsivou pantomimu, hledající ztracenou lebku. Pak zavrával, nebo přesněji, to zavrávalo, znovu získalo rovnováhu a šmátralo po podlaze; ve snaze najít svou hlavu...

25. Speciální rozkaz 937

"Robot... zasaný robot!" zavrčel Parker. Lokátor se mu lehce kýval v ruce.

Zřejmě i v těle byly stejné audiosenzory jako v lebce, protože se na zvuk Parkerova hlasu obrátilo a kráčelo k němu.

Parker zvedl lokátor a praštil jím do Ashova torza, pak znovu a znovu... bezvýsledně. Tápající ruce sevřely Parkera do objetí, které nebylo zrovna něžné. Dlaně se zvedly, otočily se kolem Parkerova krku a stiskly nelidskou silou.

Ripleyová se probrala a divoce se rozhlížela kolem, až spatřila jednu z elektrických tyčí, kterou chtěli použít proti vetřelci. Všimla si, že je stále nabitá, a hmátla po ní.

Lambertová tahala Ashe za nohy a pokoušela se ten zuřící stroj převrátit. Z krku vyčnívaly holé dráty. Ripleyová se jimi přehrabovala. Parker na ni civěl vyvalenými očima a z krku mu vycházel slabý pískot.

Když našla svazek drátů se změtí obvodů, vsunula dovnitř tyč a zmáčkla spoušť. Zdálo se, že Ashův stisk na Parkerově krku povolil. Vytáhla tyč, dotkla se dalších drátů a znovu spustila proud.

Z pahýlu vylétaly modré jiskry. Nepřestávala. Krátce se zablesklo a ucítili pach spálené izolace.

Ash spadl na zem. Parker se odkutálel stranou, plíce mu prudce pracovaly, jak se snažil chytit dech, párkrát zakašlal a odplivl si.

Chvilí mrkal a hleděl na nehybné tělo stroje. "Do prdele. Zasaný stroj, zasaná Společnost." Zvedl se na nohy a kopl do kovu. Ten nereagoval, ležel na palubě líně a nevinně.

Lambertová se nejistě dívala z Parkera na Ripleyovou. "Může mi někdo, prosím, vysvětlit, co se tady, k čertu, děje?"

"Je jen jeden způsob, jak to zjistit." Ripleyová opatrně odložila tyč, ujistila se, že v případě potřeby bude na dosah a

přiblížila se k tělu.

"A jaký?" zeptala se Lambertová.

Ripleyová pohlédla na Parkera, který si masíroval krk. "Zapoj tu hlavu zpátky: Myslím, že jsem spálila pohybový systém, ale hlava a paměť by měly být funkční, když je napojíme na zdroj. Chráníl vetřelce od samého začátku. Pokoušela jsem se vám to vysvětlit." Ukázala na tělo: Bylo těžké uvažovat o členu posádky, o Ashovi, jen jako o dalším kusu vybavení. "On ho pustil na palubu navzdory předpisům, pamatujete?" Zamračila se, když si na to vzpomněla.

"Používal Kaneův život jako výmluvu, ale Kane ho nikdy nezajímal. Nechal v něm tu věc narůstat a celou tu dobu věděl, co se děje. To on zapnul nouzový signál."

"Ale proč?" Lambertová se snažila, ale stále si to nemohla srovnat v hlavě.

"Je to jen dohad, ale zdá se mi, že jediný důvod, pro který by někdo začlenil mezi posádku robota a nikomu o tom nedal vědět, je, že potřeboval otrocky poslušného pozorovatele, jenž by mu přinesl podrobnou zprávu." Vzhledla k Lambertové. "Kdo vybíral personál pro tuto loď, kdo provedl v poslední minutě výměnu vědeckého důstojníka a kdo jediný má možnost tajně propašovat na palubu robota? Ať už z jakéhokoli důvodu?"

Lambertová už nevypadala zmateně: "Společnost."

"Přesně." Ripleyová se trpce usmála. "Společnost nejspíš zachytila vysílání z toho vraku. Nostromo náhodou byl další plavidlo Společnosti, které mělo proplout tím dotyčným kvadrantem vesmíru. Dali na palubu Ashe, aby pro ně všechno zaznamenal a zajistil, že sledujeme něco, čemu Matka říká Speciální rozkaz 937."

Kdyby se vysílání ukázalo jako bezcenné, Ash by mohl všechno hlásit, aniž bychom se my o čemkoliv dozvěděli.

Kdyby ale bylo důležité, pak by získala Společnost veškeré informace a nemusela přitom vysílat draze vybavený tým průzkumníků. Je to jednoduchá záležitost, maximalizace profitu a minimalizace ztrát. Jejich profitu a našich ztrát."

"Skvělý," zachrčel Parker. "Až sem to máš všechno znáknutý. A teď mi řekni, proč mám dát toho zkurvysyna znovu dohromady." Plivnul na Ashovo tělo.

Ripleyová už položila hlavu na pult a natahovala k ní drát ze zásuvky ve zdi. "Musíme zjistit, co nám ještě tajil.

Souhlasíš?"

Parker rázně přikývl. "Souhlasím." Přistoupil k ní. "Já to udělám."

Pohrával si s dráty a kontakty umístěnými na Ashově hlavě pod umělými vlasy. Když víčka vědeckého důstojníka zamrkala, Parker spokojeně zabručel a odstoupil. Ripleyová se naklonila. "Ashi, slyšíš mě?" Žádná odpověď. Pohlédla na Parkera.

"Spoje sou čisté. Úroveň energie se reguluje automaticky. Pokud se nezničily nějaký důležité obvody, když ta hlava třískla o palubu, měl by odpovědět. Paměťové buňky a verbálně vizuální komponenty sou v těchhle promakanejch typech dobře obalený. Určitě promluví."

Zkusila to znovu. "Slyšíš mě, Ashi?"

Jídelnou zcela jasně zazněl známý hlas. "Ano, slyším tě."

Bylo pro ni těžké mluvit s hlavou bez těla, třebaže už věděla, že je to jen součást stroje jako třeba elektrická tyč nebo lokátor. Nasloužila s Ashem příliš mnoho hodin.

"Co... co je speciální rozkaz 937?"

"Je to proti příkazům mého programu. Víš, že ti to nemohu říci."

Odtáhla se od něj. "V tom případě nemáme o čem mluvit. Parkere, vypni ho."

Strojník sáhnul po drátech a Ash zareagoval tak rychle, že bylo jasné, že se jeho obvody nepoškodily. "V podstatě byly mé rozkazy následující." Parkerova ruka se výhrůžně vznášela nad přívodovými dráty.

"Byl jsem instruován změnit kurs Nostroma, nebo se postarat, aby to udělala posádka tak, aby zachytil ten signál, naprogramovat Matku, aby vás probudila z hyper-spánku a nakrmila tou historkou o volání o pomoc. Specialisté ze Společnosti už věděli, že to volání bylo varování, a ne SOS."

Parkerovy ruce se sevřely do pěstí.

"U zdroje toho signálu," pokračoval Ash, "jsme měli prozkoumat formu života, která podle toho, co experti Společnosti vyluštili z toho vysílání, byla skoro určitě nepřátelská a přinést ji zpátky na pozorování a ohodnocení jejího potenciálního komerčního využití. Diskrétně; samozřejmě."

"Samozřejmě," souhlasila Ripleyová, napodobujíc lhostejný tón stroje. "To vysvětluje, proč vybrali nás, místo toho, aby nejdříve vyslali drahý průzkumný tým."

Vypadala chladně spokojena s tím, že vystihla smysl Ashových slov.

"Dovoz nebezpečné cizí formy života na jakýkoliv obydlený svět, o Zemi ani nemluvě, je přísně zakázán. Tím, že by to vypadalo, jako že na něj náhodou narazila parta z obyčejného remorkéru, by Společnost mohla vysvětlit jeho příjezd na Zemi jako neúmyslný. Zatímco my bychom nejspíš skončili ve vězení, s tou bytostí by se něco muselo udělat.

Přirozeně, specialisté Společnosti by byli velkoryse připraveni převzít tak nebezpečný náklad od celních důstojníků s pomocí rozumného úplatku pro usnadnění transakce."

"A kdybychom měli štěstí, Společnost by za nás zaplatila kauci a postarala se o nás hned, jak by se zákon přesvědčil, že jsme vážně tak pitomí, jak vypadáme. Což také jsme."

"Proč?" chtěla vědět Lambertová. "Proč jsi nás nevaroval? Proč nám nikdo neřekl, do čeho se pouštíme?"

"Protože bys s tím možná nesouhlasila," vysvětlil jí Ash s chladnou logikou. "Politika Společnosti vyžadovala vaši nevědomou spolupráci. To, co řekla Ripleyová o upřímné pitomosti, která by oblbnula celníky, bylo dost výstižné."

"Ty a tvá zasraná Společnost," zavrčel Parker. "Co naše životy, člověče?"

"Nejsem člověk," klidně jej opravil Ash. "A pokud jde o vaše životy, obávám se, že Společnost je považuje za nahraditelné. Středem jejich zájmu byl vetřelec. Doufali, že ho nějak zvládnete a přežijete a budete si moci vyzvednou

své prémie, ale musím přiznat, že to byla jen druhořadá záležitost. Neberte to osobně. Prostě jste neměli štěstí."
"Jak utěšující," ušklíbla se Ripleyová. Chvilí uvažovala a pak dodala: "Už jsi nám řekl, že důvod, proč jsme byli vysláni na ten svět, je prozkoumat životní formu, skoro určitě nepřátelskou. A že experti Společnosti po celou dobu věděli, že to vysílání bylo varování a ne žádost o pomoc."

"Ano," odpověděl Ash. "Podle toho, co dešifrovaly počítače, bylo pro vysílající už příliš pozdě na volání o pomoc. Samotný signál byl strašidelně konkrétní a velmi detailní."

To pravidlo přistálo na planetě zřejmě při běžném průzkumu. Jako Kane narazili na jeden nebo víc těch kokonů. Ve vysílání nebylo uvedeno, jestli měli výzkumníci čas určit, zda kokony pocházejí z tohoto konkrétního světa a nebo přišly odjinud.

Než byli všichni přemoženi, povedlo se jim nastavit vysílání, které by varovalo posádky jiných lodí před přistáním na té planetě a stejným osudem. Ať už přišli odkudkoliv, byly to šlechtetné bytosti. Snad se s nimi lidstvo setká znovu, za příznivějších podmínek."

"Každopádně to byli lepší tvorové než mnozí, které znám," procedila Ripleyová. "Ten vetřelec na palubě, jak ho můžeme zabít?"

"Výzkumníci z toho vraku byli větší a nejspíš i vyspělejší než lidé. Nevěřím, že bys ho dokázala zabít. Ale možná, že já ano. Nejsem organického složení, takže vetřelec mě nepokládá za potenciální nebezpečí. Ani za zdroj potravy. Jsem značně silnější než kdokoli z vás. Možná bych se s ním mohl měřit."

Každopádně, zrovna teď nejsem v nejlepší formě. Kdybyste mohli vyměnit... "

"Jako pokus to nebylo špatné, Ashi," přerušila ho Ripleyová, rázně vrtíc hlavou, "ale to nepřichází v úvahu."

"Vy idioti! Pořád si ještě neuvědomujete, čemu čelíte. Tento vetřelec je perfektně fungující organismus. Je dokonale vybavený, vychytralý, je ztělesněním násilí. Se svými ohraničenými možnostmi proti němu nemáte šanci!"

"Můj bože," Lambertová tupě zírala na jeho hlavu. "Ty tu zatracenou věc obdivuješ."

"Jak bych mohl neobdivovat čistou dokonalost? Univerzální parazit, schopný využít jakoukoliv dýchající formu života, nezávisle na atmosférickém složení. Bytost, schopná dřínat po neurčité časové období v těch nejnehostinnějších podmínkách. Jeho jediný smysl je reprodukce svého druhu, úkol, který splňuje s obdivuhodným výsledkem. Nic, s čím se zatím lidstvo setkalo, se mu nedokáže vyrovnat."

Paraziti, s kterými je člověk zvyklý bojovat, jsou komáři a členovci a jim podobní. Divokost a brutalita této bytosti v poměru ke člověku je stejná jako inteligence člověka v poměru k červu. Nemáte ani nejmenší tušení, jak byste se s ním mohli vypořádat."

"Už mám těch sraček dost." Parkerova ruka dopadla na napájecí kabel. Ripleyová jej pohybem ruky zastavila a zírala na hlavu."

"Měl bys fandit nám, Ashi. Jsi náš vědecký důstojník stejně jako nástroj Společnosti."

"Vy jste mi dali inteligenci. S intelektem přichází i nevyhnutelná možnost volby. Jsem loajální jenom pravdě. Pravda vědce vyžaduje krásu, harmonii a především jednoduchost. Problém mezi vámi a vetřelcem má jednoduché a elegantní řešení. Jen jeden z vás může přežít."

"To nás, obyčejné lidi, odkazuje do patřičných mezí, že ano? Řekni mi něco, Ashi. Společnost očekávala, že se Nostromo vrátí jen s tebou a vetřelcem?"

"Ne. Opravdu doufali, že přežijete vy i vetřelec. Vedení Společnosti nemělo ani ponětí o tom, jak je doopravdy nebezpečný."

"Co si myslíš, k čemu dojde, až loď přistane – za předpokladu, že budeme mrtví a vetřelec, místo aby byl uvězněn, se bude volně pohybovat po lodi?"

"To nemohu říci. Je dosti pravděpodobné, že vetřelec úspěšně infikuje všechny, se kterými přijde do styku, dřív než si uvědomí rozsah nebezpečí a než vykonají patřičné kroky. Pak by už mohlo být příliš pozdě."

Přes tisícileté úsilí se člověku nepodařilo vyhubit jiné parazity. S tak pokročilým druhem se ještě nesetkali. Představte si několik miliard moskytů, kteří fungují jeden s druhým v inteligentním spojení. Mělo by lidstvo nějakou šanci?"

Ovšem, kdybych byl při přiletu Nostroma přítomen a funkční, mohl bych je varovat a informovat o bezpečném postupu. Zničte mne a riskujete zamoření celé Země."

Vjidelně nastalo ticho, ale netrvalo dlouho. První se ozval Parker.

"Zdá se, že lidstvo, ztělesňovaný Společností, na nás sere. My ten boj s vetřelcem risknem. U něj aspoň víme, co si o nás myslí." Podíval se na Ripleyovou. "Žádný zamořování mě trápit nebude, když se toho nezúčastním. Říkám, vypnem ho."

"Souhlasím," řekla Lambertová.

Ripleyová obešla stůl a začala odpojovat kabel. "Ještě slovo," řekl Ash rychle. "Nebo odkaz, chcete-li."

Ripleyová zaváhala: "Jo?"

"Možná je skutečně inteligentní. Možná byste se měli pokusit s ním komunikovat."

"Ty jsi to zkusil?"

"Nechte mě, prosím, vzít si svá tajemství s sebou do hrobu."

Ripleyová vytáhla kabel ze zásuvky: "Sbohem, Ashi." Obrátila svou pozornost od jeho ztichlé hlavy ke svým společníkům. "Jestli si mám vybrat mezi parazity, tak to raději zkusím s tím, který nelže. Kromě toho, jestli nad tou věcí nemůžeme vyhrát, alespoň můžeme zemřít se šťastným vědomím, že dostane do drápů i pár lidí ze Společnosti..."

Seděla u konzoly centrálního počítače, když se k ní Parker a Lambertová přidali. "Ash měl v jedné věci pravdu," řekla sklíčeně. "Nemáme příliš naděje na úspěch." Ukázala na blikající údaje na obrazovce. "Zbývá nám kyslíku na méně než dvanáct hodin."

"Takže je všemu konec." Parker hleděl do země. "Znovuzapojení Ashe by byla rychlejší forma sebevraždy. Sem si jistě,

že by se o vetřelce postaral, to jo. Ale nás by naživu nenechal. To je rozkaz Společnosti, vo kterým nám neřek. Protože, když nám řek všechno vostatní, nemoh by nás nechat živý, abysme řekli policii, co má Společnost za lubem." Ušklíbnul se. "Ash doopravdy byl loajální stroj Společnosti."

"Nevím, jak vy," řekla zasmušile Lambertová, "ale když už to musí být, raději bych si vybrala klidnou a bezbolestnou smrt."

"Na to je vždycky dost času."

Lambertová vytáhla malý balíček kapslí. Podle jejich červené barvy a lebky se zkříženými hnáty, otištěné na každé z nich, Ripleyová rozpoznala tablety pro dobrovolnou smrt. "Myslíš?"

Ripleyová se otočila v křesle. "Věť mi. Dovolila jsi Ashovi, aby tě přesvědčil. Říkal, že jedině on je schopen zvládnout vetřelce, ale to on teď leží odpojený v jídelně, ne my."

"Máme ještě jednu možnost. Vyhodíme loď do vzduchu."

"Tak to je ta tvoje alternativa?" otázala se Lambertová tiše. "To se raději spolehnu na farmaka, jestli ti to nevádí."

"Ne, ne. Pamatuješ se na svůj dřívější návrh, Lambertová? Opustíme loď v záchranném člunu a necháme ji vybuchnout. Zbytek kyslíku vezmeme s sebou v přenosných nádržích. Člun má svou vlastní zásobu. S tím máme šanci se dostat do obydlené části vesmíru a tam nás už někdo najde. Do té doby budeme dýchat svůj vlastní smrad, ale máme aspoň naději. A taky se postaráme o vetřelce."

Všichni tři se ponořili do úvah. Parker pohlédl na Ripleyovou a přikývl: "To mi připadá lepší než pilulky. Kromě toho, rád uvidím, jak se majetek Společnosti rozletí na tisíc kousků." Otočil se, připraven odejít. "Měli bysme začít přelevnat ten vzduch."

Strojník dohlížel na přesun stlačeného vzduchu z hlavních tanků Nostroma do menších, přenosných kanystrů, které mohli odtáhnout do člunu.

"To je všechno?" zeptala se Ripleyová, když se Parker unaveně opřel o stěnu.

"Všecko, co můžu unést." Ukázal na řadu kanystrů: "Možná to nevypadá, ale je to tam pěkně natlačený. Na nějakou dobu nám vystačí." Ušklíbnul se.

"Skvěle. Přines sem pár krabic s umělým jídlem, zapneme motory a vypadneme odsud." Náhle si na něco vzpomněla a zarazila se: "Jones. Kde je Jones?"

"Kdoví?" Parkera místo pobytu lodního kocoura evidentně nezajímalo.

"Naposledy jsem ho viděla motat se po jídelně, číchal k Ashovu tělu," řekla Lambertová.

"Běž se po něm podívat. Přece ho tady nenecháme. Ještě máme aspoň tolik lidskosti."

Lambertová ostražitě pohlédla na svou společnici. "V žádném případě. Na téhle lodi sama nikam nepůjdu."

"Nikdá sem neměl toho arogantního pacholka rád," zabručel Parker.

"Zapomeňte na to," řekla jim Ripleyová. "Půjdu já. Vy naložte kyslík a potravu."

"To je fér," souhlasila Lambertová. Ona a Parker vzali kanystry s kyslíkem a zamířili k člunu. Ripleyová běžela k jídelně. Nemusela kocoura dlouho hledat. Poté, co prohlédla jídelnu a ujistila se, že se nedotkl Ashova bezhlavého těla, zamířila na můstek. Našla jej okamžitě. Ležel na Dallasově konzole, olizoval se a vypadal znuděně.

Usmála se na něj: "Jonesi, ty jsi kocour štěstěny." Patrně s tím nesouhlasil. Když po něm sáhla, lehce seskočil dolů a odkračel, stále se olizuje. Otočila se a následovala ho, přitom mu nepřetržitě domlouvala hlasem i pohybem rukou.

"No tak, Jonesi, nehraj si na honěnou. Teď ne. Ostatní na tebe čekat nebudou."

"Kolik si myslíš, že toho budeme potřebovat?" Lambertová se přestala zabývat krabicemi, podívala se na Parkera a odhrnula si vlasy z tváře.

"Všecko, co unesem. Nechcem přece jít tu cestu dvakrát."

"Jasně." Otočila se, aby přerovnála svůj náklad. V otevřeném interkomu zazněl hlas.

"Do prdele, Jonesi, pojď sem. Pojď, kočička... pojď k mamince, číčo." Hlas Ripleyové zněl hebce a uklidňujícím, ale Lambertová v něm cítila podráždění.

Parker vyvrávorál ze spížírní a málem jej nebylo vidět za dvojitém nákladem jídla. Lambertová se stále probírala ve svých krabicích a sem tam některou vyměnila. Pomyslení, že budou jíst syrovou, nezpracovanou umělou potravu ji děsilo. V malém člunu nebyl Autokuchař. Ta syrová hmota je udrží při životě, ale to je všechno. Proto vybírala to nejchutnější.

Na vedle ležícím lokátoru se rozsvítilo červené světélko. Nevšimla si toho.

"Mám tě!" Rozhořčený Jones se vzpíral, ale Ripleyová jej pevně svírala za kůži na krku. Nepomohly mu ani napřažené packy. Bez všech ceremonií byl strčen do cestovního vzduchotěsného boxu.

Ripleyová ho zapnula. "Tak. Dýchej si svůj vlastní, recyklovaný pach."

26. Poslední boj

Před spížírnou ležely dva plamenomety. Parker opatrně poklekl a pokusil se jeden zvednout. Ztratil rovnováhu a značná část úhledně poskládaných krabic mu spadla na zem.

"Do prdele."

Lambertová se zarazila a vykoukla ze spížírní: "Co se stalo?"

"Nic. Jen sem si toho nabral moc najednou. Pospěš si."

"Už jdu. Jen se nezbázněni."

Červené světlo na lokátoru se náhle změnilo na jasné karmínové a zároveň se ozvalo pípání. Parker na něj zazíral, upustil krabice a zvedl svůj plamenomet. Zařval na Lambertovou: "Padáme!"

I ona uslyšela ten zvuk. "A hned!"

Ozvalo se to přímo za ní. Otočila a zavřískla, když po ní hrábla ruka. Vetřelec ještě stále vytahoval své tělo z ventilační

šachty.

Ripleyová na můstku uslyšela ten křik přes interkom a ztuhla:

Parker se podíval do spížírně a z toho pohledu se mu udělalo zle. Nemohl použít svůj plamenomet, aniž by zasáhl Lambertovou. Zamával jí jako pálkou a vrhnout se dovnitř.

"Ty hajzle!"

Vetřelec Lambertovou upustil a ona zůstala nehybně ležet na palubě. Parker mu zasadil ohromnou ránu plamenometem, ale na vetřelce neměla žádný účinek. Strojník se stejně tak mohl pokoušet prorazit zeď.

Chtěl uhnout, ale bylo pozdě. Jediný úder mu zlomil vaz a on byl v momentě mrtev. Vetřelec znovu obrátil svou pozornost k Lambertové.

Ripleyová se stále ještě nepohnula. Z interkomu k ní doléhaly tlumené výkřiky Lambertové. Slábly milosrdnou rychlostí. Pak se opět rozhostilo ticho.

Promluvila do mikrofonu: "Parkere... Lambertová?"

Čekala na odpověď, přestože v žádnou nedoufala. A žádná nepřišla. Ticho na ni dolehlo svou vahou.

Byla sama. Na lodi zbyly nejspíš jen tři živé bytosti: vetřelec, Jones a ona. Ale musela se o tom přesvědčit.

Znamenalo to, že Jonese musí na chvíli opustit. Nechtělo se jí, ale i kocour slyšel výkřiky a teď zběsile mňoukal.

Nadělal příliš velký rámus.

Bez problémů dosáhla paluby B, pevně svírajíc plamenomet oběma rukama. Spížírna ležela přímo před ní. Byla tu nepatrná šance, že vetřelec za sebou někoho zanechal, neschopen vmanévrovat sebe a dvě těla do úzkého potrubí.

Možná by ten někdo mohl ještě žít.

Nakoukla do spížírně. To, co tam zbylo, jí ukázalo, jak se vetřelci povedlo nacpat obě oběti do větrací šachty.

Dala se do běhu a utíkala a utíkala. Slepě, trochu šíleně a bez rozmyslu. Stěny se svíraly a pokoušely se ji zastavit, ale nic nemohlo zabrzdit její poblouzněný úprk. Utíkala, dokud ji nezačaly bolet plíce. To jí připomnělo Kanea a bytost, rostoucí z jeho plic. A to jí připomnělo vetřelce.

Celé to uvažování ji přivedlo zpátky k rozumu. Lapajíc po vzduchu zpomalila a rozhlédla se. Proběhla napříč celou lodí. Zjistila, že se ocitla uprostřed strojovny.

Zaslechla nějaký zvuk a přestala dýchat. Ale opakovalo se to a jí se ulevilo: Ten zvuk jí byl povědomý, zněl tak lidsky. Byl to pláč.

S pevně sevřeným plamenometem pomalu prošla místnostmi, dokud nebyl zdroj pláče přímo pod ní. Zjistila, že stojí na krytu schodiště, na okrouhlém, kovovém disku. Jedním okem pozorně sledovala dobře osvětlenou místnost kolem, klekla si a odsunula disk stranou. Žebřík se ztrácel ve tmě.

Protápala si cestu dolů, až dosáhla pevné plochy. Pak zapnula svou svítilnu. Byla v malé údržbářské komůrce. Světlo ukázalo plastové boxy a zřídka používané nářadí. A kosti pokryté cáry, masa. Naskočila jí husí kůže, jak světlo přejíždělo po útržcích oděvů, po zaschlé krvi, rozervaných botách. Ze stěn trčely bizarní výčnělky.

Něco se křečovitě pohnulo ve tmě. Rychle se obrátila a zvedla hlavě plamenometu, zatímco svítilnou hledala původ pohybu.

Ze stropu po její pravici visel velký kokon. Vyhlížel jako průsvitné, uzavřené visuté lůžko, utkané z bílého hedvábí. Škubl sebou.

Přiblížila se s prstem napjatým na spoušti. Paprskem její svítilny kokon zprůhledněl. Uvnitř bylo tělo... Dallas.

Zcela neočekávaně se jeho oči otevřely a zaostřily na Ripleyovou. Rty se pohnuly, aby utvořily slova. Přistoupila blíž, fascinovaná a zhnusená zároveň.

"Zabij mě," prosil ji šepem. "Co... co to s tebou udělal?"

Dallas se pokusil znovu promluvit, ale marně. Otočil hlavou trošku doprava. Ripleyová pohnula svítilnou a pozvedla ji. Visel tam další kokon, od prvního se lišil barvou a strukturou. Byl menší a tmavší a hedvábí už tvořilo tvrdou lesklou slupku. Vypadal, i když to Ripleyová nemohla vědět, jako rozbitá otevřená urna tam na tom vraku.

"To byl Brett." Otočila světlo zpátky k Dallasovi.

"Dostanu tě odsud." Plakala. "Zapneme Automedika a..."

Zmlkla, neschopná slov. Vzpomněla si na Ashův příklad s pavoukem a vosou. Larvy, které se živí tělem paralyzovaného pavouka a rostou, pavouk, který si toho je vědom, ale...

Nějak se jí podařilo ty úvahy zahnat. Vedlo to k šílenství. "Co mohu udělat?"

Civěla na něj. Jeho oči se milosrdně zavřely. Ale rty se chvěly, jakoby se chystaly k výkřiku. Nesnesla by ten výkřik. Ústí plamenometu se zvedlo a ona křečovitě zmáčkla spoušť. Plameny obalily kokon a tu věc, co kdysi bývala Dallasem. Shofeli beze zvuku. Pak přejela ohněm po brlohu. Všechno okamžitě stanulo v plamenech. Drala se nahoru po žebříku a žár jí olizoval nohy.

Vystrčila hlavu do strojovny. Byla stále prázdná. Kouř se valil kolem ní a nutil ke kašli. Vylezla ven a posunula disk zpátky na místo, nechávajíc malou škvíru, aby měl oheň dost vzduchu. Pak rozhodně zamířila ke kontrolnímu panelu strojovny.

Obrazovky a počítače trpělivě poblikávaly při svém čekání na rozkazy. Jedna z klávesnic měla červené spínače. Chvilí si je prohlížela ve snaze připomenout si postup a pak je začala jeden za druhým zapínat.

Jeden spínač byl uzamčen pod ochranným krytem. Cloumala s ním, pak odstoupila, odrazila kryt spodní částí plamenometu a zmáčkla.

Čekala celou věčnost. Rozječely se sirény. V interkomu se ozval hlas a ona vylekaně poskočila, než si uvědomila, že to mluví Matka.

"Pozor. Pozor. Chladicí jednotky pro hyper-pohonné motory nejsou funkční. Motory se přehřejí za čtyři minuty a

padesát sekund, čtyři minuty padesát sekund."

Byla na půl cestě ke koridoru B, když si vzpomněla na Jonese.

Našla jej vylekaného, ale jinak v pořádku. Pak už se jí jeho box tloukl o nohy, jak utíkala ke člunu, s plamenometem v podpaží.

Minuli poslední zatáčku na cestě ke člunu. Jones náhle zasyčel a hřbet se mu naježil. Ripleyová se zastavila a omámeně zírala na otevřené dveře. Zevnitř se ozývaly rány.

Vetřelec byl ve člunu.

Zanechala Jonese v bezpečí schodiště a utíkala zpátky do strojovny. Kocour proti opuštění hlasitě protestoval.

Když vběhla do strojovny, místnost zaplnil klidný, nezaujatý hlas: "Pozor. Motory se přehřejí za tři minuty a dvacet sekund."

Ve strojovně bylo vedro. Clonou kouře bylo špatně vidět. Mašinerie kvílela a hlasitě naříkala, zatímco ona si stírala křupěje potu z tváře. Nějak se jí skrze ten kouř povedlo nalézt klávesnici. Přinutila se vybavit si ten správný postup pozpátku. Zběsile mačkala spínače. Sirény bez ustání vyly.

"Pozor. Motory se přehřejí za tři minuty. Motory se přehřejí za tři minuty."

Bez dechu doběhla ke žhavé stěně a zmáčkla tlačítko: "Matko, zapnula jsem všechny chladicí jednotky na maximum!"

"Příliš pozdě pro změnu aktivity. Pohonné jádro začalo tát. V tomto okamžiku se reakce nedá zastavit. Počáteční imploze bude následována přetížením a detonací. Motory se přehřejí za dvě minuty a padesát pět sekund."

Matčin hlas měla Ripleyová vždycky ráda. Teď jí počítač připadal prost jakékoliv lidskosti, nemilosrdný jako čas, který odpočítával.

S vyprahlým hrdlem vyklopýtala ze strojovny, sirény jí hystericky vyzváněly v mozku. "Pozor. Motory se přehřejí za dvě minuty," hlásila Matka přes reproduktory ve stěnách.

Jones na ni čekal na schodišti. Už byl zticha, vymňoukal si hlas. S boxem za sebou a s připraveným plamenometem klopýtala zpátky k záchrannému člunu. Jednou se jí zdálo, že se vedle ní něco pohnulo a rychle se obrátila, ale tentokrát to byl jen stín a nic víc.

V koridoru nerozhodně zaváhala – zoufale unavená – co dál. Hlas jí nedopřál odpočinku. "Pozor. Motory se přehřejí za devadesát sekund."

Odložila box s Jonesem, pevně stiskla plamenomet a vrhla se do člunu.

Byl prázdný.

Otočila se, spěchala zpátky do koridoru a uchopila krabici s kocourem. Neobjevila se žádná hrozba.

"Pozor. Motory se přehřejí za šedesát sekund," oznámila Matka klidně.

Nešťastný Jones byl hozen vedle hlavní konzoly a Ripleyová se zabořila do pilotního křesla. Nebylo času na takové drobnůstky jako je výpočet dráhy a úhlu startu. Soustředila se na stisknutí jediného tlačítka s červeným nápisem START.

Spojovací úchyty vybuchly v malé, komické explozi.

Takřka vzápětí se zažehly sekundární motory a člun se odpoutal od Nostroma.

Ripleyová bojovala s tlakovou vlnou, snažila se zapnout bezpečnostní pásy. Tlak brzy poleví, až člun opustí Nostromovo hyper-pohonné pole a dostane se na svou vlastní dráhu.

Spony pásů konečně zaklaply a ona si dovolila nadechnout se čerstvého vzduchu. Na její unavený mozek doráželo ohlušující vytí. Ze svého místa dosáhla na krabici s kocourem. Naklonila se nad ni a z očí, zčervenalých kouřem, jí vytryskly slzy, když ji přitiskla k hrudi.

Pohlédla na zpětnou obrazovku. Malý světelný bod se přeměnil v obrovskou, narůstající ohnivou kouli, z které vylétaly kusy rozervaného kovu a plastu. Zmizela a následovala ji další, o hodně větší koule, když vybuchla rafinerie. Vesmír zaplnily dvě miliardy tun plynu a vypařených strojů a na okamžik ji oslepily.

Člunem prudce smýkl náraz vlny spolu s výparry žhavých plynů. Když otřesy ustaly, odpoutala se, přistoupila k okénku na zádi kabiny a vyhlédla ven. Tvář jí omývalo oranžové světlo, než koule vařícího se ohně konečně zmizela.

Otočila se. Nostromo, její společníci, to všechno přestalo existovat. Už prostě nebyli. V této tiché, osamoceně chvíli to na ni dopadlo větší silou, než očekávala. Bylo těžké přijmout tu definitivní konečnost, vědomí, že už neexistují ani jako bezvýznamná částička vesmíru. Dokonce ani jako těla. Jednoduše zmizeli.

Neviděla masivní ruku, která vyklouzla z úkrytu hlubokého stínu. Ale Jones ano. Zavřískl.

Prudce se otočila a pohlédla přímo na vetřelce. Celou tu dobu byl v modulu.

Její první myšlenka patřila plamenometu. Ležel na zemi vedle skrčeného těla vetřelce. Divoce se rozhlížela po místě, kam by se mohla ukrýt. Vedle ní byla malá komůrka. Jak se loď otfásala, její dveře se otevřely. Pomalu se k ní plížila.

Vetřelec se zvedl, hned jak se pohnula. Vrhla se ke komůrce a zašmátrala po klice. Vpadla dovnitř a zabouchla za sebou dveře.

V horní části dveří bylo malé okénko. Kabinka byla tak úzká, že na něm měla takřka přilepený nos. O to samé se pokusil vetřelec z druhé strany a hleděl na ni skoro zvědavě, jako by byla zvíře v kleci. Chtěla křičet, ale nemohla. Hlas jí zemřel v hrdle. Nemohla dělat nic jiného, než vyťeštěnými očima hledět na to zjevení před sebou.

Komůrka nebyla vzduchotěsná. Zvenčí k ní doléhal známý mňoukavý nárek. Vyrušen se vetřelec otočil od okénka, aby zjistil původ toho podivného zvuku. Sehnul se a zvedl kontejner, čímž způsobil, že se Jones rozvřískal ještě hlasitěji.

Ripleyová zaťukala na sklo, ve snaze odvrátit pozornost bytosti od bezmocného zvířete. Zapůsobilo to. Vetřelec byl v mžiku zpátky u skla. Strnula a on se vrátil k nenucené prohlídce kontejneru s kocourem.

Ripleyová se v panice rozhlížela po uzounké místnůstce. Uvnitř nebylo nic než jeden skafandr. Navzdory třesoucím se rukám se do něj rychle nasoukala.

Vetřelec experimentálně trásl krabicí. Přes mikrofon boxu se rozléhal Jonesův nářek. Ripleyová byla už napůl ve skafandru, když vetřelec mrsknut box na podlahu. Ten odskočil, ale neotevřel se. Vetřelec jej znovu zvedl a mrštil boxem o stěnu. Jones vřeštěl jako zbaven smyslů. Monstrum zvedlo box a snažilo se jej údery dostat do průrvy mezi potrubím a Jones se s prskáním a syčením pokoušel o útěk.

Ripleyová si nasadila přilbu a utěsnila ji. Nebyl tam nikdo, kdo by jí těsnění překontroloval. Jestli není uzávěr dokonalý, brzy to zjistí. Dotekem aktivovala respirátor a skafandr se naplnil kyslíkem.

Naposledy se rozhlédla po kabině. Nebylo tam něco, jako třeba laser, který by jí byl stejně ničemu. Ale dlouhá, kovová tyč se ukázala být docela ostrá, když z ní sundala ochrannou zátku. Jako zbraň to nestálo za moc, ale získala trochu jistoty, což bylo pro ni teď důležité.

Zhluboka se nadechla, pomalu odemkla dveře a pak je kopnutím rozrazila.

Vetřelec se k ní otočil a ona mu zabodla kovovou tyč do středu těla. Nalehla na ni celou svou vahou a zarazila ji, jak nejlouběji mohla. Vetřelec popadl tyč, vytrhl ji z rány a vytryskla žlutá tekutina, která hlasitě syčela při doteku s kovem.

Ripleyová spadla dozadu, jednou rukou sáhla po nějaké opěře a druhou udeřila do nouzového spínače. Zadní dveře se rozevřely. Veškerý vzduch a všechno, co nebylo nějakým způsobem připevněno okamžitě vycucnul vesmír. Vetřelec proletěl kolem ní. Nelidskými reflexy natáhl jednu končetinu... a zachytil její nohu těsně nad kotníkem.

Cítila, že ji táhne ke dveřím a zoufale kopala do údu, pevně svírajícího její nohu. Nechtěl pustit. Vedle nouzového spínače byla páka a ona za ni zatáhla. Dveře se zabouchly, ona byla vevnitř a on venku.

Kyselina z přiskřípnuté končetiny, předtím obtočené kolem jejího nártu, začala probublávat u prahu dveří. Dovrávorala ke konzole a našla ovladače sekundárních motorů. Zmáčkla některé z nich.

Ze zádi modulu vyšlehla bezbarvá energie. Sežehnut odpadl vetřelec od lodi. Jakmile se odtrhl, kyselina přestala téct. Nervózně hleděla na škvířící se tekutinu, ale ta se pomalu uklidňovala, až bublání ustalo úplně. Přejela klávesnici počítače a tupě čekala na údaje.

DOTAZ: POŠKOZENÍ ZADNÍCH DVEŘÍ. ANALÝZA: MENŠÍ ZTRÁTA TRUPU. INTEGRITA LODI NEPORUŠENA: TĚSNĚNÍ LODI NEPORUŠENO.

KOMENTÁŘ: OPRAVIT POŠKOZENÉ SEKCE IHNEDE PO DOSAŽENÍ CÍLE LETU. TRUP V NYNĚJŠÍM STAVU NEPROJDE INSPEKCI.

Vítězoslavně vykřikla a přistoupila k okénku zadních dveří. Kroutící se a dýmající tvor se pomalu vzdaloval od lodi.

Odpadávaly z něj kusy zuhelnatělého masa. Pak ten neuvěřitelně vzdorovitý organismus konečně podlehl nerovnosti tlaků a vetřelec explodoval. Kouřící útržky jeho těla se rozletěly všemi směry a zmizely v nekonečnu. Nedalo se říci, že by měla radost. Vrásky v obličeji a znásilněná místa v paměti jí to nedovolovaly. Ale byla dost uklidněná, aby si sedla do křesla a nechala tělo odpočinout.

Dotek několika tlačítek obnovil tlak v kabině. Otevřela kontejner s kocourem. S nádhernou lehkostí, typickou pro všechny kočky, už na všechno zapomněl. Stočil se jí v klíně do klubička a začal přist, dokonalý obraz spokojenosti. Hladila jej, zatímco mluvila do lodního deníku.

"Měla bych dosáhnout hranici asi tak za čtyři měsíce. S trochou štěstí zachytí síť radarů moje SOS a pošle to dál. Mám připraveno prohlášení pro média a jeho duplikát zanesu do deníku spolu s několika komentáři, které by mohly zajímat zákon. Týkají se politiky Společnosti.

Tady Ripleyová, identifikační číslo W5645022460H, dozorcí důstojník, poslední přeživší z obchodní lodi Nostromo."

Ukončila nahrávku. V kabině bylo ticho, první ticho po mnoha dnech. Stěží mohla uvěřit, že si teď může odpočinout. Mohla jen doufat, že se jí nebudou zdát žádné sny.

Ruka pohladila oranžově žlutou srst. Usmála se. "Pojď, kocourku... půjdem spát..."